

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

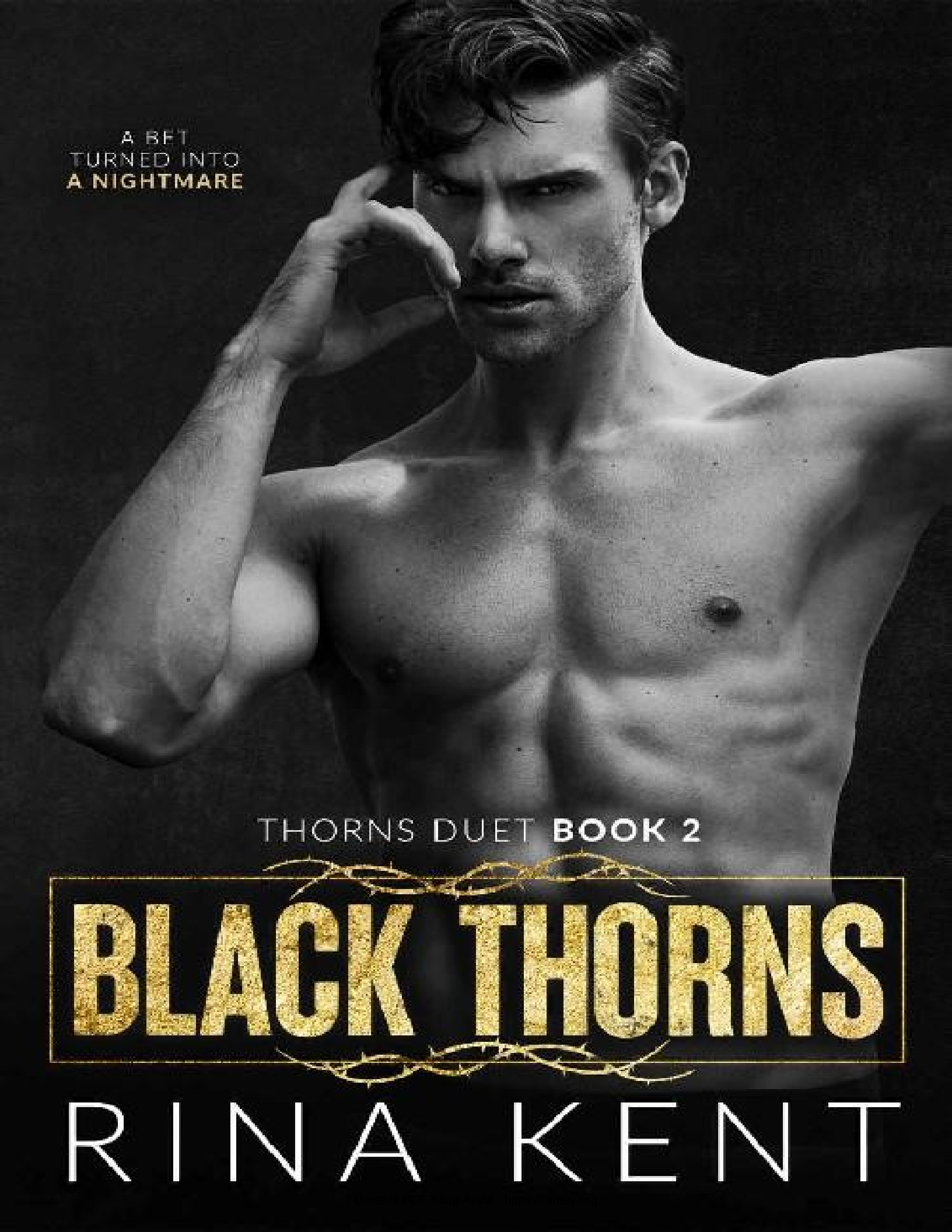
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A BET
TURNED INTO
A NIGHTMARE

THORNS DUET **BOOK 2**

BLACK THORNS

RINA KENT

SİYAH BOYNUZLAR

THORNS DÜET KİTAP 2

RINA KENT

Black Thorns Copyright © 2021 by Rina Kent
Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt, tarama veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz, saklanamaz veya iletilemez. Bu kitabı kopyalamak, bir web sitesine koymak veya başka herhangi bir yolla dağıtmak yasa dışıdır. bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, izin alınmaksızın kullanılamaz.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

Sapkın Kral Çelik

Prenses Çarpık

Krallık Kara

Şövalye

Kısır Prens

Acımasız

İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

EMPIRE SERİSİ

Arzu

İmparatorluğu

Günah

İmparatorluğu

Nefret

İmparatorluğu

Şehvet

İmparatorluğu

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

THORNS DUET

Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

Kırmızı Dikenler

Siyah Dikenler

KINGDOM DUET

Bir Krallığın Yönetimi (Ücretsiz Ön
Bölüm) Bir Kralın Hükümdarlığı

Bir Kraliçenin Yükselişi

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

ALDATMA ÜÇLEMESİ

Karanlık Aldatma (Ücretsiz Ön

Bölüm) Aldatma Yemini

Aldatmacanın Baştan Çıkardığı

Aldatmacanın Tükettiği

NEFRET & AŞK DÜETİ

Benden Nefret

Ediyor Benden

Nefret Etmiyor

Hiçbir kurala uymayan derin, ham bir aşka.

YAZAR NOTU

Merhaba okuyucu dostum,

Kitaplarımı daha önce okumadıysanız bunu bilmiyor olabilirsiniz, ancak üzücü ve rahatsız edici olabilecek daha karanlık hikayeler yazıyorum. Kitaplarım ve ana karakterlerim kalbi zayıf olanlara göre değil.

Bu kitap rızaya dayalı, rızaya dayalı olmayan temalar içermektedir. Devam etmeden önce tetikleyicilerinizi bildiğinize inanıyorum.

Kara Dikenler bir düetin ikinci kitabıdır ve tek başına değildir.

Thorns Düeti:

#0 Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

#1 Kırmızı Dikenler

#2 Black Thorns

Gelecekteki yayınlar hakkında haberler ve özel bir hediye için Rina Kent'in Bültenine kaydolun.

BLURB

Bir yalan kabusa dönüştü.

Kalbimi kırdı.

Beni

kırdı.

Bizi kırdı.

Geride bıraktığı açık yarayı sadece tek bir şey onarabilirdi. Onu.

Naomi.

Almak için hepsi benim.

Sahip olmak için hepsi

benim.

Hepsi benim.

OYUN LİSTESİ

Önce Beni Kırdın - Conor Maynard
The Man Who Can't Be Moved - The Script
Still Loving You - Scorpions
Sıkışmış - Hikayenin Kötü
Karakteri Çürüme -
Hikayenin Kötü Karakteri
Someone You Loved - Our Last
Night Falling Apart - Michael
Schulte Into The Fire - Asking
Alexandria Bones - Galantis &
OneRepublic
Bırak Hüzünleneyim - I Prevail
The Dark of You - Breaking Benjamin
Scary Love - The Neighbourhood
Up in the Air - Thirty Seconds to Mars
Bright Lights - Thirty Seconds to Mars
Why Did You Run? - Judah & the Lion
Sahte Gülümseme - Thousand Below

Çalma listesinin tamamını [Spotify](#)'da bulabilirsiniz.

ÖNSÖZ - SEBASTIAN

ALTI YAŞ

T *Zayıflar et olur. Güçlüler yer.*

Annem bu atasözünün kalın Kanji harfleriyle yazıldığı bir tablo satın aldı.

Bu kelimelerin ne anlama geldiğini gerçekten anladığını sanmıyorum. Muhtemelen güzel olduğunu ve evimizin dekoruna uyduğunu düşündü ve almaya karar verdi.

Annem de öyle. Bir şeyleri çok çabuk sever, sonra da aynı hızla nefret eder. Japoncası da pek iyi değil ama babam bunu onun önünde söylememden hoşlanmıyor.

O bir süper kahraman, benim babam ve süper kahramanlar diğer insanların kendilerini kötü hissetmelerini istemezler.

Ama tüm süper kahramanlar gibi o da sürekli meşgul. Annem ve babam çok çalışıyor, böylece ben yemek yiyebiliyorum ve arkadaşlarımla ders çalışabiliyorum.

Gerçi pek arkadaşım yok. Bana garip bir İngiliz aksanıyla 'Blondie' diyorlar çünkü açık renk saçlarım ve yeşil gözlerim var, tıpkı bir 'ucube' gibi.

Babama neden herkes gibi Asyalı gözlerim ve siyah saçlarım olmadığını sordum ve bana bunun Japon değil Amerikalı olduğum için olduğunu söyledi. Ama ben Tokyo'da doğdum ve bu beni hala Asyalı yapmıyor mu?

Bu çok aptalca. Onlara benzemeliyim ki kimse benimle dalga geçmesin. Ya da beni görmezden gelmesin.

Annem paraları olduğunda beni benim gibi yabancıların olduğu uluslararası bir okula göndereceklerini söylüyor. Ama ben sadece sınıfımdaki herkesle eğlenmek istiyorum.

Gün ortasında annem beni almaya geldiğinde bana tuhaf tuhaf bakıyorlar.

Genelde eve en son ben giderim. Bugün erken çıkıyorum.

Güzel öğretmenim Satomi *Sensei*, küçük elimi avuçlarının içine alıyor. Kısa saçları ve masallardaki melekler gibi yumuşak bir gülümsemesi var.

Sensei bana kapıya kadar rehberlik ediyor ve herkes 'Sarışın' hakkında mırıldanıyor.

Ben kaçmıyorum.

"Herkes sessiz olsun, şimdi." *Sensei* omzunun üzerinden onlara bakıyor ve Japonca konuşuyor. "Sebastian-kun annesiyle buluşacak. Tamam mı?"

"Tamam!" diye yankılanır.

"Onlar için endişelenme." Bana gülümsüyor.

"Tamam," diye mırıldanıyorum Japonca ve ayaklarıma bakıyorum.

Hem İngilizce hem de Japonca konuştuğum için bazen ne söylemem gerektiğini anlamam uzun sürüyor, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Sensei beni annemin koridorda volta attığı sınıfın kapısına doğru yönlendiriyor.

"Her şey yolunda mı, Bayan Weaver?" *Sensei* ona sorar.

Annem volta atmayı bırakır ve gülümser. "Her şey harika. Sebastian'ı çok özledik ve birlikte öğle yemeği yemek istiyoruz."

Altın sarısı saçları sırtından aşağı dökülüyor ve ne zaman insan içine çıksak herkesin dikkatini çekiyor. Bu ve adı, Julia.

Beni *Sensei*'in yanından çekiyor ve nemli elini benimkine doluyor.

Koridorda aceleyle ilerlerken el sallayamıyorum. Topukları okulun boş koridorunda çok ses çıkarıyor. Müdüre ve öğretmenlerden birine selam veriyor, ben de öyle yapıyorum.

Biz görüş alanından çıkar çıkmaz gülümsemesi düşüyor ve alt dudağı titriyor. Animelerdeki karakterlerin ağlamadan önceki hallerine benziyor. *Hunter X Hunter*'daki Gon'un babasını bulamadığı zamanki hali gibi.

"Hâlâ dersim var anne," diyorum İngilizce olarak.

Babam için sorun olmasa da evde Japonca konuşmamdan hoşlanmıyor.

"Bugün olmaz, tatlım." Saçımı karıştırıyor ama sert ve acıtıyor.

"Ama *Sensei* yokluğumuzu sevmez."

"Bu sefer seni affedecektir." Beni arabamızın arka koltuğuna götürdü.

Sürücü koltuğunda kimin oturduğunu görünce gözlerim parlıyor.

"Babacığım!"

"Hey, şampiyon." Arkasını döndü ve bana sırttı.

Babam, Nicholas Weaver, benim en iyi arkadaşım. Ona okulda arkadaşım olmadığını söylediğimde, başkalarını bulana kadar geçici olarak en iyi arkadaşım olacağını söyledi. Ama o her zaman bir numarada olacak.

Bana doğru bir yumruk uzatıyor ve ben de sarı çantamı çarpmak için yana fırlatıyorum, annem emniyet kemerimle uğraşırken kıkırdıyorum.

O zaman yanımda bir şey olduğunu fark ediyorum.

Bir resim.

Üzerinde kalın Kanji harfleri olan ve oturma odamızda olması gereken tablo.

Başımı yana eğiyorum ve tekrar okuyorum, yüksek sesle, Japonca, "Zayıf... a-et... olur. Güçlüler... yer."

"Aferin oğlum!" Babam ön koltuktan bağılıyor. "Kanji'n gittikçe iyileşiyor, Bastian."

"Sınıfımda ikinciyim!"

"İşte benim oğlum." Sırıttıyor ama gergin bir sırıtış, tıpkı annemin daha önce başımı okşaması gibi.

Koltuğuma sıkıca bağlandığımdan emin olduktan sonra ön tarafa bindi ve babam arabayı okulumdan uzaklaştırdı.

"Resim neden burada?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Bu bir aile mirası, Bastian." Annem dikiz aynasına bakıyor, dikkati dağılmış görünüyor. "Bizimle gelmesi gerekiyordu."

"Ama arabada olmamalı."

"İstediğimiz yerde olacak. Tamam mı, tatlım?"

"Tamam. Nereye gidiyoruz?"

"Yeni bir yer." Babam dikiz aynasından bana gülümsüyor. "Ama ben yeni bir yer istemiyorum. *Sensei* ile birlikte olmak istiyorum."

"Şımarıklığı bırak, Sebastian!" Annem sabırsız bir ses tonuyla tersliyor. "Ben şımarık değilim." Suratımı astım.

"Hayır, değilsin." Babam ona bir bakış attı, sonra bana sırttı. "Sen bizim iyi çocuğumuzsun."

"Ama annem bana velet dedi."

"Öyle demek istemedi. Değil mi Julia?"

Annem iç geçiriyor, sonra dönüp bana açık bir meyve suyu kutusu veriyor. "Değilsin tatlım. Özür dilerim."

"Sorun değil, anne." Meyve suyu şişesini kapıyorum ve bacaklarımı sallayıp annemin koltuğuna çarparak höpürdetiyorum.

"Gideceğimiz yerde arkadaşların olacak şampiyon."

Gözlerim yuvalarından fırlarken neredeyse meyve suyum boğazıma kaçacaktı. Konuştuğumda, kelimeyi çekip çıkarıyorum, "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Hepimiz yeniden başlayacağız. Ne dersiniz?"

"Tamam!" Koltuğumda zıplıyorum, ileri geri sallanıyorum.

Annem anime müzikleri açıyor ve ben de meyve suyum içerken onlara eşlik ediyorum.

Bazen babam benimle şarkı söylüyor ve Japoncası çok komik olduğu için kıkırdıyorum. Annem de öyle. Sanırım Amerika'dan geldikleri ve benim aksime Japonca'yı büyüdüklerinde öğrendikleri için.

Amerika'yı bilmiyorum. Babam bilmeme gerek olmadığını, çünkü oraya hiç gitmeyeceğimizi söyledi.

Uzun bir süre araba kullanıyoruz, birçok insanın ve hayalet gibi görünen yüksek binaların yanından geçiyoruz. Bir süre sonra şarkı söylemekten yoruldum.

Sanırım uykuya dalmışım, çünkü uyandığımda babam ve annem sessizce konuşuyorlardı, genellikle 'yetişkin' şeyleri öğrenmemi istemediklerinde yaptıkları gibi.

Ama artık o kadar da küçük değilim. Ben büyük bir çocuğum ve yetişkin şeyleri de bilmek istiyorum.

Ben de yarı kapalı gözlerimin arasından bakıp hâlâ uyuyormuşum gibi yapıyorum.

Annem koltuğunda dönmüş ve babam yola odaklanmışken ona bakıyor. Boncuk boncuk ter, alnını ve güneş gibi parlak saçlarının çizgisini kaplıyor. Saçlarına ter bulaşırsa, muhtemelen daha sonra bize 'kötü bir saç günü' geçirdiğini söyleyecektir.

Titreyen parmakları saç tellerinde tekrar tekrar geziniyor. "Belki de babanı aramalısın, Nick."

Babam direksiyonu daha sıkı tutuyor. "Ailem için öldüm ben. Onları öylece arayamam."

"Ama bu bir ölüm kalım meselesi. Elbette ilk çocuklarına yardım edeceklerdir." "Sadece cenazeme katılacaklarını söylediklerinde sen de oradaydın. I

Sürecin hızlanmasında parmağı varsa hiç şaşırmam." "Bunu yapmazlar! Sen onların oğlusun."

"Babasının siyasi mirasını devralmayı reddetmekle kalmayıp Weaver imajına uymayan halktan biriyle evlenen bir oğul. İnanın bana, ben artık onların oğlu değilim."

Annemin gözlerinde yaşlar parlıyor. "Yani bu benim suçum mu?"

"Hayır." Babam onun elini tutup arkasına bir öpücük kondururken bir yandan da yola odaklanıyor. "Eğer mecbur kalsaydım, annemin benim için ayarladığı tüm sosyetiklere yüz kere tercih ederdim seni. Aramızdaki şey gerçek ve sana sahip olduğum için şanslıyım."

Burnunu çekiyor. "Ben de sana sahip olduğum için şanslıyım Nick. Sen olmasaydın bu karmaşayı nasıl atlattırdım bilmiyorum."

"İyi olacağız."

"Kimse onlardan bir şey çalıp yanına kâr kalmıyor," diye inliyor. "Bizi avlarlar ve Sebastian'a zarar verirler... Ya bebeğimizi alırlarsa ve... ve..."

"Hey... biz buradayız. Kimse ona ya da bize zarar veremez." "Ama ya yaparlarsa? Keşke hiç yapmasaydım."

"Değiştirilemeyecek şeyler hakkında düşünmek faydasız, tatlım."

"Ben... onu almaya karar verdiğimde neyim vardı bilmiyorum... Ben sadece... sadece borcumuzu ödemeye yardımcı olmak istedim. Geçimimizi sağlamak için çok çalışıyorduk ve... Sebastian'ın uluslararası bir okula gitmesi gerekiyordu ve... aptalca bir şekilde yirmi tanesinin ortasındaki bir eşyanın fark edilmeyeceğini düşündüm."

Babası onun elini daha sıkı tutuyor. "Biz iyi olacağız. Birbirimize ve oğlumıza sahibiz. Önemli olan tek şey bu, değil mi?"

"Doğru." Gözyaşlarının arasından biraz gülümsüyor ve ben de gülümsemek istiyorum. Annemin ağladıktan sonra mutlu olmasına bayılıyorum. Bu onun daha iyi olacağı ve beni ve babamı şımartacağı anlamına geliyor.

Eğilip babamı dudaklarından öpüyor. "Seni seviyorum, Nick."

"Ben de seni seviyorum, Julia."

Gözlerimi açmak ve söylediklerinin çoğunu anlamamış olsam bile onları da sevdiğimi söylemek üzereyim.

Artık güzel öğretmenim olmasa da sorun değil. Başka bir tane bulabilirim. Önemli olan tek şey ailemle birlikte olmak ve arkadaşlarımla olmasa.

Ama ben daha bir şey söyleyemeden, yüksek bir lastik sesi kulaklarımı delip geçiyor ve son gördüğüm şey büyük bir kamyon oluyor.

Crash!

Etki var, annemin çığlığı ve babamın laneti var ve sonra... hiçbir şey yok. En azından bir süreliğine. Hiçbir şey olmadığını düşünüyorum.

Ama sonra çevremizdekiler bir anda kulaklarıma doluyor ve canımı acıtıyor.

Kurtulamadığım uzun bir vızıltı var.

Etrafımda bir sürü ses patlak veriyor. Sirenler. Çığlıklar. Yabancılar konuşuyor.

İnliyor. Sanırım onlar benim. Anne...?

Baba...?

Neredesin?

Onları aramak ya da en azından seslerini duymak istiyorum ama konuşan onca yabancıların arasında yoklar. Sadece orada değiller.

Neden onları bulamıyorum?

Ve neden her şey siyah?

İşte o zaman gözlerimin kapalı olduğunu fark ediyorum ve onları açmaya çalıştığımda açamıyorum. Vücudum bile hareket etmiyor.

Tek duyabildiğim sesler, her yönden bana doğru gelen gürültüler ve bunların hiçbiri ailem değil.

Korkuyorum.

Anne, baba. Korkuyorum.

Geriniyorum ve gözlerim biraz açılıyor, sadece biraz. Biri bana Japonca onları duyup duymadığımı soruyor ve başka birinin gölgesi üzerime düşüyor.

Başka bir gölge siyah bir el uzatıyor ve tabloyu yanımdan alıyor. Hayır diye bağırarak istiyorum, o bizim. O benim annemin.

Ama konuşamıyorum. Hareket edemiyorum.

Dünya kararmadan önce gördüğüm son şey sonsuza dek benimle kalacak.

Zayıflar et olur. Güçlüler yer.

AKIRA

Sevgili Yuki-Onna,

ZEHİRLİ OLDUĞUMUZU FARK ETTİM.

Biliyorum. Birbirimizi tanıdığımız üç yıl boyunca bunun açıkça belli olması gerekirdi, ancak bitene kadar zehirli bir ilişki içinde olduğunuzu asla fark edemezsiniz derler.

Bütün mesele bu mu? Sonu mu?

Bundan hoşlanmıyorum. Hatta bundan o kadar nefret ediyorum ki, sizi burada tutmak için toksisiteyi bir çentik daha yükseltmenin en iyi yolunu düşünüyorum.

Aklıma bu fikir geldi. Daha doğrusu geçen gün sıkıcı gökyüzüne bakarken kafama dank etti.

Bu bir kurtuluş anıydı ve yemin ederim, neredeyse meleklerin cennetten inip bana lütuflarını sunduklarını görebiliyordum.

Şaka yapıyorum. Sadece iblisler vardı ve bu düşünceye kapıldığımda hepsi benimle birlikte oturuyordu.

İlk mektubumda bana asla aşık olma dediğimi hatırlıyor musun? Bunun sadece trajik olacağını söylemişim, ama bahsetmediğim şey lanet olası kalbini kıracağımdı.

O kadar sert kıracağım ki, toparlayacak bir parça kalmayacak ve hayatına devam edemeyeceksin.

Duvarlarınızı öyle derin yaracağım ki, deneseniz bile beni çıkaramayacaksınız.

Duygularınızla oynayacağım, öyle ki en başta hiç sahip olmamış olmayı dileyeceksiniz.

Hayatınızı öyle bir fethedeceğim ki, onu sona erdirmeyi düşünmeye başlayacaksınız.

Çünkü toksisite böyle yapar, sevgili Yuki-Onna. Yok eder ve bunu o kadar vahşice yapar ki, ne senden ne de benden geriye bir şey kalır.

Ama sen devam ettin ve bana aşık oldun, değil mi?

Uyarılarıma, sana gönderdiğim tüm işaretlere rağmen, mantığa meydan okumak ve beni Japonya'dan gelen yüz­süz, inek mektup arkadaşından başka biri olarak düşünmek zorundaydın.

Bunun senin hatan olduğunun farkındasın, değil mi? Ve bu senin çöküşün de olabilir.

Çünkü artık zayıflığınızı biliyorum, *ben*, ayaklarıma kapanıp yalvarana kadar durmayacağım. Ne için, hiçbir fikrim yok, ama yalvarma ve biraz ağlama olduğu sürece, tatmin olacağımdan eminim.

Senin için aynı şeyi söyleyemem.

Kendimi başkalarının yerine koymayı sevmiyorum. Ama senin yerinde olsaydım, iyi saklanırdım.

Ama şöyle bir şey var.

Sen kovalanmaktan hoşlanıyorsun ve ben de bu tür sapkınlıklara karşı bir iştah geliştirmiş olabilirim.

Gördün mü? Sen de beni yozlaştırıyorsun, bu yüzden birbirimiz için zehirliyiz.

Devam et ve kaç, Naomi. Devam et ve saklan.

Yerinizde olsam, yatağınızın altına ve omzunuzun üstüne bakardım.

Çevresel görüşünüzden geçen her gölge hakkında iki kez düşünürdüm.

Parmak uçlarında yaşardım.

Çünkü gardınızı düşürdüğünüz an her şeyin bittiği an olacaktır.

Sonun gelecek, benim hayalet Yuki-

Onna'm. O gün gelene kadar, iyi

yaşamaya çalış.

İnanın bana, her anın tadını çıkarmanız gerekecek.

ZEHİRLİ AŞK,

Akira

NAOMI

HAZIR BULUNAN

Damla. *Dam*
 la.
 Dam
 la.

Musluğu kapatmayı mı unuttum? Yoksa dışarıdan mı geliyor?
Anneme seslenmek için ağzımı açıyorum ama hiç ses çıkmıyor.
Damlama devam ediyor, ses seviyesi artıyor ve sinirlerimi bozana kadar tekrarlanıyor.

Damla... damla, damla...

damla. Damla!

İnleyerek yavaşça gözlerimi
açıyorum. Odamda değilim.

Ben evde değilim.

Ya da tanıdığım herhangi bir yerde.

Koyu gri duvarlar her yanımdan beni çevreliyor. Üzerinde yattığım sert zemin bile karanlık ve sert.

Yavaşça etrafımı incelerken kafam karmakarışık. Görünürde hiç mobilya olmayan boş bir odadayım.

Pencere de yok ve tek ışık tavanın ortasından sarkan eski sarı bir ampulden geliyor.

Bakışlarımı yavaşça soldan sağa doğru kaydırıyorum. Duvarlar kadar gri bir kapı var ama metal gibi görünüyor.

Köşede sarımtırak bir tuvalet var ve çalışır durumda olsa bile şok olurum.

Damlama, duvardaki tamamen kapatılmamış küçük bir musluktan geliyor.

Hangi cehennemdeyim ve neden burası bir tür hapishaneye benziyor?

Doğrulamaya çalışıyorum ve boynumda bir acı patladığında irkiliyorum. Ona dokunuyorum ve parmaklarım derimde bir delik gibi hissettiren şeyle birleştiğinde donup kalıyorum.

Sonra daha önce yaşadığım tüm olaylar kafamdaki sisin içinden akıp gidiyor. Karanlık figürler. Kovalamaca. Silah sesi.

Sebastian.

Nefesim kesildi, çılgın bakışlarım odayı taradı. Sebastian vurulmuştu. Tam önümde vurulmuştu ve ben ileri atıldığımda boynuma bir iğne battı.

Sonra her şey karardı. Sonrasında bildiğim tek şey, bu odada uyandığımdı.

Bakışlarım sağımda, uzak köşede büzüşmüş karanlık bir figüre takılınca duraksıyorum.

Önce uğursuz bir şey olduğunu düşünüyorum, ama sonra kas yığının ve koyu sarı saç tellerini fark ediyorum.

"Sebastian!" Boğuk bir sesle sesleniyorum.

Ayağa kalkmayı deniyorum ama bacaklarım beni taşımayı reddediyor. Dizlerimi tırmalayan baskı ve rahatsızlığı görmezden gelerek dört ayak üzerinde ona doğru sürünüyorum.

Yanında durdum. Yüzüstü yatıyordu. Saç telleri yüzünü kaplıyor. Omzunu tutuyorum ve kısık, gırtlaktan gelen bir ses çıkınca duruyorum.

Islak ve soğuk bir şey dizime değiyor ve yere baktığımda irkiliyorum.

Koyu kırmızı.

Kan.

Hem de çok.

Omzunun altında yere değen küçük yapışkan bir havuz oluşturuyor.

Oh, Tanrım.

Onun vurulmasının benim aşırı aktif hayal gücümün bir ürünü olmasını ve bunun gerçekten yaşanmamış olmasını diledim. Belki de o iğnenin batması nedeniyle her şeyi ben uydurmuştum.

Ama her şeyin gerçek olduğuna dair kanıtlar tam önümde duruyor.

Sürekli kan kaybediyor.

Dudaklarım titriyor ve kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, sanırım yere dökülecek.

"Sebastian!" Yarasını ağırlaştırmamak için sağlam omzunu hafifçe sallıyorum.

Kıpırdamıyor bile. Çılgınca atan nabzım, kafamda dönen en kötü senaryolarla senkronize bir şekilde kulaklarımda uğulduyor.

Ya ölüyorsa?

Ya hiç uyanmazsa?

"Sebastian..." kırılgan sesim etrafımızda yankılanırken yanağını dikkatlice avuçlayıp kendime doğru çeviriyorum. Saçları alnından geriye düşüyor ve ben onun ruhani yakışıklı yüzünü görüyorum. Rüyalarımın değişmez i haline gelen aynı yüz.

Cildi solgun, yüz hatları daha az keskin ve dudakları çatlamış ve mavimsi.

Bu iyi olamaz.

Onu yavaşça ters çeviriyorum ve omzunun üst kısmındaki yarayı ilk kez o zaman görüyorum.

Kurşun, Siyah Şeytanlar ceketini parçalayarak derisinde bir yarık açmış. Kan beyaz ceket kolunu ıslatarak kırmızıya çevirmiş ve siyah çizgiler koyu kahverengi görünmüş.

Kanın bir kısmı pıhtılaşmış, ancak kanın yavaş ve ölümcül bir hızla sızmaya devam ettiği bir açıklık var.

Kahretsin. Kahretsin!

Uzun süredir kanaması varsa, bu hızla ölümcül hale gelecektir.

"Sebastian..." Yanaklarına hafifçe vuruyorum. "Aç gözlerini. Uyanmalısın... lütfen..."

Sonunda kıpırdanıyor ama cevap vermiyor.

Göz kapaklarımda nem birikiyor ama gözyaşlarımın akmasına izin vermiyorum. Keskin bir nefes çekiyorum, kan kokusunu ve buradaki nemi içime çekiyorum, ama aynı zamanda bir miktar bergamot ve amber de var.

Sebastian'ın.

Varlığını bir dayanak olarak kullanarak, sağlam kolunu tutup onu sırt üstü itiyorum.

İnliyor ve onu bırakmadan önce duraklıyorum. Kanamayı durdurmam gerek yoksa kan kaybından ölecek.

Bakışlarım kullanabileceğim bir şey aramak için yana kayıyor ve hiçbir şey bulamayınca tişörtümü başımın üzerine çekip yarasına bastırıyorum.

Dudakları acıyla bükülürken boğazından kısık, gırtlaktan gelen bir ses çıkar. Kalın kaşlarının arasında ve şakağında ter birikiyor.

Dudağımı ısıyorum ve devam ediyorum.

Soğuk hava içime sızıyor, çıplak tenimde tüylerim diken diken oluyor ama basıncı artırırken bunu görmezden geliyorum.

"Sebastian...lütfen...lütfen gözlerini aç." Lanet olsun.

Kesinlikle tıbbi yardıma ihtiyacı var, bir tişört ve biraz baskıya değil. Ya bu yara onu öldürürse? Ya onu kaybedersem?

Bu düşünceyle başımı sallıyorum ve bir elimle malzemeyi tutuyorum, sonra diğer elimle şortumun cebini arıyorum. Telefonumun orada olmadığından eminim. Sebastian'ın pantolonunu arıyorum ama onunki de yok.

Bizi buraya kim getirdiyse telefonlarımızı almamıza izin vermeyeceği için bu bir sürpriz olmamalı.

Tekrar gömleğe odaklanıyorum. Kısmen ıslanmış ama kanama durmuş gibi görünüyor.

Rahat bir nefes alıyorum.

Ama ben bile tüm bunların geçici olduğunun farkındayım. Yardıma ihtiyacı var ve buna şimdi ihtiyacı var.

Homurdanıyor ve yavaşça açılmadan önce göz kapaklarının arkasında bir hareket oluyor. Onun tropik açık yeşil gözlerini görmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Biraz odaklanmamışlar, sessizler, sanki hepsi burada değilmiş gibi. Ama burada. Gitmemiş. Benimle birlikte.

"Sebastian! Beni duyabiliyor musun?"

Bana bakıyor, yavaşça, telaşsızca, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi.

Beni tam olarak tanıdığı anı söyleyebilirim. Gözbebekleri büyüyor ve yüz hatlarına ateş yayılıyor.

"Nao?" diye mırıldanıyor, sesi boğuk ve sert, sanki bu hareket tüm enerjisini tüketiyormuş gibi.

Ağzımdan bir şeyler kaçırırken neredeyse rahatlama seline kapılıyordum. "Evet, benim."

"Ne oldu...?" Doğrilmaya çalışır ve sırt üstü düşerken inler.

Yerinde kalması için elimi nazik ama sert bir şekilde göğsünde tutuyorum. "Hareket etme. Vuruldun ve kanama daha yeni durdu."

"Siktir," diye homurdanıyor, sesinin gürültüsü her zamankinden daha derin. Her şey farklı. Yüzü. Zayıflığı. Bütün bu lanet yer. Sebastian tişörtümle kapattığım yarasına bakıyor, Sonra tekrar bana. Meraklı bakışları sanki vücudumu yeniden öğreniyormuş gibi beni tepeden tırnağa inceliyor, sonra kısa sürede çılgına dönüyor. "İyi misin? Bir yerin incindi mi?"

Endişeli ses tonundan mı yoksa kendi yarasını sormak yerine sadece benim iyiliğime odaklanmasından mı bilmiyorum. İkisi bir arada da olabilir, ama yanaklarımdan aşağı koca koca yaşlar süzülürken kendimi kontrol edemiyorum.

"Bebeğim..." Sebastian'ın kaşları derinleşir. "Yaralandın mı?"

"Hayır, vurulan ve neredeyse kan kaybından ölecek olan sensin. Neden benim için endişeleniyorsun?"

"Neden olmayayım ki? Her zaman düşündüğüm ilk şey sensin. Benim olanı korumalıyım, bebeğim."

Ona hayır, onun olmadığımı ve Reina'dan kabul ettiği aptal bahis yüzünden ilişkimizin bittiğini söylemek istiyorum. Onunla tartışmak ve kavga etmek istiyorum çünkü kampüsün kraliçe arısını ve futbol takımı arkadaşlarını etkilemek için beni becermek zorunda olduğu bir cesaretin parçası olmanın iyi bir fikir olduğunu düşündü.

O sürtük Brianna'nın başını çektiği amigo kızlar beni okulun alay konusu haline getirdiğinde yaşadığım aşağılanma yüzünden ona bağırarak istiyorum.

Ama şu anda bunun bir önemi yok. Hayatı tehlikedeyken değil.

"Buradan çıkmamız gerek."

"Neredeyiz?" diye zorlukla konuşuyor, her kelimeyi zorlayarak.

"Bilmiyorum. Bir tür hapishaneye benziyor."

"Bunu kimin yaptığını biliyor musun?" "Sanırım."

Bana sorgulayan bir bakış atıyor, gözlerini hızla kırıştırtıyor, muhtemelen odaklanmaya çalışıyor.

Dudaklarımı yaladım. "Seni vuran adam, 'Tekrar görüşeceğimizi söylemiştim, Hitori-san' dedi. Kısa bir süre önce beni ve annemi ziyaret eden adamlardan biriyle aynı sese sahip. Adı Ren ve sanırım babamın adamlarından biri."

"Babanın adamları mı?"

"Annem onun tehlikeli olduğu konusunda beni uyardı." "Tam olarak ne yapıyor?"

"Bilmiyorum ama bu işin arkasında kesinlikle Ren var."

Odayı statik bir hava kaplıyor ve ikimiz de donup kalıyoruz, çünkü zarif bir ses havada yankılanıyor: "Ding ding ding. Bu doğru. Şimdi, oyunlar başlasın."

SEBASTIAN

Acıyı bildiğimi sanıyordum.

Altı yaşındayken ailemle birlikte kaza geçirdiğimde kolumu kırdım ve kaburgalarımı zedeledim.

Canım çok acıyordu ve ağlamak istemeden nefes alamıyordum. Etrafımda Japonca konuşan ve tartışan sayısız ses dolaşıyordu. Hastanede uyandığımda, büyükannem ve büyükbabam oradaydı ve bana onlarla yaşayacağımı söylediler.

Artık 'gerçek' bir Weaver olacaksın. Bunlar büyükannemin gerçek sözleriydi. Bunu yapabilmek için ailemin bana öğrettiği her şeyi unutmam gerektiğini söyledi.

Bir çocuğun anne ve babasının öldüğünü öğrenmesinin acısını hafifletmeye çalışmadılar. Artık ne bir annem ne de bir babam vardı.

Bildiğim dünya bir daha asla yeniden inşa edilemeyecek şekilde çökmüştü.

Alçılı kolum göğsümde, öylece yatıyordum. Her nefes alışımında ciğerlerim patlıyor ve yüzüm şişiyordu.

Ama yine de hiç acı hissetmedim.

Ya da belki de bir anda o kadar çok acı hissettim ki bayıldım.

Hayatımda hissettiğim herhangi bir rahatsızlık için her zaman o zamanı referans olarak kullandım. Kas gerilmesi mi? Önemli değil. Ayak bileği burkulması? Çocuk oyuncağı.

Ama bunların hiçbiri omzumun üst kısmındaki zonklayan ağrıyla kıyaslanamaz. Sanki görünmez eller yaramı karıştırıyor, nefesim kesilene kadar kazıyor ve büküyor.

Yalnız olsaydım katlanılabilir olabilirdi. Naomi, uzun kirpiklerine nem yapışıp kızarmış yanaklarında çizgiler oluştururken koyu renk gözlerinin rengini silikleştiren bir çaresizlikle tişörtünü bastırmasaydı. Onu ağlarken izlemek, göğsüme bir cam parçası saplamakla eşdeğer.

Onun incindiğini görmekten hoşlanmıyorum, özellikle de benim yüzümden.

Şimdi ikimiz de birkaç saniye önce odayı dolduran sesi bulmak için etrafımızı araştırıyoruz.

Oyunlar başlasın, dedi.

Naomi onu ormanda tanıdığını ve babasının adamlarından biri olabileceğini söyledi.

Bir keresinde babasını aradığını ve annesinin onunla bağlantı kurmasını istemediğini, bunun da annesiyle ilişkisinin gergin olmasının ana nedenlerinden biri olduğunu söylemişti.

Ama neden büyükannem ve büyükbabamın bu işte parmağı varmış gibi hissediyorum?

Babam on beş yıl önce şöyle demişti: 'Sadece cenazeme katılacaklarını söylediklerinde sen de oradaydın. Sürecin hızlanmasında onların da parmağı varsa hiç şaşırmam.'

Büyükannem, tıpkı annemle babamın evliliğine karşı olduğu gibi, Naomi'yle olan ilişkiye de açıkça karşıydı.

Nate, babamın kaderini paylaşmamam için beni hep dikkatli olmam konusunda uyarırdı.

Sadece bu da değil, benimle dünya -büyükannem ve büyükbabam da dahil- arasında bir tür görünmez kalkan görevi görmeyi kendine görev edinmişti. Sanki onların neler yapabileceğini çok iyi biliyormuş gibi.

Ama beni vurdurmazlardı, değil mi? Ne de olsa, bana hatırlatmaktan hoşlandıkları gibi, Weaver klanının gelecekteki lideriyim.

Gerçi amaç bana bir ders vermekse her şey mümkün.

Tekrar doğrulmaya çalışıyorum ama Naomi yumuşak ama sert bir elini göğsüme koyarak beni engelliyor.

"Ben iyiyim," diye zorluyorum.

Ben yapmıyorum. Hareket etmek bile dişlerimle ağırlık kaldırmaya benziyor. Başım dönüyor ve yaram nabız gibi atıyor.

Ama bunu Naomi'ye söyleyemem, yoksa olduğundan daha fazla korkar ve incinir.

Yavaşça doğrulup duvara yaslanırken soğuk beton zemin uyluğuma ve avuç içime sürtünüyor. Onun itirazlarına rağmen.

"Yaralısın..." diye sızlanıyor ama beni durdurmaya çalışmaktan vazgeçiyor ve rahat bir pozisyona geçmeme yardım ediyor.

Yaralı tarafımda durmak için dikkatlice manevra yaparken yanaklarından taze gözyaşları süzülüyor. Hâlâ kararlılıkla tişörtünü tutuyor, sanki bırakırsam hayatım buharlaşıp gidecekmiş gibi.

Ya da kan kaybından ölmeme izin ver.

Onu ağlarken görmekten hoşlanmıyorum. Hoşlanıyorum ama sadece onu kovaladığımda ve fethettiğimde, çünkü onun da bundan hoşlandığını biliyorum.

Sık beni gözyaşlarına bayılıyorum.

Onun 'hayır, lütfen' gözyaşları aslında 'evet, lütfen' gözyaşlarıdır. Ama bunlar değil.

İçlerindeki acı ve çaresizlik içimi parçalıyor.

Onun üzgün ya da kırgın olmasından hoşlanmıyorum. Kendi duygularım olmasından bile daha acı verici. Bunları fırçalayabilir, etkili bir şekilde ele alabilir ve arka plana itebilirim.

Keşke ben de Naomi'ninkiyle aynı şeyi yapabilseydim. Keşke onun duygularını alıp kendi duygularımmış gibi davranabilsem ve böylece artık acı çekmese.

Empati böyle bir şey mi?

"Hey..." Yanağını avuçluyorum, orada biriken nemi parmaklarımla uzaklaştırıyorum. "Ben gerçekten iyiyim."

"İyi görünmüyorsun," diye mırıldanıyor.

"Olduğundan daha kötü görünüyor. Daha iyi hale getirmek ister misin?" "Elbette."

"O zaman ağlamayı kes bebeğim. Bu yaranın kendisinden daha çok acıtıyor." Burnunu çekiyor ve elinin tersiyle yüzünü siliyor.

Odayı yine statik bir hava dolduruyor ve az önceki ses tekrar konuşurken ikimiz de kaskatı kesiliyoruz: "Çok dokunaklı. Neredeyse beni uyutacaktın."

"Bizden ne istiyorsunuz?" Naomi'nin bakışları odayı tarıyor ve ben de aynı şeyi yaptığımda köşelerde yanıp sönen birkaç kamera ve sesinin bize ulaştığı beyaz bir hoparlör görüyorum.

"Sana zaten söyledim. Bir oyun."

"Babamın adamlarından biri misin?" "Bu fikre nereden kapıldın?"

"Annem öyle olduğunu söyledi."

"Sato-san bir sürü şey söylüyor. Hepsine inanmamak en iyisi. Şimdi, oyunumuz için..."

"Oyun oynamıyoruz," diye homurdandım, sonra irkildim.

Onun gibi hasta insanlar başkalarını geri dönüşü olmayan bir noktaya sürüklemekten zevk alırlar. İnsanları özgürce sömürebilecekleri en ilkel hallerine indirgemekten hoşlanırlar. Bizi kontrolden çıkarken görmenin keyfini ona yaşatmamızın imkanı yok.

"Seçme şansın olduğunu kim söyledi, oyun kurucu? Ya oynarsın ya da su ve yiyecek bulamazsın. Ayrıca yaran enfeksiyon kapacak ve öleceksin."

Dudaklarım bükülüyor ve nefesimin altında küfrediyorum. Temel ihtiyaçlarımızı bize karşı kullanacaklarını bilmeliydim.

Planlarını engellemenin bir yolu olmalı... "Eğer kabul edersek, ona yardım edecek misin?" Naomi soruyor.

Başımı sallıyorum. Benim iyiliğimi önemseddiğini göstererek tam da onun ekmeğine yağ sürüyor. Farklı koşullar altında onu yakalayıp öperdim ama şu anda gerçekte neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz.

Bu, babasına karşı isyan eden haydut bir grup olabilir. Ya da belki de babasının kendisi, kendi kızını korkunç durumlara sokmayı umursamayan hasta bir piçtir.

Onların bakış açısını çözene kadar, hayatta kalmamız konusunda ekstra dikkatli olmamız gerekiyor ve bu da kendimiz hakkında mümkün olduğunca az şey açıklamamız anlamına geliyor.

Naomi'nin Ren dediği adam, "Söz vermiyorum," dedi. "Şimdi, oyun. Kurallarla başlayacağız. Yalan yok. Ciddiyim. Ne zaman yalan söylediğini anlayacağız ve eğer söylersen cezalandırılacaksın."

"Ne tür bir oyun bu?" Ben soruyorum.

"Sorduğuna sevindim, oyun kurucu. Biz buna en güçlü olanın hayatta kalması diyoruz.

Tıpkı dövmen gibi."

Son kısmı söylerken sesindeki gülümsemeyi kaçırmadım. Dövmemi biliyor ve o bir Japon.

Bütün bunların tesadüf olmasına imkan yok.

"Şimdi, başlayalım. İlk turda size karşı yumuşak olacağım. Biriniz bana dünyada kimsenin bilmediği derin, karanlık bir sır söyleyecek. Bunu yaparsanız su alacaksınız. Şişelenmiş, musluktan damlayan pisliği değil."

"Bir şey söyleme," diye fısıldıyorum Naomi'ye.

"Suya ihtiyacımız var," diye mırıldanıyor, omzumu sabit tutuyor.

"Dudakların çatlamış ve kurumuş, kısa bir süre önce de kanaman vardı."

"Ben iyi olacağım. Eğer onun ekmeğine yağ sürersen, bu sadece bizi kırar."

"Hayatta kaldığımız sürece umurumda değil."

"Eğlenceyi bozmak istemem ama şansın bitmeden önce on saniyen var." Ren duraklar. "Yedi, altı, beş..."

"Dokuz yaşındayken tacize uğradım," diye ağzından geçiriyor Naomi, dudakları ve çenesi titriyor.

Yumruğum yanımda sıkılıyor, sadece onun durumu ya da Ren'in oyununu oynuyor olması yüzünden değil, aynı zamanda yaşadıklarını hatırlattığı için.

Hasta bir oyun için bunu ifşa etmemesi gerekiyordu.

Yarasını deşip bir yabancıya en mahrem sırrını söylememesi gerekiyordu.

"Bu derin, karanlık bir sır değil," diyor Ren.

"Öyle. Kimsenin bundan haberi yok ve bir polis raporu da yok."

"Annenizin yanı sıra birkaç terapist ve sizi taciz eden adam da biliyordu. Bu sayılmaz."

"Ama-"

"Başka bir deneme için beş saniyeniz var. Dört...üç..."

"Kahretsin," diye mırıldanır Naomi nefesinin altında. "Düşün Naomi, düşün..." "İki..."

"Ailem öldürüldü," diye alçak sesle fısıldıyorum.

Naomi'nin gözleri benimkilere kayıyor, koyu kahverengi gözler binlerce soruyla genişliyor.

"Ailen bir kaza geçirdi, Oyun Kurucu." Ren'in kışkırtıcı derecede sakin sesi boşluğu dolduruyor.

"Önceden planlanmış bir kazaydı. Birinden kaçıyorlardı ve kaza cinayetlerini örtbas etmek için bir kamuflajdı."

Naomi nefesini tutuyor ve boştaki elinin tersiyle ağzını kapatıyor. Bana daha fazlasını sormak istediğini söyleyebilirim ama izlendiğimizin de farkında.

Küçük bedeni yanıma sokuluyor ve tek kelime etmesine bile gerek kalmıyor. Meraklı gözleri her şeyi anlatıyor.

Bunu yaşadığın için üzgünüm.

Senin için buradayım.

Belki bu sözleri altı yaşındayken duysaydım her şey farklı olurdu.

Belki onu o zamanlar tanısaydım, başka bir şekilde yaşayabilirdim.

Belki de burada, gömleğini yarama bastırıldığı yerde olmazdık.

"*Sekai*," diyor Ren eğlenen bir ses

tonuyla. Doğru.

O biliyor. Herif zaten ailemi biliyor.

Bu oyuna başladığında hissettiğim kötü his beni tekrar rahatsız etmeye başladı. Bu işte kesinlikle haince bir şeyler var. Ama ne var?

Gıcırdayan metal sesi Naomi'nin sıçramasına neden oluyor ve ben de kaskatı kesiliyorum. Kapıda küçük bir pencere açılıyor ve içeriye bir şişe su fırlatılıyor ve sonra, aynı şekilde, tek açıklık çarpılarak kapatılıyor.

Sağlam elimi tutuyor ve kendi elinin üzerine, yaranın üzerine koyuyor. "Sıkıca tut. Hemen döneceğim."

Ben görevi devraldıktan sonra ayağa fırlıyor ve su şişesini almak için acele ediyor, sonra elinde şişeyle geri koşuyor.

Yanımda diz çöküyor, şişeyi açıyor ve elimi çekmediğim halde yarama bastırırken dudaklarıma yerleştiriyor.

"Önce sen iç," diyorum.

"Ben iyiyim. Yaralı olan sensin." "Ama-"

"İç artık." Suyu dudaklarıma sıkıştırıyor ve belli belirsiz yudumlar almama yardım ediyor. Soğuk, taze su kuru boğazımı rahatlatıyor.

Ne kadar susuz kaldığımı fark etmeden neredeyse yarısını içiyorum. Bu çok kötü.

Böyle giderse yakında daha da

kötüleceğim. "Biraz daha iç," diye

ısrar ediyor.

"Sen iç, bebeğim."

"Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin. Dudakların da kuru." Ne kadar zamandır burada olduğumuzu Tanrı bilir.

Yanı başımızdaki küçük kan gölüne bakılırsa, epey zaman geçmiş. Etrafımızı incelerken yanlara doğru geriniyorum, yüzüm buruşuyor.

Bunu belli etmemeye çalışıyorum, Naomi içerken ona bakıyormuş gibi yapıyorum.

Ama belli olup olmamam önemli değil. Buranın, bize su vermek için bile açmadıkları metal kapı dışında bir kaçış yolu yok.

"İkinci tur," Ren'in iğrenç sesi hoparlörden yankılanıyor. "Bu sefer işi biraz renklendireceğiz ve bir meydan okuma yapacağız. Eğer yaparsan, sana

yemek. Aksi takdirde, bunun sonuçları olacaktır."

Yemekten bahsedilince Naomi'nin midesinden derin, hırıltılı bir ses geliyor. Yarısı kalmış olan su şişesini kapatıyor ve başını kaldırıp bakıyor.

"Ne oldu?"

"Sutyenini çıkar."

Yüzü kızarıırken çenem kenetleniyor. Dudaklarını hafifçe ısırırken bakışları benimkilere kayıyor, emin değil. Başımı sertçe bir kez sallıyorum.

Siktir et onu da bunu da.

Naomi'nin o hasta piç için soyunmasına imkan yok. Onu ve muhteşem göğüslerini benden başka kimse görmeyecek.

"Yedi...altı..." Ren yavaşça sayar. "Bunun bir cezası olacak..." "Bırak ben yapayım," diye fısıldar Naomi. "Umurumda değil."

"Tabii ki seviyorsun. Bırakın yabancıların önünde olmayı, soyunma odasında herkesin önünde kıyafetlerini değiştirmeyi bile sevmiyorsun."

Dudaklarını serbest bırakıyor ve dudaklarında şaşkın bir 'Oh' ifadesi beliriyor. Onun hakkında bunu fark etmeme gerçekten şaşırdı mı? Naomi söz konusu olduğunda her şeyi fark ederim.

"Bize yemek getirecekse sorun değil," diye ısrar ediyor. "Siktir et," diye mırıldanıyorum.

"İki...bir," diye bitirdi Ren kapalı bir ses tonuyla. "Ve ceza zamanı."

Naomi ve ben kapıyı izliyoruz, birinin gelip bizi döveceğini falan düşünüyoruz.

Ne kapı ne de küçük açıklık hareket ediyor.

Blöf mü yapıyordu?

Tüm oda karardığında bu düşünce henüz tam olarak oluşmamıştır.

NAOMI

I sanki sihirli bir şekilde ışığı geri getirecekmiş gibi birkaç kez göz kırpın.

Öyle değil.

Her yer simsiyah.

O kadar karanlık ki hiçbir şey göremiyorum. Kesinlikle hiçbir şey.

İçgüdüsel olarak Sebastian'ın yanına doğru ilerliyorum ve ancak vücudunun sıcaklığını kalçamda ve kolumda hissettiğimde nefesimi bırakıyorum.

Eş zamanlı nefes alışlarımız havada yankılanıyor. Benimki sert ve kesik kesik. Onunki derin ve dengesiz, muhtemelen çektiği acıdan dolayı.

Gerçekten yardıma ihtiyacı var ve bu gidişle Ren'in planlarında bu yok gibi görünüyor.

Yarasının üzerindeki eline dikkatlice bastırıyorum. Bir süredir kan gelmiyor ama bunu engellemenin bir zararı yok.

"Bu aptalcaydı." Ren'in sesi karanlık sessizliği delip geçiyor. "Sadece yiyeceksiz kalmakla kalmayacaksın, aynı zamanda karanlıkta da kalacaksın... bir bakalım... Hmm. Saatler mi? Günler mi? Kim bilir? Sınır gökyüzüdür. Pardon, yani hücrenin tavanı."

Boğazım düğümleniyor. Sebastian muhtemelen bu durumda bırakın günleri, saatlerce bile hayatta kalamaz. Ayrıca, yiyecek eksikliği bizi sadece zayıflatmakla kalmayacak, aynı zamanda öldürücü de olacak.

"Ben yaparım," diye geveledim. "Sütyenimi çıkaracağım."

"Hayır," diye hırlıyor Sebastian boğazının derinliklerinden. Ses aynı derecede agresif ve acılı.

Ne kadar sahiplenici olabildiğini düşünürsek, başkalarının önünde çıplak olmam fikrinden ne kadar nefret ettiğinin farkındayım. Ben de nefret ediyorum ama bu bizi güvende tutacaksa, umurumda değil.

Ren'den alçak bir tıslama sesi geliyor. "Şansın geçti. Kaybettin ve kurallara göre bedelini ödeyeceksin. Birkaç gün hayatta kalabilirsin Naomi. Oyun kurucu olsa da..."

Hoparlörün paraziti kayboluyor ve ben sarsılıyorum. "Hayır... Geri gel! Birçok tur olduğunu söylemiştin. Bir sonrakini oynayabiliriz... Geri dön! Ren!" "İşe yaramaz." Sebastian uzun bir nefes bırakıyor, ben de uzun nefesini hissediyorum.

Göğsünün yükselişi ve çöküşü. "O gitti."

"Hayır. Orada bir yerde olabilir. Bizi izliyor olmalı." "Ben öyle düşünmüyorum. Kameralar yanıp sönmeyi kesti."

Etrafıma bakıyorum ve kırmızı noktaların kaybolduğunu görüyorum. Bu bir rahatlama olsa da, aslında değil.

Bizi gerçekten karanlıkta bıraktılar.

Belki ölene kadar burada kalacağız.

Belki de kimse cesetlerimizi

bulamayacak.

"Yardım edin!" Avazım çıktığı kadar bağıriyorum, kafamda en kötü senaryolar canlanırken sesim histerik bir hal alıyor. "Biri bize yardım etsin! Kapana kısıldık!"

"Enerjini boşa harcama, Nao."

"Belki birileri bizi duyar... Belki bizi buradan çıkarırlar." "Buna gerçekten inanmıyorsun."

Ben bilmiyorum. Ama bize dağıtılan elde daha fazlası olduğu yanılmasına tutunmayı seçiyorum.

"Kapıya ulaşmaya çalışayım," diye önerdim. Belki açabilirim." "Kapıyı gördün. Metal."

"O zaman hiçbir şey yapmamamızı mı öneriyorsun? Vuruldun!"

"Biliyorum. Ancak bu şartlar altında yapabileceğimiz en iyi şey enerjimizi korumak. Sadece çok fazla suyumuz kaldı ve o da bittiğinde durum daha da kötüleşecek."

Burnumu çekiyorum, sonra elimin tersiyle gözyaşlarımı siliyorum. Zayıf olmaktan nefret ediyorum, bu yüzden toplum içinde ağlamıyorum ya da kimseye içimin ne kadar yumuşak olduğunu göstermiyorum.

Ama ağlamayı kesmek istememin nedeni bu değil. Sebastian'ın daha önce söylediği şey yüzünden - beni acı içinde görmenin yarasından daha çok acı verdiğini söylediği zaman.

Ayrıca, ağlamak bu durumu çözmemize yardımcı olmaz.

Sebastian yaralı olmasaydı, muhtemelen kapıyı falan kırabilirdi. Ama şu anda benden daha zayıf.

Tanrısal bedeni yerde ağırlaşıyor ve burası soğuk olmasına rağmen teri tenini kaplıyor.

"Bunu neden yaptıklarını anlamıyorum. Onlar babamın adamları. Bana zarar vermek istememeliler. Tabii..."

"Neye kadar?"

"Sence annemden intikam mı alıyor? Kızı olduğumu bilmemesi için ona sahte DNA testleri yaptığını söyledi. Belki de bunu ciddiye aldı ve şimdi ona eziyet etmek için bunu yapıyor."

"Ona eziyet etmek için neden sana zarar versin ki?"

"Çünkü sahip olduğu tek şey benim. Ailesini ve eski arkadaşlarını Japonya'da bıraktı ve buraya geldiğinden beri sadece ben varım."

Annemi düşündüğümde gözlerimden taze yaşlar akıyor. Kanserin son evrelerinde olduğu için artık onunla daha fazla zaman geçiriyor olmam gerekiyordu. Japonya seyahatimizi planlıyor ve anne-kız birlikte vakit geçiriyor olmalıydık.

"Ağlıyor musun, bebeğim?"

"Çok endişelenmiş olmalı." Sesim kırılıyor. "Yoğun programına rağmen geceleri nadiren ayrı kalıyoruz. Hiç okul gezilerine falan gitmedim, çünkü hep benim güvenliğime kafayı takmıştı. Sanırım şimdi nedenini biliyorum. Babamın tehlikeli bir adam olduğunu söyledi ve ben ona inanmadım. Bakın bu beni nereye getirdi."

"Sen...bilmiyordun."

"Belki de bu, babamı bulmaya kendimi bu kadar kaptırıp mevcut ebeveynimi ihmal ettiğim için bana verilen bir cezadır. O kanser, biliyorsun. Son evrede ve yapabilecekleri hiçbir şey yok. En iyi ihtimalle sadece birkaç haftası kaldı ve ben o zamanı bile onunla geçiremiyorum."

"Yapacaksın." Sesi daha yumuşak bir ton kazanıyor. "Buradan çıkacağız." "Ya çıkamazsak? Ya bizi unutulursa ve ölürsek kayıp kişi raporlarında? Ya birkaç yıl sonra kalıntılarımızı bulurlarsa ve tanınmaz hale gelirsek ve sonra hakkımızda gerçek bir suç programı yaparlarsa?"

Alçak sesle bir kıkırdama duyuldu ama sesi kesilince yüzünü buruşturdu. "Bu senin aşırı aktif hayal gücünün bir oyunu."

"Olabilir."

"Olmayacak. Bizi buraya bir sebep için getirdiler ve henüz bunu başaramadılar."

İçimi çekiyorum, dikkatlice ona yaklaşıyorum. "Benim yüzümden bu duruma düştüğün için üzgünüm."

"Tam tersi de olabilir." "Ne?"

"İkimizin de burada olduğuna inanıyorum çünkü bunu başından beri belirli bir amaç için planladılar. Bunun ailemle ya da büyükannem ve büyükbabamla bir ilgisi olabilir."

"Ailen gerçekten öldürüldü mü?"

"Sanırım öyle. Kaza yerinden tabloyu almaya gelen biri vardı. Annemin kazadan kısa bir süre önce aldığı ve yanımıza almakta ısrar ettiği bir aile hazinesiydi. Sonra sanırım onları hastanede tablo ve annem hakkında konuşurken duydum. Tüm bunların tesadüf olmasına imkan yok."

Kalbim onun için, çocukluğundan beri yaşadığı dehşet için acıyor. Hiç kimse bu şekilde acımasızca damgalanmamalı.

"Onları kimin öldürdüğünü düşünüyorsun?"

Homurdanarak başını duvara yaslıyor. "Bilmiyorum. Bu insanlar yapmış olabilir. Ya da belki büyükannem ve büyükbabamın bununla bir ilgisi vardır."

"Büyükannen ve büyükbaban neden babana zarar versinler ki?" "Çünkü annemi seçerek onlara itaatsizlik etti."

"Oh." Sıcaklığını hissetmek için yanına sokuluyorum ama yüzünü buruşturunca geri çekiliyorum.

"Sorun değil. Gömleği tutmaya devam etmene gerek yok." "Ama kanaman var."

"Bir süre önce durdu. Sadece şimdi çok acıyor." "Her ihtimale karşı tutacağım."

"Gerçekten gerek yok." "Ne olur ne olmaz..."

"Benim için endişeleniyor musun?" Ses tonundaki alaycı tonu fark etmedim.

Zor durumlarda bile hep şakacıdır. "Neden olmayayım ki?"

"Aramızdaki her şeyin bitmesi için ısrar ettiğin için benden nefret ettiğini sanıyordum, Tsundere."

"Kalbimle oynadığın ve saf duygularımı yok etmek için bahse girdiğin için senden nefret ediyorum. Tüm fantezilerimi gerçeğe dönüştürdüğün için senden nefret ediyorum."

onları acı gerçekiğın uğurumundan aşağı itmek. Ama asla sana zarar vermek isteyecek kadar senden nefret etmeyeceğim. Bu ben değilim."

Keskin, kırık bir nefes çekiyorum, sözlerimin sıcak tonuna şaşıırıyorum. Belki de beni aptal yerine koyduğunu öğrendiğimden beri söylemek istediğim tek şey buydu ama kelimeleri oluşturacak doğru zihin yapısına sahip değildim.

şimdi çıktıklarına göre hem rahatlamış hem de tıkanmış hissediyorum. Ne kadar acı çektiğim için tekrar ağlamak istiyorum. Onu ne kadar özlediğimi.

Onu özlediğim için kendimden ne kadar nefret ettiğimi.

"Bu asla bir bahis değildi, bebeğim." Sesi, araya giren acıya rağmen sessiz.

"Oradaydım ve bunun bir bahis olduğunu açıkça duydum."

"Teknik olarak. Ancak gerçekte asla öyle bir niyetim yoktu."

"Bana Reina'nın teklifini kabul etmediğini mi söylüyorsun?"

"Yaptım, ama düşündüğünüz nedenlerden

dolayı değil." "Peki senin nedenlerin nelerdi?"

"Eğer ben gitmeseydim, Reina Josh'a yaptıracaktı."

"Vay be, teşekkürler. Sürüngen Josh değil de sen olduğun için

onur duydum." "İğneleyici konuşuyorsun, bu da savunmada

olduğun anlamına geliyor." "Buna iznim yok mu?"

"Bana nedenlerimi açıklama fırsatı vermediğiniz sürece olmaz." "Çok mu var?"

"Aslında bir nedeni de bu.

Sen." "*Ben* mi?"

"Evet, sen. Bana kalsaydı, her şey bir bahisle başlamazdı.

Ama belki de mecbur kalmışlardır."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Josh'ın seni almasına izin veremezdim. Tepkim mantıksızdı ama bunun olmasına izin veremezdim."

"O zaman karşılaşmadan önce benim varlığımdan bile haberin yoktu."

"Tabii ki yaptım."

Kaşlarımı çatıyorum, karanlığa rağmen ona doğru bakıyorum. "Hayır, bakmadın."

"O zaman senin hakkındaki tüm o bilgileri nasıl anladım sanıyorsun? Metal müziğe olan aşkın ya da alaycı eğilimlerin gibi?"

"Reina'nın ya da amigo kızlardan birinin sana yol gösterdiğini düşündüm." "Gerek yoktu. Ben zaten seni izliyordum."

"*Neydin?*" Neredeyse kendi kelimelerimde
boğuluyordum. "Seni izledim bebeğim. Üç yıl
boyunca."

SEBASTIAN

ÜÇ YIL ÖNCE

I Bir insanın iyi günlerini bile fark etmezken kötü günlerini bu kadar derinden hissetmesi büyüleyici.

O kişi benim.

Kötü günler hep aynı şeyle başlar: Acı çekme ihtiyacı.

Sanki dışarı çıkmaya çalışan ama bir türlü çıkamayan ikinci bir kişi varmış gibi içimde titreşiyor.

Dövüyor ve pençeliyor.

Mırıldanıyor, sonra çığlık atıyor.

Bunu görmezden gelmek de işe yaramayacaktır. Onu yatıştırmanın tek yolu şiddet vaadinde bulunmaktır.

Arabalarımızdan okul binasına doğru yürürken Owen ve Asher'ın konuşmalarına zar zor odaklanıyorum. Belki bugünkü antrenmanda birini dövebilirim.

Hem de hiç kemik kırmadan.

Büyükannem ve büyükbabamı bu işe karıştırmak isteyeceğim son şey. Okula çağrılmaktan hoşlanmalarının tek nedeni, eve bazı onur ödülleri götüreceklerine söz verilmesidir.

Büyükannem ve büyükbabamın sınırlarını zorlamadan fazla enerjiden kurtulmanın en iyi yolu nedir?

Düzüşmek var ama o da pek işe yaramıyor. Sertleştiğimde bile, daha fazlası için o dürtüyü gerçekten doyurmuyor.

Asher yürümeyi bırakıyor ve ben de otomatik olarak bırakıyorum. Küçüklüğümüzden beri arkadaşımdır. Babası büyükbabamı temsil eden firmanın sahibi.

Sürekli birbirimizin varlığına itildikten sonra, 'Siktir et' diye düşündük. Bari arkadaş olalım. Belki de bizi bir araya getiren Owen'ın iğrenç varlığıdır.

Kesinlikle onun ilgi odağı olduğu zamanlardaki kadar çok konuşmuyoruz, her şeyi onun ve rastgele maceraları hakkında yapıyoruz.

Asher'ın koyu yeşil gözleri kısılıyor ve çenesinde bir kas tik tak ediyor. Yüz hatlarına her zaman havalı bir maske takar ve bunu sadece tek bir şey çıkarabilir.

Daha doğrusu, bir kişi.

Görüş alanını takip ediyorum ve kesinlikle Reina.

Arabasının yanında duruyor ve futbolculardan birinin söylediği bir şeye gülüyor.

Asher'ın onaylamadığı bir manzara.

Gözleri nişanlısıninkilerle buluşuyor ve gülümsemesi bir an için kayboluyor, sonra sanki nişanlısı birkaç metre ötede durmuyormuş gibi konuşmasına kaldığı yerden devam ediyor.

Bu aptalca görücü usulü nişanlanmaya birkaç yıl önce başladılar ve o zamandan beri kontrolden çıkmaya başladılar. Yılın başında babası öldükten sonra daha da kötüleşti ve yasal vasisinin yanına taşındı.

-Asher'ın babası. Şimdi birlikte yaşıyorlar ve sürekli birbirlerinin boğazına sarılıyorlar.

Arkadaşımın vücudunun sertleşmesini, kaslarının tişörtüne doğru gerilmesini izliyorum. Yüzü de kapanıyor ve dişlerini sıkmaktan neredeyse boynundaki bir tendonu koparacak.

"Yapma dostum." Owen'ın bakışları sahne ile Asher'ın sert duruşu arasında gidip geliyor. "Sadece onunla konuşuyor."

Bir omzumu kaldırıyorum. "Daha fazlasını kastetmiş olabilir."

"Sen kimin tarafındasın, sikik?" Owen bana ters ters bakıyor.

"Asher'ın tabii ki." Eğiliyorum. "Elini onun üzerine koyuyor. Gördün mü? Koluna dokunuyor. Kim bilir bundan sonra neye dokunacak?"

Asher'ın onlara doğru koşması için tek gereken buydu. Owen peşinden koşmadan önce beni tersledi.

Ama artık çok geç.

Bir saniye önce futbolcu orada dururken, bir saniye sonra Asher yumruğunu doğrudan yüzüne indiriyor.

Çıtırdayan kemiklerin sesi kulaklarıma çarpıyor ve bunu hafızama kaydetmek için gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

Yine de şiddet ihtiyacını ve birini yere serme dürtüsünü kovmaya yardımcı olmuyor ama kulağa hoş geliyor.

Güzel de görünüyor.

Futbolcu dizlerinin üzerine çökmüş, kanlı burnunu tutarken Asher'a küfürler savuruyor.

Reina'nın yüzü taşa döner. Muhtemelen Asher'ın onunla konuşmak şöyle dursun, ona bakan herkesin ağzını burnunu kırmasına alışkındır.

Adam o kadar sahiplenici ve kadın o kadar düşmanca. Çünkü bazen bunu bilerek yapıyor, sadece ondan bir tepki almak için.

Oyuncu zıplar ve Asher'ın yanağına bir yumruk indirir. Ve sonra sanki bir boks maçındaymış gibi birbirlerini yumrukluyorlar.

Owen müdahale etmeye çalışırken Reina orada öylece duruyor, yüz ifadesi gergin bir şekilde dövüşü izliyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve tırnaklarını derisine geçirmiş.

Asher daha sert yumruk atıyor ve aynı sertlikte darbe alıyor. Ne güzel bir manzara.

Daha da güzeli, betonun üzerindeki kan damlaları. Asher'ın yumruğu daha güçlü olsaydı, daha fazla kan olurdu.

Yazık.

Sıkılmış bir iç çekiyorum. Muhtemelen onları birbirlerinden uzaklaştırıyormuş gibi yapmalıyım ki gösteriden biraz fazla keyif alıyormuşum gibi görünmesin.

Dövüşü en ön sıradan izleme planım suya düştü.

Tam içeri girmek üzereydim ki çevresel görüşümde bir şey dikkatimi çekti. Aslında, biriydi. Başımın üstünde.

Park yeri bir tepenin dibinde yer almaktadır. Tepede, birçok öğrencinin kamuflaj olarak kullandığı sayısız ağaç var.

Bir an için, hareket bulanıklığının aslında sabahın ilk saatlerinde sevişen bir çift olduğuna inandım.

Ama öyle değil.

Daha iyi görebilmek için bir adım geri atıyorum ve donup kalıyorum. Bu bir kız.

Bu yıl okulumuza transfer oldu. Onu daha önce görmüştüm çünkü Reina, Brianna ve diğerleriyle birlikte amigo takımındaydı.

Ayrıca o kadar küçük ki, kalabalığın içinde boyu onu ele veriyor. Yine de durup bakmamı sağlayan şey boyu değil.

Gözleri.

Ya da daha doğrusu, içlerindeki gözyaşları.

Kasvetli gökyüzüne bakarken kızarmış yanaklarını iki çizgi boyuyor.

Gözlerindeki bakışta rahatsız edici bir şey var, bir tür perişanlık.

Ya da belki de benim durumumda olduğu gibi halledilemeyen bir dürtüdür.

Diğer kızlar gibi hüngür hüngür ağlamıyor. Gözleri de kızarmış gibi görünmüyor.

Kederi sessiz ve gizlidir, sanki kendisi de bunu yaptığıının farkında değilmiş gibi.

Ağlarken onun kadar yürek parçalayacak kadar güzel görünen birini daha önce hiç görmemiştim.

Bir rüzgâr kısa siyah saçları ve tül eteğiyle oynuyor, onları arkasında havada uçuşturuyor. Ceketini bile açılarak Metallica tişörtünü ortaya çıkarıyor.

Burnuna bir yaprak düşüyor ve gökyüzüyle olan bakışmasını kesip onu narin parmaklarının arasında tutuyor.

Küçükler, tıpkı onun geri kalanı gibi.

Koyu renk gözleri sanki ilk kez görüyormuş gibi yaprağa odaklanıyor. Ve aynen böyle, gülümsüyor.

Zamanla gelişen yavaş bir gülümseme. Gül goncası dudakları büzülüyor ve sonra şimdiye kadar gördüğüm en nefes kesici gülümsemeye kıvrılıyor.

Burnu seğiriyor ve gözyaşı damlacıkları dudaklarına ve çenesine yapışıyor ama yaprağı parmaklarken gülümsemeyi bırakmıyor.

Normalde hiçbir koşulda aklıma gelmeyecek mantıksız bir düşünce beni ele geçirdi. Hiçbir zaman mantıksız bir tip olmadım. Herhangi bir nedenle değil.

Yine de, oraya gitme ihtiyacı şimdiye kadar duyduğum tüm şiddetli dürtülerden daha güçlü. Ona neden ağladığını ve neden gülümsediğini sormak istiyorum.

Ona hem ağlarken hem de gülümserken inanmadığım bir melek gibi görünmenin nasıl mümkün olduğunu sormak istiyorum.

Daha da iyisi, yüzündeki o ifadenin sebebi ben olmak istiyorum.

Lanetli mutluluk.

Sanki ne acı ne de neşe kazanabilirmiş gibi, bu yüzden birlikte var olmaya karar verdiler. Ama ben ona gitmiyorum.

Çünkü bunu yaparsam, önümdeki mükemmel görüntüyü mahvederim. Sayısız sanatçının taklit etmeye çalışabileceği ama asla başaramayacağı bir görüntü.

Lanet olası bir sanat eseri. "Sebastian!"

Adımın sesiyle bakışlarım başka yöne kayıyor. Arayan Owen ve kavgayı işaret ederek ters ters bakıyor, ben de gidip kavgayı ayırmasına yardım ediyorum.

İşte o zaman olan bitenden tamamen uzaklaştığımı fark ettim. Tuhaf. Benim şiddet ihtiyacım neredeyse hiç yok. Kesinlikle birkaç dakika önce olduğu kadar güçlü değil.

"Bir saniye," diyorum Owen'a ve tepeye bakıyorum. Hiçbir şey yoktu.

Uydurduğum melek artık orada değil.

Belki de hiç var olmadı. Ama vardı.

Bundan sonra ona göz kulak olacağımdan emin olabilirsin. Sadece tekrar ağladığını-güldüğünü görmek için. Ya da belki sadece gülümsemesini. Ya da sadece ağladığını.

Onu gördüğüm sürece.

NAOMI

I Karanlığa bakıyorum, dudaklarım aralanıyor.
Karşı koyamayarak, Sebastian'ın koluna dokunana kadar gözümü kırpmadan uzanıyorum. Artık benimle 'tanıştığı' ilk günkü olayları anlatmıyor, ama dinlemeyi bitirmedim.

Benim varlığımı başından beri bildiğini söylemesini dinlemekten bıkmadım.

Göstermemiş olabilir ama orada olduğumu biliyordu. Belki de benim onu tanıdığım kadar uzun süredir.

"O gün neden ağlıyordun?" Sesi sessiz, neredeyse emin değil, ki bu ona hiç benzemiyor. Genelde sessiz bir özgüvenle dolup taşar, ama şu anda bana daha önce hiç göstermediği bir yönünü gösteriyor. "Bu soruyu sormak için çok uzun süre bekledim."

Bunun hakkında çok düşünmeme bile gerek yok. Sanki birkaç gün önceymiş gibi net bir şekilde hatırlıyorum. "Bilmek istediğine emin misin? Bu aptalca bir sebep ve anılarını mahvetmekten nefret ediyorum."

"Seninle ilgili hiçbir şey aptalca değil Nao."

Kolunu sıkıca kavıyorum. "Doğum günümdü. Annem bana ne hediye alabileceğini sordu, ben de babamı istediğimi söyledim. Bundan hoşlanmadı ve ben okula gitmeden hemen önce büyük bir kavga ettik. Bu yüzden ağlıyordum. Gördün mü? Aptalca bir sebep."

"Öyle değil. Neden sonra gülümsedin?"

"Ergenlik dönemimde 'Hey, belki de dünya bensiz daha iyi olur' diye düşündüğüm endişeli bir an yaşadım. Sonra başımı kaldırdım ve bana bir şekilde önemli olduğumu ve varlığımın önemli olduğunu gösterecek bir işaret istedim. Bunu hissedebildiğim sürece herhangi bir şey olabilirdi. İşte o zaman

yaprak burnuma düştü ve nedense bu beni çok heyecanlandırdı. Sıkıcı, biliyorum. O anıyla ilgili imajınızı mahvettim."

Sebastian kolumdan tutup beni aşağı çekiyor, böylece başım onun kaslı kalçasına yaslanıyor. Karanlıkta bile kaşlarının arasına derinlemesine kazınmış çatık kaşlarını hayal edebiliyorum.

Zayıf parmakları saçlarımı tarıyor, nazikçe okşuyor. İnlememek için kendimi zor tutuyorum ve bunun yerine onu incitmemek için ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Sebastian çelik gibi bir kolu göğsümün üst kısmına kilitleyerek hareket etmemi yasaklıyor. "Hiçbir şeyi mahvetmedin. Sadece büyüttün ve bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bana yapıştın kaldın bebeğim."

Ağlama ihtiyacı yine beni vuruyor, ama ağlak bir bebeğe dönüşmemek için burnumu çekiyorum. Korumam gereken bir itibarım var, lanet olsun. "Seni hâlâ affetmedim."

"Ölürken bile mi?"

"Ölmüyorsun!" Sesim boğuk çıkıyor. "Buradan çıkacağız."

"Şaka yapıyorum. Sadece sempatini kazanmaya çalışıyordum."

"Bunu bir daha yapma." Parmaklarım pantolonunun içine giriyor ve ölürkenki görüntüsünü kafamdan atmak için mücadele ediyorum.

Bu düşünce beni boğuyor.

Nefesimi alıyor ve beni bulanık, kaotik düşüncelerle baş başa bırakıyor.

"Sadece seninle oynuyorum, Tsundere." Sesi alçalıyor ve içindeki acıya rağmen neredeyse rahatlatıcı. "Üç yıl bekledikten sonra seni yalnız bırakmazdım."

"Sen... bekledin

mi?" "Sanırım

bekledim."

"Ne bekliyordun?"

"Bilmiyorum. Belki bir fırsattır."

Alay ettim. "Reina'nın bahsini beklemeden kendi fırsatını yaratabilirdin."

"Sorun da bu zaten. Josh denen o şerefsiz neredeyse seni elinden alana kadar bir hamle yapmam gerektiğini bilmiyordum. Tehdit edilmek beni harekete geçirdi."

"Josh'un hiç şansı olmazdı. Kibirli futbolcular benim tipim değildir."

"Ben hariç mi?"

"Ben öyle bir şey

demedim."

"Zorunda değilsin, Tsundere. Seni sıcak ve soğuk tavırlarını tanıyacak kadar uzun süre izledim."

Alt dudağımı ısııyorum ve onun kan ve başka bir şeyle karışmış kokusunu içime çekiyorum. "Beni üç yıl boyunca izlediğine ve hiçbir şey fark etmediğime inanamıyorum."

"Ben oldukça iyiyim. Ayrıca, özellikle o kulaklıklar takılıyken çevrenize karşı kör olma eğilimindesiniz."

"Senin için değil," diye mırıldandım. "Görüyorsun, ben de seni izledim." "İzledin mi?"

Kalçasına doğru başımı sallıyorum. "Okula geldiğim ilk günden beri. Muhtemelen sen hatırlamıyorsun ama ben hatırlıyorum. Açıkça."

Bir süre sessiz kalıyor ve karanlık sessizlikte sadece nefes alışının gırtlaktan gelen seslerini duyabiliyorum. Rahatsız edici ve kesik kesik, yardıma ihtiyacı olduğunun açık bir göstergesi ve iyi olacağımıza inanmak için kendimizi ne kadar kandırırsak kandıralım, muhtemelen olmayacağız.

Keskin bir nefes alıyorum ve geçici de olsa şimdi ve burada kalmayı seçiyorum.

Şu an sahip olduğumuz tek şey.

"Blackwood Lisesi'ndeki ilk günümdeydi. Annemin bizi sürekli bir şehirden diğerine taşınmasına bir kez daha kızmıştım. San Francisco'yu sevdiğimden değil ama uzun süre evim gibi hissettirmişti. Birdenbire annem bana zengin insanlarla dolu bir kasabada bir ev aldığını söyledi. Daha önce de küçük kasabalarda yaşamıştık ve hepsinden nefret etmiştim. Oradaki insanlar çoğunlukla ırkçı, dar görüşlü pisliklerdi ama yine de annemin umurunda değil gibiydi.

"Bu sefer farklı olacağını söylediğinde ona inanmamıştım. Kasabanın zenginliğinden, Blackwood'da suç oranının sifıra yakın olduğundan ya da sakinlerinin en nazik insanlar olduğundan bahsedip duruyordu. Ama son sınıfın ortasında transfer öğrenci olacağım ve onların her zaman reddedilmeye mahkûm oldukları gibi küçük bir ayrıntıyı unutmuştu.

"Müdürün annem ve benim için özel olarak ayarladığı turu kaçırdım, çünkü şehre son saniyede varmıştık. Yılın ortasında yeni bir yüz olmanın yanı sıra, Blackwood Lisesi'ne nasıl gideceğim konusunda tamamen bilgisizdim ve daha da kötüsü yağmur yağıyordu. GPS beni bir tepenin başına kadar getirdi, sonra o kadar tuhaflaştı ki okulun solda mı yoksa sağda mı olduğunu anlayamadım. Bu yüzden arabayı yolun kenarında bir futbol sahasının yanında durdurdum ve okulun sahası olduğunu düşünerek indim. Ama beni aptal okula yönlendirecek kimseyi bulamadım. İlk günümün en başından başarısızlığa mahkum olduğunu düşündüm.

"Ama arabama doğru yürürken biri omzuma dokundu ve bana bakmadan sağ tarafı işaret etti. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun ortasında koşuyordu ve kulaklıkları takılıydı, bu yüzden ona teşekkür ettiğimde beni duymadı. Orada durup baktığımı, belki de bu kasabanın diğerleri kadar kötü olmayacağını düşündüğümü fark etmedi." Boğazımın arkasında oluşan yumruyu yutkunarak bastırıyorum. "O biri sendin. Rastgele bir şefkat gösterisiydi ama kasabaya yeni gelmiş, kimseyi tanımayan ve hiçbir şeyden haberi olmayan biri için düşündüğünden çok daha fazla şey ifade ediyordu."

Bir an sessiz kaldı ve nefes alış verişindeki düzensiz ritim olmasaydı, uyuyakaldığını falan düşünebilirdim.

"Muhtemelen o anı hatırlamıyorsundur bile," diye geveledim. "Ama... bunu neden yaptığını biliyor musun?"

"Ne yaptın?"

"Bir yabancıyı doğru yöne yönlendirdim. Empatiden yoksunsunuz, bu yüzden yardım etmek için durmamalıydınız."

"Yardım etmek için durmadım."

"Omzuma dokundun ve yardım ettin."

"Muhtemelen sende bir şey gördüm."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Tıpkı o gün neden durup sana baktığımı bilmediğim gibi. Belki de tüm bunlar bir araya gelmemize yol açtı."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Eminim. Ne de olsa benim seni izlediğim kadar sen de beni izliyordun. Bana aşık mı oldun bebeğim?"

"Hayır!"

"Savunmacı, Tsundere. Bir kez olsun dürüst olmaya ne dersin?"

"Sadece seni diğer zamanlarda her gördüğümde, o gün yaşadığım hisleri düşündüm. Bu garip bir şekilde rahatlatıcı ve güven vericiydi."

"Sonra ben geldim ve bu duyguları ezdim mi?" Sesinde bitkin bir ses kısıklığı var ve doğallığını sevsem de bu anormal.

"Pek sayılmaz."

"Bana hala rahatlamış ve güvende hissettiğini mi söylemek istiyorsun?"

"Bir dereceye kadar, evet. Büyük bir kararlılıkla peşimden gelmen beni çok korkuttu. İlişkimiz ve ahlaksız kovalamacalarımız beni de korkuttu ama seninleyken kendimi güvende hissediyorum. Eğer hissetmeseydim, uzun zaman önce bitirirdim."

"Mmm... Ben... bunu sevdim..." diye devam ediyor, sesi törpülenmişliğini kaybediyor ve zayıflıyor.

Dikkatlice doğruluyorum ve eli omzumda gevşek duruyor, beni durdurmaya bile çalışmıyor. "Sebastian?"

"Mmm..?"

Karnına hafifçe dokunuyorum, sonra yanağına doğru bir yol izliyorum. Sıcak teni benimkiyle buluştuğunda kaskatı kesiliyorum. Vay anasını. Yanıyor.

Ateş çok kötüdür. Enfeksiyon ya da daha kötü bir şey olabilir.

Boynunu ve yana eğilmiş yüzünü yokluyorum, çatlamış dudakları hafifçe aralanıyor. "Sebastian, beni duyabiliyor musun?"

Dalgın bir ses çıkarıyor ama kıpırdamıyor. "Sebastian!

Gözlerini aç!"

Aynı pozisyonda kalmaya devam ediyor. Omzuna yaslanan tişörtünün altını kontrol ediyorum ve herhangi bir yapışkanlık hissetmediğimde rahat bir nefes alıyorum. Artık kanaması olmasa da, ateşi daha kötü bir şeye işaret ediyor olabilir.

Kötü niyetli korku sarmalları göğüs kafesimi sarıyor ve kafamda en kötü senaryolar oynanıyor.

Tanrım, hayır.

Lütfen onu götürmeyin.

Lütfen. Her şeyi yaparım.

Su şişesini elime alıp birazını gömleğe döktükten sonra alnına koyarken taze gözyaşları kapaklarımı dolduruyor.

Hâlâ hareket etmemesine ve üşümek yerine ısınıyor gibi görünmesine rağmen adını çağırmaya devam ediyorum.

Biraz su içiyorum, sonra dudaklarımı onun çatlamış dudaklarına değdiriyorum, küçük de olsa bir yudum almasını sağlamaya çalışıyorum.

Yutkunma sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. En azından biraz susuz kalmıyor.

Ama ben bile yakında tıbbi yardım almazsa hayatta kalamayacağını biliyorum.

Mümkün olduğunca çok su içmesini sağlamaya çalışarak dudaklarımı dudaklarına sürtmeye devam ediyorum. Artık yutkunmadığında geri çekiliyor ve boynundan nabzını kontrol ediyorum.

Parmaklarımin altındaki loş nabızla yanaklarımdan yaşlar süzülüyor.

Hayatın onu terk ettiğini neredeyse duyabiliyorum ve işin en vahim kısmı da şu ki

Durdurmak ya da yavaşlatmak için hiçbir şey yapamıyorum.

İki avucumu da boynuna koyarak başımı eğiyorum. "Sebastian... lütfen bebeğim... lütfen gözlerini aç, lütfen... yapamam... artık sensiz yaşayamam. Bunu hayal etmek bile istemiyorum, o yüzden lütfen... lütfen benimle kal..."

Boğazından kısık bir hırıltı çıkıyor ve burnumu çekerek doğruluyorum. "Sebastian..?" "Sen... bana... bebeğim dedin..."

Sesindeki eğlenceye gülümseyerek tuzlu gözyaşlarının ağzımın içinde akmasına izin veriyorum. "Sana ne istersen söylerim. Sadece benimle kal."

"Bebeğim..." diye

homurdanıyor.

"Evet?"

"Evlen...benimle."

"Ha?"

"Buradan çıktığımızda. Evlen benimle."

Gözyaşlarımla alay ettim.

Bu delilik. Biz

deliyiz.

Ama tüm bu olanlardan öğrendiğim bir şey varsa, o da hiçbir şeyin sonsuza kadar sürmeyeceğidir. Birbirimizi uzaktan izlemiş olsak da kaderlerimiz üç yıldır birbirine bağlı.

Sahip olduğumuz şey hayatta bir kez olur ve artık onunla savaşmak anlamsızdır.

"Tamam. Seninle evlenirim."

"Hayatta kaldıktan sonra... fikrini değiştiremezsin."

"Değiştirmeyeceğim."

"İyi... çünkü... sana izin vermeyeceğim..."

"Sebastian?" Yüzünü tutup hafifçe sarsıyorum ama yine baygın.

Bu böyle devam edemez.

Alnındaki ıslak tişörtü düzelttikten sonra sıçrayarak kalkıyorum ve yavaşça kapının olduğunu hatırladığım yere doğru yürüyorum. Karanlıkta bir adım atarken adımlarım dikkatli.

Bir duvara çarpıyorum ve ellerimi duvara koyup yolumu bulmaya çalışıyorum.

Metale dokunduğumda, iki yumruğumla kapıya vuruyorum. "Aç kapıyı!! Oyun oynamak istediğinizi söylemişsiniz, neden oynamıyorsunuz? Açın kapıyı, sizi hasta piçler!"

Vurmaya ve onlara hem İngilizce hem de Japonca isimler takmaya devam ediyorum. Bu işe yaramadığında, kapıyı çekiyorum, sonra itiyorum ve bağıriyorum, "Eğer babam

bunu öğrenirse, seni öldürür! Seni öldüreceğinden emin olacağım!! Aç şu lanet kapıyı!"

"Henüz değil, *Ojou-sama*." Kapının diğer tarafından gelen ses beni olduğum yerde durduruyor.

Japonca konuşuyor ama sesi neden bu kadar tanıdık geliyor?
Ren ya da o gün evimizde onunla birlikte olan diğer adam değil.

Bu daha sakın, kulağa daha tehlikeli geliyor. Sanki yaşayan ölümlere ölüm cezası veriyor gibi.

Ojou-sama.

Bana olabilecek en onurlu şekilde prenses dedi ve bu ilk kez olmuyor.

Daha önce biri bana böyle demişti, ama kim? Ve ne zaman? "Sen kimsin?" Japonca soruyorum.

"Seni ailemize katılmaya layık kılacak olan kişi. Bunu
y a p a b i l m e k için büyük bir kayba uğraman gerekiyor."

AKIRA

Sevgili Yuki-Onna,

BELLI KI ARKA ARKAYA IKI MEKTUP ALIYORSUNUZ, ÇÜNKÜ

Bir öncekini gönderdiğim an oturup bir tane daha yazdım.

Çok mu yapışkan? Muhtemelen. Ama bunun için seni suçluyorum.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım bilincimden atamadığım tek kişi sensin. Zehirlilikten, yemin ederim. Garip bir şekilde bağımlılık yapıyorsun.

Ama tekrar yazmamın nedeni bu değil. Senin adın.

Naomi değil, Yuki-Onna. Biliyor musunuz, bir süre önce bir rüya gördüm ve rüyamda Yuki-Onna pencereden içeri girdi.

Kar kadar solgun ve bir o kadar da soğuktu. Dudakları kırmızı bir gül goncası gibiydi ve kocaman kahverengi gözlerinde hiç ışık yoktu.

Aynı anda hem üzücü hem de ilgi çekiciydi.

Hani bir felaket olur da yapabileceğiniz bir şey olmadığını fark edersiniz ve orada öylece durup izlersiniz ya?

Yuki-Onna'ya da öyle yaptım. Kıpırdamadan durdum ve onu gözlemledim.

Hayalet gibi ellerini uzatıp karaciğerime uzandığında bile. Onun dokunuşunun soğukluğunu kemiklerimin derinliklerinde hissettiğimde bile.

Ben sadece izledim.

Neden biliyor musun? Çünkü zihnimin derinliklerinde o sendin.

Ve kafamın içinde bir yerlerde, sana söylediğim her şeyin intikamını almaya geldin. Yani, intikamdan daha iyi bir ölüm sebebi olabilir mi?

Muhtemelen vardır. Sadece bana söyleme.

Ölmedim tabii ki, hepsi kafamın içindeydi ama kendime geldiğimde kalbim o kadar hızlı atıyordu ki duracak sandım. Sana bu mektubu hayatta olduğumu bilmen için yazıyorum.

Umursadığınızda
n değil. Belki de
umursuyorsundur

Sonuçta beni öyle ya da böyle seviyorsun, yoksa şimdiye kadar benimle konuşmayı keserdin.

Sanırım beni bir arkadaş olarak düşünecek kadar yalnızsın, ama yine de, eğer ben olmasaydım, hayatında kafana sert gerçekleri vuracak kimse olmazdı.

Eğer ben olmasaydım, sanrılarının içinde öyle derin boğulurdun ki, ne zaman ve nasıl duracağını bile bilemezdin.

Şu anda bildiğinden değil.

Ama en azından benim senin hayatın hakkındaki fikrimi biliyorsun.

-Ama yine de benim hayatım da berbat.

İşin güzelliği de bu değil mi Naomi?

İkimizin de hayatı berbat ama yine de buradayız. Hala postaneye gidip mektup gönderiyoruz.

Hâlâ sahip olduğun tek arkadaşın olduğum umudunu taşıyorsun ve ben seni hâlâ kendi Yuki-Onna'm olarak hayal etmeyi seviyorum.

Soğuk, güzel ve bir gün beni öldürecek.

Ama sana bir sır vereyim. Eğer benim ölüm sebebim olacaksan, gerçekten umurumda değil. Ne de olsa, zehirli bir şey bul ve seni öldürmesine izin ver demiyorlar mı?

Tam olarak böyle denemez ama bizim durumumuzda sayılır. Güvende olun. Ya da olmayın. Cevap verdiğiniz sürece.

Ve dua et de Yuki-Onna ile ilgili başka hayallerim olmasın yoksa gerçekten pencereme gelene kadar seni rahatsız etmeye devam edeceğim.

Ve sonra gitmene asla izin vermeyebilirim.

SEBASTIAN

Bayılmışım.

Bilincim gidip geliyor olmalı.

Göz kapaklarımın ardında bulanık figürler belirliyor, gri silüetleri zayıf nabzımla ritim tutarak dans ediyor.

Sesler takip ediyor. İçi boş, uzak, sanki boş bir yeraltı arenasından geliyorlar. Şekiller ve sesler birbirine karışıyor ve kafatasıma vuruyor.

Thud.

Thud.

Thud.

Geriniyorum ama acının sıkı dokunaçları beni yerimde hapsediyor. Tekrar deniyorum ve yanma hissi uzuvlarıma yayılıyor. Davul sesi devam ediyor, bir müzikalin kreşendosu gibi daha yüksek ve daha yoğun hale geliyor.

Ve sonra, karanlığın tam ortasında bir ışık huzmesi belirliyor. İlk başta yavaş, loş, neredeyse gri gölgelerle karışıyor, ta ki aniden patlayıp, duraklama ya da sapma olmadan bana doğru koşana kadar.

Sanki tam olarak nerede olduğumu biliyormuş gibi.

Sanki zifiri karanlıkta gördüğü tek kişi benmişim gibi.

Sanki karanlıktan çıkmam gerektiğinin farkındaymış gibi.

Yumuşak bir el yüzümü sararak beni aşağıya sürüklemek üzere olan görünmez figürleri uzaklaştırıyor.

"Sebastian...lütfen...lütfen..."

Naomi.

Karanlığa ve onun cazibesine karşı savaşıırken, onun hâlâ burada, yalnız ve korunmasız olduğunu unuttum.

Ben kötürümken birinin ona dokunması düşüncesi, tenimde kıpkırmızı bir acının alevlenmesine neden oluyor.

Lanet olsun.

Kıpırdanıyorum, sonra omzum ateşle patlayınca inliyorum. Kahretsin, filmlerde vurulmanın hayata çatlamaş, hatalı bir kamışla tutunmak anlamına geldiğini hiç söylemiyorlar.

"Sebastian? Beni duyabiliyor musun?"

"Evet...bebeğim."

"Oh, Tanrıya şükür!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyor, üzerime titriyor.

Hâlâ o kadar karanlık ki ellerimi göremiyorum. Ama ışığı istememin nedeni bu değil. Onun narin yüz hatlarını izleyememek ve delici bakışlarının karanlığında kaybolmak.

Naomi'yi görmemek güneşsiz yaşamaktan farksız. Kendime bile çok klişe geliyorum ama artık bu kızın benim için ne kadar önemli olduğunun farkındayım.

Anlamı o.

Annemle babamın ölümü ve büyükannemle büyükbabamın beni yetiştirmesi arasında bir yerde bu anlamı kaybettim. Etrafta gösteriş yapmak için bir imajdım, sahte duygulardan oluşan eğreti bir maske.

Sonra Naomi bir yıkım topu gibi içeri girdi. Dışarıdaki imajımı umursamadı ve içini gördü. Beni ne olduğum için istemedi. Beni ben olduğum için istiyordu.

Kusurlu, kusurlu canavar.

Altı yaşındayken her şeyini kaybettikten sonra hastanede uyanan canavar.

"Sen... benimle... evleneceğini söyledin..." Kendi sesimi tanıyamadan mırıldanıyorum. Boğuk, bitkin ve çökmenin eşiğinde.

"Evet..." diye homurdanıyor burnunu çekerken. "Şu anda düşündüğün tek şeyin bu olduğuna inanamıyorum."

Yani, bu doğru.

Gelmiş geçmiş en korkunç teklife evet dedi.

Ama yöntem çöp olsa bile, düşüncesizce ya da anlık bir şey değildi. Ona evlenme teklif etmiyordum çünkü tehlikedeydik ve bu durumdan asla canlı çıkamayabilirdik. Evlenme teklif ettim çünkü bu kadın hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim kişi.

Bu, iki gencin kendileri için çok yaşlı görünen bir karar verdikleri sıcak kanlı bir an değil. Bu benim için yaşla ilgili değil, zihniyetle ilgili. Bunu biliyorum, o halde kaçınılmaz olanı ertelemenin ne anlamı var?

Naomi ceketimi yanlarıma sıkıştırıyor, böylece tamamen örtünüyorum. Elleri üşüyor. Tişörtü olmadan donuyor olmalı ama benim için endişelenmeyi bırakmıyor.

"Çok uzun süredir baygındın. Sanırım bir ya da iki günden fazla oldu. Aylar gibi geliyor." Burnunu çekiyor. "Tuvalete gittim ve seni serinletmek için suyu kullanmak zorunda kaldım. Ayrıca sana şişeden de biraz içirdim. Sanırım ateşinin düşmesine yardımcı oldu ama hâlâ çok sıcaksın ve yaranın da pek iyi olduğunu sanmıyorum. İçeride bir mermi olup olmadığını görmeye çalıştım ama hiçbir şey bulamadım ve... ve seni daha fazla incitmek istemedim, bu yüzden aramayı bıraktım ve..."

"Bebeğim..." Ona dokunabilmek için sağlam elimi kaldırmaya çalışıyorum ama enerjim tükeniyor ve elim yanıma düşüyor.

Naomi onu alır ve ıslak yanağına yerleştirir. "Ne oldu? Çok mu acı çekiyorsun? Daha iyi olması için ne yapabilirim?"

"Öp beni."

Yumuşak dudaklarını kuru dudaklarıma değdirmeden önce sadece bir saniye geçiyor. Nazik ve dikkatli, sanki bir öpücüğün beni öldüreceğinden korkuyormuş gibi.

Belki de Naomi'yi öperken ölmek doğru yoldur.

Öpücüğü derinleştirmeye ve onun tadına bakmaya çalışırken göğsümün derinliklerinde homurdanıyorum. Ama ağzım zar zor hareket ediyor. O kadar güçsüzüm ki kızımı hak ettiği şekilde öpemiyorum bile.

İçimden bir inilti dökülüyor, bastırılmış hayal kırıklığıyla dolu.

Naomi geri çekiliyor ve sanki karanlıkta yüz ifademi görebiliyormuş gibi iki küçük eliyle yüzümü tutuyor. "Seni incittim mi?"

Elimi yüzünden çektim ve "Hayır" diye homurdandım.

Çaresizlikten daha çok nefret ettiğim bir şey yok. İnsan vücudunun bir saniyeden kısa bir sürede güçsüzleşmesi delilik.

Ormana gitmeden hemen önce, bir saatte on milden fazla koşuyor ve hiç kimsenin yapamayacağı kadar ağırlık kaldırıyordum, ama şimdi yardım almadan Naomi'ye dokunamıyorum bile.

Bu durum bilincimi tamamen kaybedene kadar devam edebilir. Ve sonra öleceğim.

Musluk suyu Naomi'yi birkaç hafta daha hayatta tutacaktır.
Tabii önceden enfeksiyon kapmazsa.

Kendimi bu kadar çaresiz hissettiğim tek an ailemin geçirdiği kazadan sonraydı.

Ama o zamanlar gençtim. Aynı durum değil.

"Sebastian? Hâlâ orada mısın?"

"Evet, bebeğim..."

"Lütfen benimle kal..."

"Korkma... korkma..."

"Nasıl olmayabilirim? Sanırım beni kırmaya çalışıyorlar ve sırf beni tanıdığın için bedelini sen ödüyorsun. Sana bir şey olursa kendimi asla affetmem. Nereye gidersen git seni takip edeceğim."

Yapma.

Bunu söylemek istiyorum ama dilim bile ağır ve hareket edemiyor.

Yaramdan gelen sürekli acı ve başımdaki çarpıntı, bilincimi korumaya çalışmama yardımcı olmuyor.

Naomi'nin sesi bile alçak bir uğultuya dönüştü. İşte o zaman tekrar bayılacağımı biliyorum.

Sesi net olduğunda ve adımlı söylediğinde, geri döndüm demektir.

Bilincim gidip geliyor ve bir süre sonra delirdiğimi düşünüyorum.

Beni sabit tutan tek şey Naomi ve onun yumuşak dokunuşları ve yatıştırıcı sözleri.

Bana su içirirken dudaklarını dudaklarıma değdirmesi. Bana sarılmış vücudunun verdiği his.

Hatta baygın olduğumu düşündüğünde ağlarken çıkardığı alçak ve rahatsız edici ses.

Bir iki kelime anlamsız konuşacak kadar kendime geldiğimde ağlamıyor. Güçlü bir cephe oluşturup benimle ilgileniyor ve artık sahip olmadığımı düşündüğüm umuda tutunuyor. Ama dışarıda olduğuma inandığında, umutsuz tarafını da serbest bırakıyor. Sessizce ya da bazen yüksek sesle ağlıyor.

Sonra kapıya vuruyor ve gitmemize izin vermelerini istiyor. Normalde anlayabileceğim Japonca kelimeler söylüyor, ancak beynime tam erişimim yok ve bu nedenle sadece ses tonundaki korku ve kararlılığı duyabiliyorum.

Dövüş.

Belki de benim kadar umutsuz değildir.

Çünkü bu noktada, bizi buraya öldürmek için getirdiklerine inanıyorum.

Ya da bizden birini öldürmek için.

Büyükannem ve büyükbabam bu işe karışamaz. Bana ne kadar ders vermek isterlerse istesinler, hayatımı tehlikeye atmazlar.

Bu kaçırıldığım anlamına mı geliyor? Fidyeye mi istediler?

Ödemiş olsalardı, büyükannem ve büyükbabam çoktan ödemiş olurdu. Bu normal bir kaçırma vakası değil. Öyle olsaydı, hayatta kalma oyunları olmazdı.

Alnıma serin bir bez yerleştirilirken bir el usulca yanağıma dokunuyor.

"Bizi buradan çıkaracağım, Sebastian. Söz veriyorum. O yüzden lütfen... *lütfen* dayan."

Boğazımda bir sürü kelime düğümleniyor ama ağzımdan çıkan tek şey acı dolu bir inilti oluyor.

Naomi ne söylemeye çalıştığımı tam olarak biliyormuş gibi yanağıma okşuyor. Naomi'm o kadar güçlü ki. Yapayalnız ama yine de yıkılmıyor ya da pes etmiyor. Yaramı temizliyor ve beni su içiyorum. Hatta beni şimdiki zamanda tutmak için yatıştırıcı sözler fısıldıyor.

Eğer o burada olmasaydı, uzun zaman önce ölmüş olurdum.

Statik sesler kulaklarımı delip geçiyor ve bir an için tüm bunların kafamın içinde olduğunu, hayali gölgelerimin bir ürünü olduğunu düşünüyorum.

Ama Naomi kaskatı kesiliyor, yaklaşırken göğsü benimkine sürtünüyor.

Bir daha asla duymak istemediğim ses odayı dolduruyor, "Oyunumuza devam etme zamanı, sence de öyle değil mi Hitori-san?"

"Ne istiyorsun?" diye hırlıyor ama sesi zayıf ve yorgun.

Bir süredir uyumadığına eminim. Benimle ilgilenmek ve duvarlara vurmak arasında, her zaman bir şeylerin peşinde.

Yiyecek eksikliği insan zihninin değişmesine de katkıda bulunur. Vücut ihtiyaçlarını karşılayamadığında beyin de kapanır.

Bizi buraya her kim getirdiyse, bizi olabildiğince zayıf ve çaresiz hale getirmeyi planlamış.

Ancak o zaman ne istediklerini açıklayacaklar. Çünkü ne kadar gülünç bir talepte bulunurlarsa bulunsunlar reddetme şansımız olmayacağını biliyorlar.

"Sanırım oyun kurucunun yarasına bakması için bir doktor istiyorsunuz?" Ren sorar. "Kolunu ya da hayatını kaybederse çok yazık olur."

"Ne halt istiyorsun?" diye tıslıyor.

"Yine bir cesaretle gideceğiz. Oyun Kurucu'ya bir doktor getireceğim. Karşılığında..." Sesi düşer ve tüm mizah kaybolur. "Beni istediğin gibi

becereceksin."

Boğazımın arkasında bir kükreme fokurduyor ve dudaklarımdan yüksek sesli bir hırıltı dökülüyor. "Hayır."

"Oh, henüz baygın değilsin." Ren sıkılmış görünüyor. "Bu güzel bir gelişme. Sen de izleyeceksin."

İçimden kısık bir homurtu dökülüyor ve vücudum sarsılıyor. Naomi titrek bir elini omzuma koyarak beni sabitliyor ama konuştuğunda sesi titriyor. "Sorun yok."

"Hayır," diye inliyorum.

"Yapma..." "Öleceksin, Sebastian."

"Umurumda değil... Hayır..."

"Bebeğim... lütfen... Eğer sana yardımı olacaksa, yapabilirim..." Derin bir nefes çekiyor. "Yapabilirim."

"Hayır..." Sesim acılı, öfkeli ve çok sinirli geliyor. Keşke onun o pislığe gitmesine izin vermek yerine kendi kolumu kesebilseydim.

Hiç kimse, benden başka hiç kimse ona dokunmayacak, bunun için ölmem gerekse bile.

"Beş saniyeniz kaldı." Ren'in sesi hoparlörden yankılanıyor. "Dört, üç..."

Naomi kırık bir mırıltıyla, "Ben yaparım," diyor.

"Hayır..." Başımı salladım. "O... öyle demedi... Hayır..."

"Kapiya gel, Hitori-san," diyor Ren.

Naomi terli tenimde seken titrek bir nefes bırakıyor. Sıcak dudaklarını benimkilere değdiriyor. "İyi olacaksın, Sebastian..."

Ayağa kalkmaya başladığında, kolunu tutacak insanüstü enerjiyi nasıl bulduğumu bilmiyorum. Odanın ışığı yandığı anda bana dönüyor.

Muhtemelen sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen, yıllar sonra ilk kez yüzünü görmeden önce gözlerimi kısıyorum.

Dudakları çatlamış ve yanakları çökmüş. Genellikle parlak olan siyah saçları donuk ve cansız görünüyor. Solgun yanaklarında kuru gözyaşı çizgileri var ve gözleri taze yaşlarla dolu.

Çok kırılmış, çok ıssız görünüyor ve onu bu yerden çıkaramadığım için kendimi taşaklarımdan tekmelemek istiyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyor beni incelerken.

Muhtemelen ondan on kat daha kötü görünüyorum ama yarama bakmıyorum bile. Eğer kolumdaki hissi kaybedersem, bu muhtemelen iyi bir şey olur.

bu şartlar altında. Bu şekilde kesmelerini sağlayabilirim ve benim için herhangi bir fedakarlık yapmak zorunda kalmaz.

"Kapı, Naomi." Ren'in sesi lanet kafatasımın içini tırmalayan çiviler gibi.

Bana özür dileyen bir bakış atıyor, dudakları aşağı doğru çekiliyor ve tekrar ayağa kalkmaya başlıyor.

Ama bileğindeki tutuşumu sıkılaştırdım. "Sakın...gitme..."

"Seni kurtarabilmem için buna mecburum."

"Bir başkasını... becermek... beni öldürmekten... farklı değil Nao..."

"Güvende olduğun sürece umurunda değil." Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve

Diğer öpücüklerinin aksine, bu hafif ve dikkatli değil. Yatıştırıcı da değil.

Sonuna kadar giriyor, dilini içeri sokuyor ve beni son kez öpüyormuş gibi öpüyor.

Bir eli enseme sarıyor, diğeri saçlarıma gömülüyor ve öpücüğün içinde kayboluyor. Dili benimkiyle birlikte dönüyor ve inlemeleri benim homurdanmalarıma karışıyor.

Acıyı siktir et.

Onu boğazından yakalıyorum, ağzını keşfederken tutuşum zayıflıyor, onunkine uyan bir çaresizlikle onu öpüyorum.

Ama büyü kısa süre sonra uzaklaşıp kulağıma "Senmişsin gibi yapacağım" diye fısıldadığında bozuluyor.

"Hayır..." İnliyorum, ses tonumdaki fiziksel ve duygusal acı duyulabiliyor. "Seni seviyorum Sebastian," diye mırıldanıyor, o kadar alçak sesle ki onu zar zor duyabiliyorum.

Elimi üzerinden çekip ayağa kalkarken bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüp üst dudağına yapışıyor.

Kapı açılır ve kadın arkasına bile bakmadan kapıya yönelir.

Kapı arkasından kapandığında, sessiz odada yankılanan bir kükreme çıkarıyorum.

Onun başka bir adamla olan görüntüsü beni binlerce bıçak gibi kesiyor. Ellerini onun üzerinde, ona dokunurken, vücuduna taparken hayal etmeden duramıyorum. Bunu yapması gereken tek kişi benim.

Onu *görebilen* tek kişi. Hem fiziksel hem de duygusal olarak. Sadece ben.

Ama beni daha da öldüren şey, bunu benim için yapıyor olması.

Beni kurtarabilmek için başkasının onu becermesine izin veriyor.

Annemle babamın ölümünden bu yana ilk kez gözlerimin kenarlarında acı bir nem birikiyor.

Siktir!

Otmaya çalışıyorum. Zihnimde Naomi'nin peşinden koşuyor ve ona doğru bakan her pisliği öldürüyorum. Zihnimde onların kanını döküyorum ve bu sırada onu öpüyorum.

Güçlkle hareket ediyorum ve omzumda bir yanık patlayıp ciğerlerim boğulurken yere doğru geri çekiliyorum.

Görüşümde siyah noktalar yoğunlaşıyor ve onlara memnuniyetle teslim oluyorum. Şimdi ölebilirim de.

Çünkü Naomi'yi bu duruma soktuğum için kendimi asla affetmeyeceğim.

NAOMI

T Arkamdan kapanan kapının gıcırtilı sesi beni derinden sarsıyor. Sebastian'ın önünde sergilediğim cesur cephe etrafımda çatırıyor ve parçalanıyor.

Yalan söyledim.

İyi olmayacak.

İyi olmaktan başka bir şey olmayacak.

Çenem titriyor ve hüngür hüngür ağlamamak için tüm gücümü harcıyorum.

Oraya geri dönmek ve Sebastian'ın yanına sokulmak istiyorum. Elini tutmak ve onunla ilgilenmek istiyorum. Birlikte olduğumuz sürece kilit altında olmamızın ya da kaçırılmamızın bir önemi yok.

Ama onu gördüm.

Yarasının mor ve mavinin kızgın tonlarına nasıl dönüştüğünü gördüm. Belli bir düzen olmadan yükselen, sonra düşen, sonra tekrar yükselen ateşinden bahsetmiyorum bile.

Kilo vermiş ve gururlu omuzları çökmüş. Bir zamanlar büyüleyici olan gözleri sanki ölüme hazırlanıyormuş gibi çukurlaşmış ve kararmış.

Eğer bunu kabul etmezsem, onu kaybederim.

Kendime bunun sadece onu kurtarmak için olduğunu söylüyorum. İkimizi de kurtarmak için. Geçen gün söylediklerimde ciddiydim. Eğer o giderse, artık hayata karşı bir ilgim kalmayacak.

Gözyaşlarımı yutarak yukarı bakıyorum ve titriyorum. İçinde bulunduğum koridor az önce çıktığım odadan bile daha soğuk. Kollarımı sarıyorum

Çıplak tenimdeki ısıricı soğuktan korunmak için kendimi zorluyorum. Sebastian'ın bana ceketini giydirmek için bitmek bilmeyen hummalı çabalarına rağmen hala sadece spor sutyenim üzerimde.

Halsizim ve açım. Midem bir süre sonra yemek için çığlık atmayı bıraktı ve şimdi sadece boşluğunu sıkıyor.

Beni güçlü ve ayakta tutan tek şey Sebastian'ı kurtarma ve onu buradan çıkarma ihtiyacıydı.

Yapacağım son şey olsa bile onun güvende olduğundan emin olacağım.

Loş ışık dışında etrafta kimsecikler yok.

Midemin tabanında umut çiçekleri açıyor. Belki bir çıkış bulabilir ve yardım alabilirim-

"Oyun Kurucu'nun izlemesini istedim ama bilincini kaybetti."

Tam arkamdan gelen sesle irkiliyorum ve kalp atışlarım hızlanarak dönüyorum.

Ren kapıdan çok uzakta olmayan gölgelerde duruyor ve başından beri orada olmalı. Ya da en azından ben dışarı çıktığımdan beri. Duvarı itip durduğum yere doğru yürürken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Ren tam da birkaç hafta önce evimizde onunla ilk karşılaştığım andan hatırladığım gibi. Uzun boylu, zayıf, kravatsız siyah bir takım elbise giyiyor ve sahip olabileceği öfkenin ince bir tercümesi olarak boynunun etrafından yılan dövmeleri görünüyor. Siyah noktalı küpeleri ona geri kalanıyla çelişen asi bir görüntü veriyor.

O zamanlar, bir isyan planlayan ve sonra gelişmesini izlemek için saklanan çocuklar gibi, bela arayan yaramaz bir kişi gibi görünüyordu.

Aynı duygu beni yine vuruyor. Ancak bu kez, sanki orada olup olaya bizzat tanıklık etmek istiyormuş gibi görünüyor.

Sanki son avıymışım gibi etrafımda daireler çiziyor. Uzuvarım sertleşiyor ve nefes alış verişim sertleşiyor.

Geçmişte av muamelesi görmekten hoşlanıyordum ama bu sadece Sebastian'la oynadığım oyunların bir parçasıydı. Çünkü bu ikimizin de şartlarına bağlıydı. Ne kadar kontrolden çıkarsa çıksın ya da bana ne kadar sert davranırsa davranırsın, bir kez bile tehlikede olduğumu hissetmedim.

Çünkü o Sebastian ve içten içe beni asla incitmeyeceğini biliyordum. Bu durum tamamen farklı.

Ren'le tanıştığımdan beri tek yaptığı beni incitmek. Sebepleri ve hedefleri hakkında hiçbir fikrim olmaması beni diken üstünde tutuyor.

"Belki Oyun Kurucu'yu suyla ıslatabilirim, böylece seni aletimin üzerinde zıplarken izleyebilir." Sırıttıyor. "Sen ne dersin?"

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum ve sert ses tonumu takınıyorum. "Ona bir doktor bulacağını söylemiştin."

"Otoriter. Neden şaşırmadım ki?" İngilizce konuşurken anneminkine benzeyen ince bir aksanı var. Bu da muhtemelen aslen Japon olduğu anlamına geliyor.

Ama bu bana onun hakkında pek bir şey söylemiyor.

Duruşumu genişletiyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Doktor getireceğine söz vermiştin."

"Sadece sen inleyip çığlık atarken seni becerdikten sonra. Özellikle ikincisi."

Hasta herif bana çığlık attırma düşüncesiyle gülümsüyor.

Elini uzatıyor ve saçımın bir teline dokunduğunda elektrik çarpmış gibi irkiliyorum. "Eğlenmek üzereyken neden bu kadar iğrenmiş gibi davranıyorsun?"

"Ona bir doktor bulmazsan bunu yapmayacağım." "Anlaşma bu değil."

"Artık öyle." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "İsteddiğini elde ettikten sonra onu ölüme terk etmeyeceğini nereden bileyim?"

"Bilmiyorsun, zaten bütün mesele de bu." Ren'in ince bir konuşma tarzı vardır. Bunu yavaşça, neredeyse metodik bir şekilde, dudaklarında kalıcı bir sırıtışla yapıyor.

Sanki var olma amacı insanları sinirlendirmek ve onların kötü yanlarını kışkırtmak.

"Tıbbi bakım görmediği sürece bunu yapmayacağım."

Bir omzunu kaldırır. "O zaman çürür ve ölür."

Hayal kırıklığı damarlarımda fokurduyor ve kalbim göğüs kafesimin arkasında büzüşüyor. Eğer yapmazsam, Ren'in Sebastian'ı ölüme terk edeceğinden hiç şüphem yok. Eğer yaparsam, ona yardım getireceğinin garantisi yok.

Burnumdan derin bir nefes çekiyorum ve elimdeki tek seçeneği seçiyorum. "Peki, kabul ediyorum."

Dudaklarını yalıyor. "Emin misin? Oyun Kurucu'nun hayatının bir noktasında görüntü almasını sağlayacağım. Bir ya da iki hafta içinde olabilir. Bir ya da birkaç yıl. Ama o yan odada zayıf, küçük bir orospu gibi sızıp kalırken senin başka birini becerdiğini görecekt."

Göz kapaklarımda biriken nemi kontrol edemiyorum ama bunu bir zayıflık yerine bir güç olarak kullanıyorum. "Buradaki tek zayıf, küçük kaltak *sensin*, pislik. Savunmasız kalsın diye onu vurdun ve şimdi de gevşek aletini ıslatmak için manipölasyon yapıyorsun. Ne istersen yap ama babamın bundan haberi olmasını sağlayacağım. Ve seni soğukkanlılıkla öldürdüğünde, bunun görüntülerini alacağım ve yıllarca izleyeceğim."

Titriyorum, ellerim iki yanımda yumruk olmuş. Ren'in beni yere yatırıp tecavüz etmesini, sonra da öldürmesini bekliyorum. Ya da belki tam tersini.

Onun yerine bir kahkaha patlatıyor, başı geriye düşüyor. Ses o kadar yüksek ki sıçradım.

"Ne de olsa sen bir Hitori'sin," diyor psikotik kahkaha nöbetini bitirdiğinde, başını hafifçe sallayarak. "Şimdi gel bakalım."

"Nereye
geleyim?"

"Göreceksin."

Ayaklarımı yere basıyorum. "Bana nedenini ve yerini söylemediğin sürece seninle hiçbir yere gitmiyorum."

O kadar hızlı eğiliyor ki geri itme şansım olmuyor. Sonra beni kolumdan tutup aşağıya bakıyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. "Bu konuda gerçekten söz hakkın yok, değil mi? O bacakları burada ve şimdi açmak istemiyorsan, sessizce ve soru sormadan beni takip et."

Kaşlarımı çattım. Bu, onu takip edersem bacaklarımı açmak zorunda kalmayacağım anlamına mı geliyor?
Ya da belki de çok fazla şey okuyorum.

Kolumu bükerek ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama kan dolaşımımı kesene kadar tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Bırakın beni!" Zorlanıyorum.

Açılan bir kapının sesi beni donduruyor. Ters yöne bakıyorum ve Ren'i ve onun vahşi pençesini tamamen unutuyorum.

Kapının pervazına kayıtsızca yaslanan adam burada görmeyi beklediğim son kişi.

Gerçi şimdi her şey mantıklı geliyor.

Birkaç gün önce benimle kapıdan konuşan oydu. O sırada kendisini tam olarak teşhis edememiştim çünkü Japonca konuştuğunda İngilizce konuştuğundan daha aristokrat ve sakin konuşuyordu.

Ren'e Japonca, "Prensesi duydun," der. "Bırak onu gitsin."

Ojou-sama.

Tekrar. Bana prenses diyor ve şimdi onunla bu yıldan önce tanıştığımın daha da eminim.

Belki ben gençken.

"Direniyor," diyor Ren aynı dilde, sesi ölümüne sıkılmış gibi çıkıyor.

"Ya da basit bir işi yapmak için uzun zaman harcıyorsun,

Ren." "Bana işe yaramaz mı diyorsun?"

"Senin sözlerin, benim değil."

"K-Kai...?" Kekeliyorum, ileri geri konuşmalarını kesiyorum.

PI olduğunu sandığım adam bakışlarını bana kaydırıyor. Ren'in alaycı varlığının aksine, Kai'ninki dingin, sakin, neredeyse yatıştırıcı.

Onun yanında her zaman bir tür güvenlik hissettim ve hatta onunla her şey ve hiçbir şey hakkında konuşma isteği duydum.

En azından yansıttığı imaj buydu. Bir çeşit ağabey. Bir sütun.

Bir *manipülatör*.

Çünkü şimdi bunların hiçbirinin tesadüf olmadığından daha da eminim. Ne onunla ilk bağlantım, ne hayatımın bir noktasında bana *Ojou-sama* dediğini hatırlamam, ne de siyah minibüs ve Ren'in olaya dahil olması.

Her şey babamla ilgili. Hiç tanımadığım ve annemin tehlikeli olduğu için beni koruduğu babamla.

Kai gülümsüyor ve bu sıcak, davetkar. Beni onun tuzağına düşüren de buydu zaten. O lanet gülümsemesi.

Şimdi, bunun kurbanlarını ayartma görevindeki şeytandan farklı olmadığına farkındayım.

"Tekrar merhaba prenses."

Ren'in elinden kolumu kurtarıyorum ve o da şaşırtıcı bir şekilde beni bırakıyor. Tüm dikkatim Kai'nin üzerindeydi. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

"Seni babana götüreceğimi söyledim ve ben her zaman sözümü tutarım." "Beni kaçırmadan bunu yapamaz mıydın?"

Başını bir kez sallar. "Sana söyledim, bir kayıp yaşamam gerekiyor."

Parmağımla Ren'i işaret ediyorum. "Sebastian'a bir doktor bulacağına

söz verdi." "Bu işe yaramaz. Kötü bir enfeksiyonu var ve bu enfeksiyon Akciğerleri, çünkü zar zor nefes alabiliyor. Bir hastaneye ve yoğun bakım ünitesine ihtiyacı var ve bunları alabilmesi için yaklaşık..." Saatine bakar. "Beş dakika, aşağı yukarı."

Tanrım, hayır.

Çok kötü durumda olduğunu biliyordum ama bu kadar kritik olmamasını umuyordum. "Yap şunu!" Ren'e hırladım. "Becer beni ve sözünü tut."

"Aşağılandım." Bir elini göğsüne koyar. "Gerçekten beş dakikada bitireceğimi mi sanıyorsun? En az... otuz dakikaya ihtiyacım var?"

"Sen bir canavarsın."

"Aşağı yukarı." Sırıttıyor.

"Seks olmayacak," diye kesiyor Kai'nin sesi konuşmamızı. Başımı ona doğru çeviriyorum. "Olmayacak mı?"

"Hayır. Bu bir testti ve sen geçtin."

Ren'e bakıyorum ve o yine sırıttıyor, düz dişlerini gösteriyor. "Haklısın. Sana dokunursam baban bana işkence eder ve öldürür. Gerçi bunu her zaman onun arkasından yapabiliriz?"

Oh.

Yani bu işin arkasında gerçekten babam var.

Boğazımın arkasında biriken ihanet tadına engel olamıyorum. Küçük kız hayallerim kül oluyor, geriye bir yığın kül ve katledilmiş dilekler kalıyor. Bunca yıldır, babamla yeniden bir araya gelme hayaline tutunmuştum. Bunun bu şartlar altında olacağını ya da Sebastian'ın bunun bedelini ödeyebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Ne istiyor?" Kai'ye soruyorum çünkü nedense yetkili kişi o gibi görünüyor.

"Çok basit." Kai başını bana doğru eğdi. "Sen." "Ben mi?"

"Evet. Görüyorsunuz, o da en az sizin kadar uzun zamandır sizinle yeniden bir araya gelmek istiyor."

"Bu numarayı çekmek yerine ortaya çıkabilirdi!"

"Riko'nun onun hakkında kafanı zehirleme şekliyle olmaz, hayır. Her şey doğru zamanlama gerektirir."

"Tıpkı bir özel dedektif gibi davrandığın gibi mi?"

"Elimizde kurum içi istihbarat varken yabancı birine gitmene izin veremezdim,

Ojou-sama."

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Şartlarımızı kabul edeceksin ve gerçek adını alacaksın. Naomi Hitori."

Şartlarının ruhumu şeytana satmakla eşdeğer olduğuna eminim.

Aksi takdirde beni kaçırarak, aç bırakacak ve Sebastian'ı vuracak kadar ileri gitmezlerdi.

Ona ne kadar değer verdiğimi ve hayatı tehlikeye girerse onların ekmeğine yağ süreceğimi biliyor olmalılar.

Ve bu doğru.

Onu güvende tuttuğu sürece ne yapmam gerektiği umurumda değil. Eğer bu, ruhumu parçalar için satmak anlamına geliyorsa, öyle olsun. En başta o ruhun farkında olmamı sağlayan oydu. Onun için feda etmek uygun görünüyor.

Bir parçam kırılıyor ve etrafımda parçalara ayrılıyor. Beni neyin beklediği hakkında hiçbir fikrim yok, ama içimden bir ses bunun şimdiye kadar yaşadığım her şeyden daha zor olacağını söylüyor.

Kırmızı gece dahil.

Tek yapmak istediğim Sebastian'ın kucağına kıvrılmak ve onun kollarında ağlamak olsa da güçlü kalmalıyım. Ama o ölürse bunu yapamam.

Ölürse hiçbir şey yapamam.

Kaçmaya çalışan gözyaşlarımla savaşıırken bile kararım kafamda çok net. "Kabul ediyorum. Ama önce Sebastian'a ihtiyacı olan yardımı bul. Eğer ona bir şey olursa, kendimi öldürürüm ve babamı çok istediği kızından mahrum bırakırım."

AKIRA

Sevgili Yuki-Onna,

YINE BEN. SENİN BİRİCİĞİN.

Hayatınızda başka kimse olmadığı için saçmalıklarınızı söylemekten çekinmeyen gerçek arkadaşınız.

Zor rolünüzü ve sefil hayatınızı gerçekten görebilen ve etrafınızdaki her şey çöküp yanarken bile gülümsemenizi sağlayan tek kişi.

Bir de mektup arkadaşın. Bilirsin, gerçekten mektup yazacağın biri?

Fark etmediyseniz diye söylüyorum, son iki mektubuma yanıt alamadım ve unuttuysanız diye bekliyorum - ve hayır, beni görmezden gelemesiniz.

Bunu sana ilk yazdığımda yapmalıydın. Artık anlaşma yapıldı ve geri dönüşü yok.

Sen yazmasan bile ben sana yazmaya devam edeceğim demiştim. Nefret etsen bile mektuplarımın kapına geleceğini söylemiştim.

Bu bir ceza mı? Son iki mektupta söylediklerim yüzünden bana isyan mı ediyorsun? Gerçi faydasız. Zehirlenmeyi sihirli bir şekilde atlatıp hayatımı tek boynuzlu atlar ve gökkuşakları şehrinde sonsuza dek mutlu bir şekilde yaşayabileceğim gibi değil.

Ayrıca, ne zamandan beri her şeyi kalbe alan kırılgan bir kar tanesi oldun? Benim bilmediğim başka kötü alışkanlıkların mı var?

Ya da belki bu noktada sadece bir sürtük gibi davranıyor ve kafamda çizdiğin imaja uygun yaşıyorsun.

Her iki durumda da, canın cehenneme Naomi. Zehirli bir ilişkiyi böyle bitirmemelisin. Bunu mümkün olduğuunca zehirli bir şekilde ve şekerle kaplamadan konuşmalıyız.

Özel olduğumuzu sanmıştım. Kulağa ne kadar boktan gelse de, özel ilişkiler öylece bitmez.

Özel ilişkiler bitmez, nokta.

Kalemini alıp bana cevap yazmaya ne dersin?

Beni Yuki-Onna şeklinde öldürmekle tehdit etmek kadar basit olabilir. Ya da benden ne kadar nefret ettiğini en iyi şekilde anlatabilirsin.

Her neyse, yaz. Bir şekilde ruhani bir yolculuğa çıkmış olsanız ve milyonlarca terapist size benimle bağlarınızı koparmanızı söylemiş olsa bile, bunu istediğinizi biliyorsunuz.

Yalan söylüyorlar. Bu imkansız. Bu asla bitmeyecek.

Bu kelimelerin çıktısını alın ve odanıza asın, sonra beni düşündüğünüzde onlara bakın ve bana bir mektup yazın.

Bekliyorum.

Söz vermesem de cevabımda nazik olmaya çalışacağım.

Sanırım ruh halime bağlı.

BENİ HAYALETE ÇEVİRME.

Akira

SEBASTIAN

I Sanırım öldüm.
Belki de ölmek başıma gelebilecek en iyi şeydir.
Eğer ölürsem, Naomi'yi başka bir adamla düşünmeyeceğim. Eğer Ben öldüm, her şey bitecek. İblislere ve onların arkadaşlarına katılacağım ve geride bıraktığım hayatı unutacağım.
Ama bu kolay bir çıkış yolu olmaz mıydı?
Bu, değerli bulduğum şeyden çok kolay vazgeçtiğim anlamına gelmez mi? Sonunda bulduğum hayattan?
Ölmek istemiyorum. Naomi'yi korumasız ve tehlikede bırakmak anlamına gelmiyorsa.
Geri dönüp onun yanında olmalıyım.
Başım zonkluyor ve göz kapaklarım birbirine yapışmış, açılmayı reddediyor.
Çamaşır suyu kokusu bana saldırdığında keskin bir nefes alıp öksürüyorum. Hâlâ aynı odada mıyım?
"Sebastian?"
Adımı söyleyen ses tanıdık, çok tanıdık.
Yavaşça gözlerimi açmaya zorluyorum, sonra ışık içeri girdiğinde gözlerimi kısıyorum.
Sikeyim.
Işık kadar zararsız bir şeyin, sanki biri yüzümün önünde bir meşale tutuyormuş gibi canımı yakacağını kim bilebilirdi?
Alışmam birkaç saniye sürüyor ve o zaman bile görüşümü tam olarak genişletemiyorum.
İlk fark ettiğim şey beyaz. Duvarlar. Tavan. Naomi'yi son gördüğüm hücrenin grisinden farklı.

Soğuk, acımasız zemin yerine yumuşak bir şiltenin üzerinde yatıyorum. Hastanedeyim.

Belki de bu yüzden omzum acımıyor ve açlıktan ölecekmişim gibi hissetmiyorum.

Yardım aldığım için, aslında ölmediğim için rahatlamam gerekir ama rahatlamıyorum.

En son hastanede uyandığımda anne ve babamın ölüm haberini almıştım. Bildiğim hayat milyonlarca parçaya bölündü ve bir daha asla eskisi gibi olmadı.

O zaman hissettiğim aynı lanet önsezi beni vurdu. Bir sorun var.

Artık o hücrede olmadığım gerçeği, Naomi'nin çıkış biletimin bedelini ödemek zorunda kaldığı anlamına geliyor.

Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyor ve kuru boğazım kapanıyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama omzumun üst kısmında patlayan ağrı beni tekrar yere düşürüyor.

"Kımıldama. Yaralısın."

Yakıcı acıya karşı gözlerimi iki kez kırıştıyorum ve amcamın yüz hatlarını seçebiliyorum. İş için tasarlanmış keskin takım elbisesini giyiyor ve ifadesi hatırladığım kadar sert ve acımasız.

Ama her zamanki soğuk tavrının aksine, çatık kaşlarıyla bana bakıyor.

"Nate..." Boğuk, cızırtılı bir sesle mırıldanıyorum. "İhtiyacım var... Bulmam lazım..."

Acı tekrar nabız gibi atmaya başladığında kısık bir inilti duyuyorum. Bırakın konuşmayı, nefes almak bile zor.

"Kimseyi bulacak durumda değilsin. Hayatta olduğun için şanslısın, Rascal. Hastane Bayan Weaver'ı arayıp durumunun kritik olduğunu söylediğinde ciddiydiler. Görünüşe göre maskeli adamlar tarafından acil servisin yakınına bırakılmışsın."

"Bizi kaçırdılar..." Öksürüyorum, sonra acıyı tetikleyince irkiliyorum. "Siktir..."

"Konuşma." Beni tekrar yatar pozisyona getirdi. "Ve senin kaçırıldığını biliyoruz."

"Onlar... seni mi aradılar?"

"Hayır. Ama sen üç gün boyunca tek kelime etmeden ortadan kaybolacak bir tip değilsin. Arabanız ve telefonunuz ormanın yakınında bulundu. Bay ve Bayan Weaver seni bulmak için tüm kasabanın altını üstüne getirdi. Hatta

Bağlantılarını ve paralarını kullandılar ama bir sonuç çıkmadı. Bir an için sizi kaybettiğimizi düşündük."

Ama yapmadılar.

Ve bu lanet bir mucize değil.

Tanıdığım herkesten daha güçlü olan nüfuzlu büyükanne ve büyükbabam beni bulamadıysa, bu iş düşündüğümünden çok daha ciddi demektir.

"Nate..." Homurdanıyorum.

"Zorlama. Dinlenmen gerek. Bayan Weaver doktoru çağırmaya gitti. İyileşmene yardımcı olmak için üç gün tıbbi olarak komada kaldın ve uyanmadığın için tuhaf bir şeyler olduğunu düşünüyor. Herkesin zamanını ne kadar talep ettiğini bilirsiniz. Bay Weaver polisle konuşuyor ve onları işe yaramaz olarak nitelendiriyor çünkü bunu kimin yaptığını hala bulamadılar. Bu olayı gelecek kampanyasında kullanacağına dair bahse girmek ister misiniz? Seçtiği kelime dağarcığı tamamen kargaşa ve aile bağı vesaire ile ilgili olacak."

Şu anda büyükannem ve büyükbabam umurumda değil. İçimdeki ateş sadece bir kişi için yanıyor.

Onunla.

Benim Naomi'm.

Onun güvenliği düşüncesi benimkinden önce geliyor. Beni öptüğünden, beni sevdiğini söylediğinden ve o kapıdan çıkıp gittiğinden beri boğuluyorum.

Onun güvende ve sağlam olduğundan emin olmazsam düzgün nefes alamayacağım.

"Başka biri daha vardı, Nate..." "Başka biri mi?"

"Benim kızım."

"Naomi?"

"O...o benimle birlikteydi."

Kaşlarının arasındaki kırıksıklık derinleşiyor. "Bıraktıkları tek kişi sensin."

"O orada... Onu aldılar... Kahretsin! Onu aldılar, Nate..." Tekrar doğrulmaya çalışıyorum. "Onu bulabilmeleri için polisle konuşmama izin verin..."

"Kıpırdamadan dur." Beni kolayca yatağa doğru itiyor. "Onları buraya getireceğim. Şimdi dinlenmen gerek."

Amcamın ikizi onun yanında beliriyor ve o zaman çift gördüğümü fark ediyorum. Ceketinin koluna yapıştım, dilim ağırlaştı.

ağzımın çatısına karşı. "Naomi... Onu bulmam lazım..."

"Yapacağız. Sadece sakın ol."

"Nao..." Gözlerimi kırpıştırarak mırıldanıyorum ve sihir gibi yanımda beliriyor.

Hücredeki şortu ve spor sütyenini giyiyor. En güzel geceleri andıran siyah saçları yüzünün kenarlarına yapışmış ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

"Bebeğim..." Ona elimi uzattım ama benden tiksiniş gibi geri çekildi.

Başını bir kez sallıyor ve aşağı bakıyor. Onun görüş açısını takip ediyorum ve donup kalıyorum.

Bacaklarının arasından kan damlıyor ve kalçalarına koyu kırmızı bir renk sıçırıyor. "Nao...?"

"Her şey bitti, Sebastian." Sesi alçak, perili. Çok *yanlış*.

"Hayır..."

"Hayır..."

"Tamamdır."

"

"Umurumda değil bebeğim. Orada olacağım. Hepsini öldüreceğim."

"Bitti... Bitti..." diye tekrarlarken bacaklarından daha fazla kan kayıyor ve beyaz ayakkabılarını kırmızıya boyuyor.

Ona uzanıyorum, acı içime işlese de ona sarılmak istiyorum. Vücudundan çıkan kan benim kanım gibi geliyor. Kan kaybediyorum, hayata pamuk ipliğiyle bağlıyım.

Tenim onunkiyle buluştuğu an, dumana dönüşüyor. Kalın.

Sisli. Dokunulmaz.

Ve bir anda dünyam siyaha boyandı.

AKIRA

Sevgili Yuki-Onna,

SANIRIM İLİŞKİMİZDE ÖYLE BİR NOKTADAYIZ KI
tanıştırmadan kovalayacak.

İşte başlıyoruz.

Sana beni hayalet gibi gösterme demiştim.

Büyük harflerle yazdığımı eminim, böylece beni hayaletlemenin hiçbir anlamı olmadığını anlayacaksın, ama yine de tam olarak bunu yaptın.

Beni hayalete çevirdin.

Sanki bu senin hakkınmış gibi, sanki ilişkimizde, arkadaşlığımızda, zehirli ilişkimizde ya da her ne boksda gemimizde tam özgürlüğe sahipmişsin gibi bana yazmayı bıraktın.

Ama böyle olmaması gerekiyor, sevgili Yuki-Onna. Ne kadar ileri gideceğimiz ya da ne zaman biteceği konusunda söz hakkın yok.

Senin bencilliğine ve kötü kararlarına katlandıktan sonra benimle birlikte ortadan kaybolma hakkına sahip değilsin. Sen de benim pislik davranışlarıma katlandın, yani birden bire uyandın diye bir şey yok.

Ama şimdi düşünüyorum da, belki de olan tam olarak buydu.

Belki de mektuplarıma cevap vermeyi bıraktınız çünkü sonunda başka acı gerçeklerle yüzleştiniz. Kim vurdu?

Belki de onlarla arkadaş olmalıyım. Şu anki mektup arkadaşım beni görmezden geldiği için başka bir mektup arkadaşı arayışındayım.

Bunun aptalca bir hareket olduğunun farkındasın, değil mi? Ben de bu olayda götün teki benim sanıyordum.

Çizim tahtasına geri dönmeli ve farklı bir rol dağılımı oluşturmamız.

Ayrıca, sizi üç yıl boyunca dinlemiş olmam ve tam maskeyi düşürüp bu alışılmışın dışındaki ortamda rahat etmeye başladığımda, kalkıp ortadan kaybolmanız çok adaletsiz.

Sonra da bencil olduğunu inkar ediyorsun.

Sonra da *bana*, evetçiniz olmadığım için pislik diyorsunuz.

Bu ne ikiyüzlülük?

Spoiler uyarısı. Hem de çok.

Ayrıca iyi değilim, sormadığınız için teşekkür ederim. Uzun zamandır ilk kez hayatımda dibe vurmuş gibiyim.

Her şeyden ve herkesten nefret ettiğim bir aşamadayım ve dünyadaki tek insan olmayı diliyorum çünkü benim yerime herkes ölse daha iyi olur.

Evet, bu yıkıcı bir düşünce ama ben hep böyleydim. Genelde alaycı ve kesinlikle kötümserim.

Doğal iyimserliğinizi gizlemek için kullandığınız sahte kötümserliği dengeler.

Ama ben iyi hislerini yok etmeden önce iki kez düşünmeyen gerçek bir kötümserim.

Sanırım ne olduğunu söylemeliyim: Varoluşsal bir kriz yaşıyorum. O kadar güçlü ki artık kim ya da ne olduğumu bile bilmiyorum.

Belki de ben bir hiçim.

Belki de sadece bir pisliğimdir.

Her iki durumda da var olma nedenim parçalanıyor ve onu tek parça halinde tutamıyorum.

Benim yüzümden gülüyor olmalısın. Devam edin. Söylediğim her şeyden sonra buna hakkınız var.

Ama bu, bana hayalet gibi davranmayı bırakıp gerçekten cevap yazman gerektiği anlamına geliyor.

Bunun bir son olduğuna bir an bile inanma. Kriz geçiriyor olabilirim ama yine de nefret etmeyi sevdiğiniz Akira olacağım.

Cevap yaz.

Bir kelime bile yeter.

ŞİMDİYE KADAR VARLIĞINDAN HABERDAR OLMADIĞINIZ DİĞER YARINIZ,
Akira

SEBASTIAN

W uyandığımda herkes tarafından bombardımana tutuldum.
Doktorlar. Büyükbabam ve
büyükbabam. Polisler.

Konuşmak istediğim tek kişiler onlar. Uzman doktor omzumdaki enfeksiyonun yayıldığını ve artık futbol oynayamayabileceğimi söylediğinde gözümü bile kırpmadım.

Futbol, yıllar boyunca başa çıkmama yardımcı olsa da, beni hayatta hissettiren şey değildi.

Hâlâ nefes alamamamın sebebi bu değil. Yani hayır,
şu anda futbol umurumda değil.

Davamdan sorumlu dedektifle konuşurken büyükbabam ve büyükbabam iki yanımda duruyor. Adı Wyatt ve ağzının büyük bir kısmını kaplayan kalın sarı bir bıyığı var.

Ben ormanda nasıl vurulduğumu ve Naomi'yle birlikte nasıl götürüldüğümü anlatırken o ve başka bir memur yatağımın yanında duruyor. Onlara hücreyi ve o şerefsiz Ren'i anlattım.

Onlara Naomi'nin babasıyla ilgili bir şey olduğundan şüphelendiğini söylüyorum ama bana adını sorduğunda ne diyeceğimi şaşıyorum.

Bundan hiç bahsetmedi. Bilmediğinden bile şüpheleniyorum.

"Onu bulmalısın," diye ısrar ediyorum. "Ben ayrıldığımdan beri üç gündür orada ve ondan önce sadece üç gün suyla hayatta kaldık."

Kapana kısılmış olabilir. Ya da daha kötüsü.

Belki de bilincimi kaybetmeden önce gördüğüm halüsinasyon doğrudu ve o onarılamayacak kadar mahvoldu.

Ama durum böyle olsa bile, sonuna kadar onun yanında olacağım. Beni itse bile.

Bana isim taksa bile. Benden nefret etse bile.

"İşte sorun bu." Dedektif meslektaşıyla bakıştı, sonra tekrar bana odaklandı. "Bayan Naomi Chester'ın kayıp olduğu hiç bildirilmedi."

"Ne?"

Not defterini karıştırıyor. "Annesi, Bayan Riko Chester, onun kaybolduğunu hiç bildirmemiş."

Kızına karşı ne kadar korumacı olduğunu düşünürsek bu mümkün olamaz. "Onu kendi başına arıyor olabilir ya da Naomi'nin babasıyla temas kurmuş olabilir."

"Durum böyle değil Bay Weaver. Bayan Riko polise kızıyla birlikte bir seyahate çıkmaya hazırlandığını teyit etti. Dün ayrıldılar."

"Yapamazlardı. Naomi her zaman yanımdaydı." "Yine de yaptılar. Acil servise bırakıldıktan bir gün sonra oda."

Sanki sözlerini anlamama bir şekilde yardımcı olacakmış gibi onunla büyükannemin arasına bakıyorum. Bayan Weaver'ın dudakları onaylamaz bir şekilde bükülüyor, muhtemelen polisle konuşmakta ısrar ettiğim ve Naomi'nin güvenliğini sorup durduğum için.

Hâlâ onunla birlikte olmamdan hoşlanmıyor ama fikrini sikeyim. Naomi ile birlikte olamayacağımı düşünen herkesi sikeyim.

"Yanlış kişiyi yakalamış olmalısınız, dedektif," diye dişlerimi sıkıyorum, bu da yaramı zorluyor.

"Hayır. Aslında annesiyle birlikte havaalanına gitmeden önce Bayan Naomi Chester ile konuştuk. Kaybolduğunuz günden beri sizi görmediğini söyledi."

Havaalanı.

Naomi polise yalan söyledi ve sonra da ülkeyi terk mi etti? Bu da ne demek şimdi?

"Bu doğru olamaz," diye mırıldanıyorum herkesten çok kendime.

"Öyle," diyor büyükannem mağrur bir ses tonuyla. "Sen ortadan kaybolur kaybolmaz o terziyi bizzat ziyaret ettim ve uzun zamandır evine uğramadığını söyledi."

"Ama Naomi'yi gördün mü?" Ben sordum.

"Hayır, ama gerek yoktu. Odasındaydı."

"Hayır, değildi. Benimle birlikteydi" dedim dedektiflere.

"Doktor, geçirdiğiniz enfeksiyon nedeniyle bilgilerinizin bulanık olabileceğini söyledi."

"Ben bir şey uydurmuyorum. O oradaydı ve benimle ilgilendi."

Dedektif Wyatt sahte bir anlayışla başını sallıyor ve ben uzanıp onu boğmak istiyorum. Oraya gidip onu aramasını, bulmasını istiyorum. ve bana onunla nerede konuşabileceğimi söylesinler.

Ama işe yaramaz.

Herkesin beni izleyişine bakılırsa, kesinlikle halüsinasyon gördüğümü düşünüyorlar.

Dedektif büyükbabama bulguları hakkında bizi bilgilendireceğini söylüyor, ama ben zaten hiçbir şey olmayacağını biliyorum.

O adamlar profesyoneldi ve polisi Naomi'nin kaçırılmadığına inandırdılar.

Geride bıraktıkları tek iz ben ve ateşim nedeniyle otomatik olarak hatalı hale gelen anılarım.

Her şey hesaplanmıştı.

Ama beni tanımıyorlar. Ya da Naomi'mi.

Ne yaparlarsa yapsınlar, bizi ayırmalarına imkan yok.

Büyükbabam polisle birlikte dışarı çıktı. Onlar gider gitmez büyükannem bana ters ters baktı. "Bizi aptal yerine koymayı bırak. Başını belaya soktuğun yeter, şimdi de aptal gibi davranmaya başlama."

"Oradaydı," diyorum açık açık.

"Umurumda değil. Şu anda önemli olan tek şey onun gitmesi ve senin mantığını bulandırmayı bırakması. Bu benim yetiştirdiğim Sebastian değil."

"Senin yetiştirdiğin Sebastian sadece bir imge, büyükanne. O asla gerçek olmadı."

"Daha da iyisi. Toplum içinde gösterilmesi gereken tek Sebastian bu. Terzinin kızı senin seviyende değil, anlıyor musun?" Hiçbir şey

söylemiyorum, çünkü söylersem deli gibi bağıracağım.

Ondan kurtulmak için uykum varmış gibi davranıyorum. Kısa süre sonra gidiyor, çünkü büyükannem burada kalıp hastayla ilgilenen biri değil. Bunu yapması için birilerine para ödüyor.

Artık değerli varisinin ölmeyeceğinden emin olduğuna göre, hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam edecektir.

Acı dolu bir iniltiyi bastırarak masanın kenarındaki telefonuma uzanıyorum. Nate, davalarından biriyle ilgilenmek için dışarı çıkmadan önce getirmişti.

Wi-Fi'yi açıyorum ve aynı anda binlerce ping birikiyor. Owen, Asher ve hatta Reina'dan mesajlar. Diğer arkadaşlardan. Diğer insanlardan.

Tam tüm bildirimleri temizlemek üzereyken bir şey fark ettim.

Birisi.

Naomi'den bir mesaj ve bir günlük.

Doğrulurken, hayatım boyunca yaptığım her şeyden daha hızlı tıklarken acıyı görmezden geliyorum.

Naomi: Ben iyiyim. Hayatta kaldım. Zar zor. Ama orada bir şey kaybettim Sebastian. Bir daha bulabileceğimi sanmadığım bir parçamı kaybettim. Annemin yanında olabilmek için her şeyi yapıyorum. Son günlerini Japonya'da geçirmeye karar verdi ve ben de peşine takıldım. Burası beni kendine bağladı ve annem gittikten sonra bile gitmek isteyeceğimi sanmıyorum. Beni bulmaya çalışma, çünkü bulduğun an yine kaçarım. Bana olanları hatırlamadan yüzüne bakamıyorum artık. Seni kurtarmanın fedakârlığa değip değmediğini ve belki de bunun yerine fedakârlık yapan kişinin sen olup olmadığını merak edip duruyorum. Bu soruların cevaplarını asla bilemeyeceğim, ama senin için hissettiğim her şeyin, senin için darbe aldığım anda yok olduğunu biliyorum. Acı hissetmeden bir daha asla seninle olamam ve bu nedenle aramızdaki her şeye son veriyorum. İyi yaşa.

Ne kadar çok okursam, telefonu tutuşum o kadar güçleniyor ve parmak eklemlerim beyazlaşıyor.

Sonuçta kâbusum yanlış değilmiş.

Ona tecavüz etmişler.

"Siktir..." Göğsüm o kadar sıkışıyor ki nefes almam imkânsızlaşıyor ve acı dolu bir iniltiyle mırıldanıyorum.

Kalbimin yattığı yerdeki hastane önlüğümü avuçluyorum ve titrek nefesler alıyorum.

Durumun çirkinliği göğsüme çarpan bir ağırlık gibi, ama koşulların beni yönetmesine izin vermiyorum.

Arama düğmesine basıp telefonu kulağıma götürüyorum. Çaldığında şaşırdım. Neden telefonunu kapattığını düşündüğümü bilmiyorum.

Her zil sesinde nabzım yükseliyor. Tam telesekretere düşeceğini düşünürken, telefonu açıyor. "Alo?"

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve boğulma hissinin bir kısmı kayboluyor.

Uyandığımdan beri ona söyleyecek o kadar çok şey düşündüm ki, ama şimdi diğer uçta o olduğu için ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Keskin bir nefes çekerek, iliklerime kadar hissettiğim tek kelimeyi söylüyorum. "Bebeğim... Özür dilerim."

"Elini bile s ü r m e d i ğ i n bir şey için asla özür dileme diyen sendin." Sesi kayıtsız, tonsuz ve bundan nefret ediyorum.

Hem fiziksel hem de duygusal olarak uzakta hissetmesinden nefret ediyorum.

"Ama seni koruyamadım ve bunun için beni suçluyorsun. Seni çok iyi anlıyorum."

"Hiçbir şey anlamıyorsun. Orada değildin."

"Ama şimdi buradayım ve senin için orada olacağım." "Sana ihtiyacım yok."

"Ama *sana* ihtiyacım var."

"Bu senin sorunun, benim değil."

"O mesajda konuşan öfkeydi. Umursadığını biliyorum."

"Hayır. Önemsemediğimi fark ettim."

"Beni sevdiğini söylemiştin, Nao."

"Söz verdiğimi sanmıştım, ama her şey duman ve aynaymış." "Benimle evleneceğine söz vermiştin."

"Gerçekten bunu kastettiğimi düşünmedin, değil mi? Çok yorgundum ve fiziksel sınırlarımdaydım ve o anda her şeyi söyleyebilirdim."

"Bebeğim... beni dinle..."

"Hayır, beni dinlemenin zamanı geldi. Seninle işim bitti, Sebastian."

"Ama seninle işim bitmedi," diye hırlıyorum telefonda. "Seninle işim asla bitmeyecek, beni duyuyor musun? Dünyanın öbür ucuna kaçabilirsin ve ben seni takip edip tekrar benim yapacağım. Benden kaçamayacağını anlayana kadar peşini bırakmayacağım. Benim olduğunu söylediğimde ciddiydim ve bunun bitmesine izin vermeyi planlamıyorum."

"Her şey bitti." Sesi alçalıyor ve ilk kez kayıtsız tonunu kaybederek "Gerçeklik" diye mırıldanıyor.

Telefon kapanıyor. Aramanın bittiğini gösteren bip sesi kulağımda şiddetli bir fırtına gibi yankılanıyor.

Elim cihazın etrafında esniyor ve ona bakıyorum, sanki daha sıkı tutmak onun sesini tekrar çağıracaktıymış gibi.

Ama olmayacağını biliyorum, söylediği son şey kulağımda yankılanırken olmaz.

Gerçeklik.

Naomi sadece güvenli kelimesini kullandı ve sanki hiç var olmamışım gibi beni dünyasından tamamen sildi.

AKIRA

Sevgili Yuki-Onna,

BU NOKTADA NEDEN SİZE YAZMAYA DEVAM ETTİĞİMİ BILMIYORUM.

Beni hayatından hiç var olmamışım gibi silmekle kalmadın, ilişkimize de yokmuşum gibi davrandın.

Tanıdığınız insanlara böyle mi yapıyorsunuz? Hiçbir şey ifade etmiyorlarmış gibi davranmak?

Çünkü siyah kalbimin ortasında bir yara var ve klavyeye koyu mürekkep akıtıyor. Bu arada bunun için seni suçluyorum.

Birçok şey için seni suçluyorum. Her şeyi başlatan şey, o gün bana cevap yazmandı. Yazmamalıydın. Buna ihtiyacın yoktu. Sana denizaşırı bir yerden mektup gönderen yabancı hakkında hiçbir şey bilmiyorken.

Ayrıca her hafta düzenli olarak yanıt verdiğin ve beni doksanların eski filmlerinde olduğu gibi korkunç renklerle posta beklemek zorunda bıraktığın için de seni suçluyorum.

Ama seni en çok suçladığım şey, seninle konuşmanın ne kadar kolay olduğu. Berbat mektuplarımı bekleyen ve her hafta açan birinin olduğunu bilmek. Beni düşünen, sözlerimi okuyan ve onları hemen cevap yazacak kadar önemli bulan biri olduğunu bilmek.

Ve her şey ilk lanet zamana geri dönüyor.

Bir daha asla yapmamayı planlıyorsan neden cevap verdin? Devam etmeyi düşünmediğin halde neden beni yönlendirdin?

Bu senin iğrenç bencilliğin, değil mi?

En başından beri sadece kendini, dűřüncelerini ve lanet olası sorunlarını önemsedin. Buna ve karakterine katlandım ama içindeki potansiyel narsisti görmeliydim.

Muhtemelen benim de öyle olduğumu düşünürsek kolay olmalıydı.

Ama narsistlerin etrafta takılıp kalmaları gerekir. İnsanları kendi çıkarları için kullanmaları ve onlara hayatları hakkında sıkıcı hikayeler anlatarak büyüklük duygusu hissetmeleri gerekir.

Peki neden artık yapmıyorsun, Naomi?

Zaten sana asla göndermeyeceğim bu mektubu neden yazıyorum ki?

Çünkü adresini değıştirdin ve ben yeni adresini bulamayacağım.

Sanırım varoluşsal krizim nihilist bir krize dönüşüyor ve ben bu lanet şeye inanmıyorum bile.

Eğer bir gün bunu görürsen, bil ki seni asla ama asla affetmeyeceğim.

İYİ YAŞAMAYIN,

Akira

SEBASTIAN

YEDİ YIL SONRA

"S mil, orospu çocuğu."

Gözlerimi deviriyorum ama kelepçelerimi takarken gülümsemekten kendimi alamıyorum. Daniel iğneyi vuruyor ve steroid almış bir salak gibi sırtıyor, gamzelerini sergiliyor.

Memnun bir ifadeyle telefonuna dokunuyor. Konuştuğunda, tüm kızların onun için külotlarını indirmesini sağlayan kendine özgü İngiliz aksanıyla konuşuyor. "İşte dostum, ben buna manşetlik haber değeri derim. Yine de yılın en ateşli bekarı unvanımı asla çalamayacaksın."

Aynaya bakıp kravatımı düzeltirken o etrafımda dönüyor, fotoğraf çekiyor ve tatmin olmuş sesler çıkarıyor.

Daniel yaklaşık benim boyumda, ama daha zayıf ve insanın bıçaklayası gelen mavi gözlere sahip, çünkü her zaman bela arıyorlar, tıpkı şu anda olduğu gibi.

"İşin bitti mi?" Sıkılmış bir ses tonuyla soruyorum, onu çoğunlukla görmezden gelmeyi başarıyorum.

Çevresini gözlemleme sanatında ustalaşmak, olan biten her şeye dikkat etmem gerektiği anlamına gelmiyor. Bu daha çok çevremden haberdar olmak ve yalnızca beni doğrudan tehdit eden şeylere tepki vermekle ilgili. Geri kalan her şey beyaz gürültüdür.

"Hayır. Prens Weaver'ın fotoğraflarına sahip olmak, kanlı bir yıldız kaymasına tanık olmak kadar nadirdir. Bu bebekleri dergilere ya da fangirllere satmam gerek. En iyi sikişi ilk kim teklif ederse."

"Özel hayatın gizliliğinin ihlali davasını halledebilirseniz, elbette. Hisselerinizin bir kısmını çalmaktan mutluluk duyarım."

"Siktir git. Sanki mahkemede bana karşı kazanacakmışsın gibi."

Kaşlarını kaldırıyorum. "Denemek ister misin? Ben önümüzdeki ay ücretsiz bir dava alıyorum, sen de benzer bir dava alsan ve kimin önce kazanacağını görsek nasıl olur?"

"Amcanız kendi davalarınıza bakmadığım için kafamı uçurmasaydı gözümü kırpmadan yapardım."

"Bu iyi bir tanıtım fırsatı olabilir. En azından birimiz kazanacak. Ben."

Dudaklarında bir gülümseme belirirken gözlerini kısıyor. "Biliyor musun, siktir et. Seninkinden daha iyi bir sicile sahip olmak için daha fazla karşılıksız dava alacağım."

"Bunu göreceğiz."

Önüme geçti ve omzumdan tuttu. "Başarıyla kazanacağım. İşim bittiğinde, mahkemede durmaktan TSSB geçirebilir ve hukuku bırakmayı düşünebilirsin. Bu senin için sorun olur mu?"

"Sen savcı tarafından mahkemede sürüklenirken benim gerçekten kazanmamı sorun etmediğin sürece."

"Oh, çok iyisin. 'Her Kadının Hayalindeki Avukat' olarak yeniden dergilerin ön sayfalarını işgal ettiğimde amcana ağlamaya gitme."

Alay ediyorum.

Parmaklarını kahverengi saçlarında gezdiriyor. "Görünüşümü ve yeteneklerimi kıskanma Bastian. Belli oluyor."

"Kahretsin, ben de senin fahişelik alışkanlıklarını tamamen göz ardı ettiğimin yüzümden anlaşılmadığını sanıyordum. Benim hatam."

"Sen ve kibrin siktirip gidebilirsiniz."

"Mahkemede görüşürüz, Danny. Tüm ortaklarını davet ettiğinden emin ol ki kışının kırbaçlanışını izleyebilsinler."

"Harvard Hukuk'tan birincilikle mezun olan bir öğrenciyle konuşuyorsunuz. Sen sadece iki yıllık bir programa katıldın ve baroyu geçtin. Biraz saygı göster, köylü."

"Belki de kendi tavsiyene uymalısın. Hukuk fakültesine zar zor gittim ve yine de seninkinden daha iyi bir puanla baroyu geçtim."

"Nate hile yapmana yardım etti." "Söylenti."

Daniel hoşnutsuzlukla kendini üzerimden itiyor, ama yine de burada bir fotoğraf çekiyor ve orada bir tane daha.

Onları gerçekten satmaya çalışacağından hiç şüphem yok. Onun aksine, ben kamuoyu önüne çıkmayı minimumda tutuyorum ve şirket hukukunda uzmanlaşıyorum, böylece kamuoyunun çok fazla dikkatini çeken davaları üstlenmek zorunda kalmıyorum.

İlgi odağı olmak isteseydim, büyükannem ve büyükbabamla bağlarımı mecazi anlamda koparmaz, onun yerine büyükbabamın izinden giderdim.

Nate'in hukukuna katılacağımı açıkladığımda Bayan Weaver neredeyse felç geçirecekti ve güven fonumu, dairemi, arabamı ve sahip olduğum her şeyi elimden almakla tehdit etti.

Ben de onları ona bıraktım ve aylarca Nate'in kanepesinde uyudum, bu arada yoğun bir hukuk kursuna katıldım, onun firmasında staj yaptım ve ardından baro için çalıştım.

Büyükannem ve büyükbabam hala onlara sırtımızı döndüğümüz için beni ve Nate'i mahvetmeye çalışıyorlar ama onlar ve mirasları umurumda bile değil.

Ölümün eşiğine geldikten sonra öğrendiğim bir şey varsa, o da başkalarının oyunlarını oynamaya vaktim olmadığıdır.

Benim de kendiminkiler var.

Önceleri büyükannem ve büyükbabamı hep kurtarıcı olarak görürdüm ve mükemmel bir Weaver olarak aidaatımı ödemem gerektiğini kabul ederdim. Ama yanılmışım.

Onlar sadece kendilerini düşündüler. Babamın Japonya'da beş parasız kalmasının sebebi onlardı. Fakir olmamızın ve annemin tehlikeli insanlardan para çalmak zorunda kalmasının sebebi onlardı, ki bu da onun ve babamın ölümüne sebep oldu.

Büyükannem ve büyükbabamın bu işte parmağı olmayabilir ama dolaylı olarak onların ölümüne katkıda bulundular.

Aynı kaderi paylaşmayacağımı düşünerek sadece kendimi kandırıyordum.

Yani iki seçeneğim vardı. Ya onların kuklası olacaktım ya da gölgelerinden kurtulacaktım.

Ben ikincisini seçtim.

Birbirimizi hala onun ziyafetlerinde görüyoruz, çünkü benim ve Nate'in başarılarıyla övünmeyi seviyorlar, özel olarak onlara karşı olsalar bile. Kapı açılıyor ve Knox beyaz bir smokin giymiş olarak içeri girdiğinde Daniel fotoğraf çekimini durduruyor. Cidden, İtalyan bir iş adamına benziyor. Ama şaşırtıcı bir şekilde bu görüntüyü yapısıyla başarıyor.

Girişte duraklıyor ve başparmağı ve işaret parmağıyla bir *L harfi oluştururken* tavana bakıyor. "Bir fotoğraf çek Dan. Çenemin çizgisinin görüldüğünden emin ol."

Daniel bana yaptığı gibi onu da çembere alarak uyuyor. "Bana en iyi pozlarını ver, ilham perim. Evet, daha düşünceli... daha yakışıklı ama yine de benden daha az. İşte bu, bana gizemi, heyecanı ver..."

Birkaç dakikalarını fotoğraf çekerek ve birbirlerinin egolarını besleyerek geçiriyorlar. Daniel ve Knox İngiliz ve liseden mezun olduktan sonra Amerika'ya gelmişler. Harvard'da hukuk okudular, kadınların yarısını siktiler.

ve şu anda diğer yarısını fethetmeyi planlıyorlar.

Onlar aynı zamanda Asher'in, çocukluk arkadaşımın Oxford'da okuduğu dönemden İngiltere'den ortak arkadaşları olan Aiden King aracılığıyla tanıdıkları.

Daniel uluslararası hukuk alanında uzmanlaşmıştır çünkü bu sayede dünya çapında sayısız derginin kapağında yer almaktadır. Knox ise ceza hukukunu kendine dert edinmiş çünkü kendisinin de dediği gibi 'doyma eğilimi' var.

Nate'in en iyi arkadaşı/eski rakibi Kingsley Shaw ile birlikte kurduğu hukuk firması Weaver & Shaw'a katıldıktan sonra tanıştık.

Başlangıçta çok sıkı rekabet ettik ve birbirimizin hayatını cehenneme çevirdik. Nate'in yeğeni olduğum için benden nefret ettiler ve sonra bana karşı birleştiler. Ama yıllar geçtikçe bu rekabet bizim en sevdiğimiz eğlence haline geldi. Birbirimiz için çukur kazmaktan ve diğerinin yemi yutup yutmayacağını görmekten keyif alıyoruz.

Nate'in başını ağrıtıyoruz ama buna değer.

Hepimiz kısa bir süre önce küçük ortak olduk, ancak bu tuhaf rekabetimizin sonu olmaktan çok uzak.

Daniel ve Knox fotoğraf çekimlerini bitirdiler ve beni muhtemelen sosyal medya sayfalarında yayınlayacakları bir selfie çekmeye zorladılar.

"Gitmeye hazır mıyız yoksa egonun daha fazla okşanmaya ihtiyacı var mı?" Sıkılmış ses tonumla soruyorum.

Artık sesim neredeyse hep böyle çıkıyor.

Sıkıcı.

Hollow.

Aşağıy

a.

Yedi yıl önce ruhumun bir parçasını kaybettim ve onu geri kazanmayı asla başaramadım. Bu da çok garip çünkü zaten bir ruhum olmadığını düşünüyordum.

Gerçekten sahip olduğumu öğrenmek, sonra da onu kaybetmek karşılayabileceğimden daha pahalıya mal oldu.

Daniel, "Biri şu huysuz herifi alıp benim göremeyeceğim bir yere atsın," diye şaka yapıyor.

"Ya da duymak," diye

ekliyor Knox. "Ya da

düşünmek bile."

"Yine de Nate bizi öldürür." Knox başıma vuruyor. "Küçük prensine karşı ne kadar korumacı olduğunu biliyorsun."

Onları tersledim ve kapıya yöneldim. Peşimden geliyorlar ve iki yanımda sıraya giriyorlar. Organizatörler bize istediğimiz zaman inzivaya çekilebileceğimiz özel bir oda verdiler ki bu kesinlikle Nate'in bağışladığı paranın miktarıyla ilgili.

Dışarı adımımızı attığımız anda sayısız ses ve renk önümüzde patlıyor.

Mekânı hafif bir klasik müzik dolduruyor ve resmi kıyafetler giymiş personel bize şampanya kadehleri sunuyor.

İkimiz de birer tane alıyoruz ve Daniel gülümseyerek gamzelerinin tam olarak ortaya çıkmasını sağlıyor ve kızarıp bozaran garsona göz kırpmıyor.

Katılımcılar smokin ya da kokteyl elbiseleri giyiyor ve kadınlar en güzel mücevherlerini sergiliyor. Herkes birbiriyle kaynaşırken havayı sohbet dolduruyor.

Nate, parasının bir kısmını dağıtmak ve diğer firmalardan müşteri kapmak için bizi bu hayır etkinliğine gönderdi.

Yani misyonumuz temelde fakirlere yardım etmek ve zenginlerden almak.

Nate, Nate olduğu için muhtemelen daha sonra sürpriz bir şekilde ortaya çıkacaktır.

Şimdilik, majesteleri buraya gelene kadar bu toplantıya katılmanın yükünü, onun bize taktığı isimle, üç 'gösteriş budalası' taşıyacak.

Yanlarından geçerken birçok kadın bize kirpiklerini fırlatıyor. Toplum içindeyken bu tür dikkatleri üzerimize çekiyoruz ve bu tür olayların odağı olmak Daniel'in sapkınlığı.

Knox'un da, doğru ruh halinde olduğunda. Ve bu gece öyle görünüyor.

Her ikisi de yoldan geçen kadınlara gülümsüyor ve Daniel hâlâ gamzelerini fark etmelerini sağlamaya çalışıyor. Herif her fırsatta onları bir mıknaş gibi kullanıyor.

"Ben batı kanadını alacağım," diye duyurdu. "Bir sürü güzel bayan var."

"Benim için doğu." Knox omzuma vurdu. "Bir tane de sen alsan ve yaşlılar bölgesine gidiyorsun, değil mi Bastian? Seni seviyorlar." "Tüm saf insanlar seviyor. Çürümüş olman benim suçum değil."

"Siktir git," diye fısıldıyor Daniel ve Knox beni tersliyor.

Sırtarak yanlarından ayrılıyorum ve küçük bir işadamı topluluğuna doğru yöneliyorum. Onları iyi torunu oynadığım günlerden tanıyorum.

Eski paradan geliyorlar ve onu nasıl yöneteceklerini biliyorlar - yani kendi paralarını. Şu anda rakip firmalarımızdan biri tarafından temsil ediliyorlar, Carson &

Carson, şu anda onlar için çalışan arkadaşım Asher'in babasına ait.

Her ne kadar uluslararası hukuk alanında uzmanlaşmış olsa da, mvekillerinin peşine düştüğümü öğrenirse beni taşaklarımdan vurur.

Ama yine de roller tersine dönseydi, o da aynısını yapardı. İkimiz de hala meydan okumayı seviyoruz, tıpkı ortaokulda futbol oynamayı ilk seçtiğimize olduğu gibi.

Gösteri zamanı gülümsememi çağırıyorum. Bugünlerde bunu yapmak daha zor. Gülümsemek.

Gerçek ya da sahte olsun.

Aslında, en son ne zaman gerçekten glmsediğimi unuttum. Yaşamın anlamını yitirdiğim ve sadece var olmaya başladığım gün benden alındı.

alışmak zihnimin çalışmasını ve uyanık kalmasını sağlayan tek şey. İşte bu yüzden elimden geldiğinden daha fazla dava almak niyetindeyim.

Belki de bu, yüzeye çıkmaya çalışan duyguları bastırmayı başaracaktır.

Belki bu ruhumu geri almama yardımcı olur.

Ensemde karıncalanmalar başlarken ayaklarım küçük grubun çok uzağında durdu.

İlk başta, bunun sadece hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşündüm. Beynimden çıkan zevksiz bir şaka.

Aksi takdirde, dünyanın ateşe verildiğ i ve yapabileceğim tek şeyin orada durup izlemek olduğu hissine kapılmazdım.

Etrafımı araştırıyorum, çünkü biliyorum, sadece biliyorum ki o buralarda bir yerde.

Öyle olmak zorunda.

ılgın bakışlarım yerimde kalsam bile tüm yüzleri ve katılımcıları tarıyor. Bardaki insanları ve içeri giren herkesi inceliyor, o meraklı kara gözleri ve pembe dudakları arıyorum.

Asla unutamadığım yüzümü arıyorum.

Atış dersi alırken hayal ettiğim yüz.

Gözlerim onun kahverengi gözlerine takılınca duraksıyorum. Elinde bir şampanya kadehiyle köşede duruyordu.

Dik duruşu, yere kadar uzanan uzun siyah elbisesiyle vurgulanırken, gecenin rengi olan saçları burgu şeklinde toplanmış.

Bu anı milyonlarca kez hayal etmiştim ama hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey beni önümdeki manzaraya hazırlayamazdı.

Yüzü neredeyse aynı, zarif, narin ve yumuşak çizgilerle çevrili. Ama olgun görünüyor, zamanın elleri dokunmuş. Dudakları kırmızının koyu bir tonunda ve hafifçe aralanıyor.

Ziyafet çektiğim ve tadını hala hatırladığım dudaklar. Zamanla acılaştı ama hala aynı tadı veriyor.

Bir şirketin bütçesine mal olması gereken elmas bir kolye narin boğazını sarıyor.

Sayısız kez yakaladığım ve bir o kadarını da işaretlediğim aynı boğaz.

Kadının kolu, çerçevesiz gözlük takan Asyalı bir adamın koluna dolanmış.

Gözlerim onunkilerle birleştğinde dudakları aralanıyor. Onlar da aynı, karanlık, unutulmaz, ama şimdi biraz tuhaflar, biraz değişmişler.

Biraz uzakta.

Bir nefes alıyor, bu mesafeden neredeyse duyabiliyorum, sonra lanet tenime damladığını hissediyorum.

Bu o.

Naomi.

Beni kıran kişi. Bizi kıran.

Şimdi benim de aynısını yapma zamanım geldi.

NAOMI

H Yılların sanki hiç var olmamış gibi birbirine karışması nasıl mümkün olabilir?
Tek bir an. Tek bir bakış.

Tek bir saniyelik göz teması.

Ve her şey sanki hiç gitmemiş gibi geri geliyor. Tüm detaylar hala aynı ama bir şekilde değil.

Gözlerinin tropik yeşil rengi koyulaşmış, neredeyse donuklaşmış. Keskin yüz hatları tüm neşesini kaybetmiş ve artık daha kasvetli, daha ciddi.

Daha ölümcül.

Tüm çocuksuluğu kaybolmuş ve artık tamamen erkek. İster çenesinin kesimi, ister kalın kaşlarının eğimi, ister şampanya kadehini kavrarken elinin arkasını kaplayan kalın damarlar olsun, her yerinden erkeklik damlıyor.

Geçmişteki gelişigüzel görünümünün aksine, saçları şekillendirilmiş. Smokin gelişmiş vücuduna tam oturuyor. Artık bir atlet olmasa da hala anılarımdaki kadar uzun ve kaslı.

Artık sahip olmadığı pek çok şey var. Gözlerindeki parıltı gibi.

Belki de o parçası ölmüştür.

Tıpkı benim birçok parçamın öldüğü gibi.

Hep Sebastian'la tekrar karşılaşacağım zamanı düşündüm. Zihnimde, yollarımızın kesişeceğinden emindim.

Belki Blackwood'a geri dönecek cesareti toplayabilirsem. Ya da New York'ta, şu anda yaşadığı yerde. Ya da Japonya'da, eğer iş için gelirse.

Bilinçaltımda nasıl tepki vereceğime dair her türlü senaryoyu yarattım. Kendimi etkilenmemeye, sadece dış görünüşümü göstermeye eğittim. Hatta hata yapmamak için ayna karşısında pratik bile yaptım.

Ben de yapmam gerektiği gibi davranırdım. Ama daha iyi bilmeliydim.

Hiçbir şey beni onunla yüz yüze geleceğim ana hazırlayamazdı.

Uzaktan bile olsa gözlerimin içine bakan gözleri tenimde lav gibi hissediyorum, yakıyor ve ruhumun içinde eritiyor.

Bu etki tahmin edebileceğimden çok daha güçlü ve kendimi Akira'nın kolunu daha sıkı tutarken buluyorum, beni parçalayan ve sürükleyen fırtınaya karşı bir tür çapaya ihtiyaç duyuyorum.

Sessiz, ama patlama kafamı doldurana kadar içimdeki sesin yavaşça yükseldiğini duyabiliyorum.

Buraya gelmeyin. Gözlerimle söylüyorum. Git buradan.

Ama yine de, daha iyi bilmeliydim.

Sebastian sadece Sebastian'ın istediğini yapar ve diğer herkesi siktir eder. Görünüşe göre değişmeyen bir özellik.

Bize doğru ilerlerken boş ifadesi kararıyor. Emin adımları mesafeyi ve sınırlarımdan geriye kalanları birkaç saniye içinde tüketiyor.

Güçlü hareketlerine bakılırsa, beni kollarının arasına alıp götüreceğini tahmin ediyorum. Ya da belki boğazımdan tutup beni duvara yaslayacak.

Bu görüntü karşısında karnımın alt kısmı geriliyor ve kıvrınmamak için kendimi zor tutuyorum.

İkisini de yapmıyor elbette ve nefes almamı engelleyen yumrunun rahatlamadan mı yoksa tamamen farklı bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyorum.

Sebastian tam önümüzde duruyor ve ben de duygularımın herkesin görebileceği şekilde yüzüme yansımaması için dua ederek keskin bir nefes alıyorum.

Onun görmesi için.

Yoğun bakışları sadece benim üzerimde, sanki buradaki tek kişi benmişim gibi. İçinde ne bir sıcaklık ne de sıcak bir gülümseme var. Sadece karanlık derinlikler ve bakımlı, fotoğraf çekiminden yeni çıkmış bir görünümle çok iyi sarmaladığı sert bir iç.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu, Naomi."

Oh, lanet olsun.

Onun derin, hafif hırıltılı sesiyle ismimi duymak beni tahmin ettiğimden daha da güçsüzleştiriyor.

Sesi de daha erkeksi. Nate gibi yaşlanmış, zarif ve keskin. Soğuk bir şekilde.

"Sebastian," diye karşılık veriyorum, iş için ayırdığım profesyonel tonumu kullanarak, sonra Akira'nın kolunu çekiştiriyorum. "Bu benim kocam, Akira Mori."

Sebastian'ın odağı parmağıma gidiyor ve mantıksız bir an için yüzüğü parmağımdan çıkarmak istiyorum. Sonra bakışları Akira'nın eşleşen yüzüğüne kayıyor ve yüz ifadesinin kararmasını bekliyorum, ama gözleri aynı kalıyor.

Aslında, içlerindeki boşluk derinleşiyor. Eğer bir şekilde onlara yeterince sert bakarsam, dipsiz bir uçuruma sürüklenirim.

"Akira..." Gülümseyerek devam ediyorum. "Bu Sebastian. Aynı üniversiteye gittik. Sana Blackwood'da bahsettiğim."

"Doğru, evet." Akira ince bir aksanla konuşarak elini uzatıyor. "Naomi'nin arkadaşlarıyla tanışmak her zaman güzeldir."

Arkadaştan başka bir şey değildik, demek istiyorum ama kısa süre sonra bunun ne kadar yanlış bir ifade olduğunu anlıyorum.

Bir noktada Sebastian benim en yakın arkadaşım ve dünyamı ateşe veren kişiydi.

Ondan sonra her şey kül olacak.

Sebastian, Akira'nın elini tutuyor ve her iki adam da saf bir düşünceyle birbirlerine bakarken el sıkışmanın sıkı olduğunu söyleyebilirim.

Kocam duygularını açıkça gösteren bir tip değildir, hatta hiç değildir. Ama Sebastian'ı okumaya çalışıyormuş gibi açıkça izlediğini hissedebiliyorum.

Ya da gözünü korkutmak.

Kahverengi gözleri gözlüklerinin altından parlıyor ve meydan okumaya hazır görünüyor. İçimden başımı sallıyorum. Neden şaşırmadım ki?

"O zevk bana ait," diyor Sebastian, Akira'nın elini bırakırken bakışları bir anlığına bana kayıyor.

"Ne iş yapıyorsun Sebastian?" diye soruyor kocam.

"Weaver & Shaw'da ortağım."

Hukuk.

Bunu zaten biliyor olmama rağmen, avukat olmayı seçtiğini duyduğumda hala hayranlık içindeyim.

Politikaya olan kızgınlığının farkındaydım ama Sebastian'ın izlemek istediği yolun bu olduğunu kim düşünebilirdi ki?

"Bu etkileyici," diyor Akira. "Genç yaşta ortak olmanın bir başarı olduğunu duymuştum."

"Bazıları öyle diyebilir." Sebastian tekrar bana odaklanıyor ve kendimi kediyle kapana kısılmış bir fare gibi hissediyorum. "Şimdi ne yapıyorsun, Naomi?"

"Annemin modaevini yönetiyorum," diyorum kırılmadığına şükrettiğim bir sesle.

"Alçakgönüllü davranıyor," diyor Akira gururla. "Benim Naomi'm kimsenin yetişemediği bir CEO. Ben bile."

Sebastian bir an sessiz kaldı ve sanırım çenesinde bir kas kasılması gördüm, ama sonra "Birlikte mi çalışıyorsunuz?" diye sordu.

"Pek sayılmaz. İthalat ve ihracat konusunda uzmanım. Amerika'ya bu yüzden geldik. New York'taki şubemizle ilgilenmem ve yeni bir yan kuruluş açmam gerekiyordu." Akira duraksıyor. "Bu arada, beni burada temsil etmesi için bazı hukuk firmalarını araştırıyordum ve Weaver & Shaw da dosyalar arasındaydı. Belki de kader seni karşıma çıkardı." Elimi kaldırıyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Ya da benim Naomi'm."

"Belki." Sebastian ceketinin içine uzanır ve bir kartvizit çıkarır. "Hazır olduğunuzda beni arayın, bu konuyu görüşmekten memnuniyet duyarım."

Akira kartı alıyor, bir süre inceliyor ve sonra başını sallıyor.

"Kulağa hoş geliyor." Aralarına girip onlara bu işi kesmelerini söylemek istiyorum.

Bunun olmaması gerektiğini.

Ama bir şey beni durduruyor.

Sebastian'ın gözlerindeki karanlık bakış ve içindeki gizli umut.

Bunu bilerek yapıyor, değil mi? Bütün bunlar, hayatıma tekrar girebilmek için bir bahane.

Ve içimden bir ses bunun beni özlediği için olmadığını söylüyor.

SEBASTIAN

S O evli.

Naomi evli amına koyayım.

Onu yakalayıp duvara yaslamaktan kendimi alıkoyabilmek için kafamın içinde bunu tekrar tekrar söylemeye çalışıyorum.

Kendime toplum içinde olduğumuzu, kocasının hemen yanında olduğunu ve onu saçlarından çekip vücudumun onunkiyle konuşmasına izin veremeyeceğimi söylüyorum.

Kendime nedenini merak ederek, düşüncelerimden ve ondan nefret ederek geçirdiğim günleri ve geceleri hatırlatıyorum. Telsiz sessizliğinde geçen yılları ve ondan sonra hayatta kalmayı nasıl öğrendiğimi hatırlıyorum.

Bu düşüncelerin hiçbiri kafamı farklı bir yöne itmeme yardımcı olmuyor. Kendimi öne atılmaktan ve ikimizin de ihtiyacı olmayan bir sahneye neden olmaktan zorlukla alıkoyarken değil.

Yine de kendimi durdurmak *zorunda mıyım?*

Minik bedenini kollarımda taşıyabilir ve onu buradan kaçırabilirdim. Onu cezalandırabilir, sikip atabilir ve yolun kenarına bırakabilirdim.

Tıpkı beni terk ettiği gibi.

Kocası Akira lanet Mori'nin söylediği bir şeye gülümsüyor. Hatırladığım kadar yumuşak, ama Naomi'yi Naomi yapan özelliklerden birini kaybetmiş: dürüstlük. Bu konuda gerçek bir şey yok. Yine de o kadar iyi numara yapıyor ki, yanında duran aleti bile kandırabiliyor.

Ama ben değilim.

Beni asla kandıramayacak. En azından bu hayatta.

Tekrar onun yakınında olmak beni göğsümün kaldırabileceğinden daha fazla duyguyla dolduruyor.

Ona yaklaşmak
istiyorum. Ona
dokunmak.

Canını yaktım.

Ama ben bile bunun ne kadar tehlikeli olacağının farkındayım. Ona yakın olmak bile yıllar içinde geliştirdiğim çelik gibi kontrolü zedeliyor.

Hayatta yeni bir yol seçtikten sonra, bunu gerçekleştirebilmem için güçlü bir zihin yapısına sahip olmam gerekiyordu. Bunun için kafamın ve bedenimin etrafına sağlam duvarlar ördüm. Disiplinli bir yaşam tarzı benimsedim ve buna sadık kaldım.

İlgi odağı olmaktan kaçınmamın nedeni sadece yarattığı gereksiz yaygara değil. Aynı zamanda kimsenin bana pençelerini geçirme şansı vermemesi.

Naomi'yi tekrar görmek tüm çabalarımı sınıyor.

Ve bunların hepsi tek bir ihtiyaca dönüşüyor, onu incitmek.

Belki o zaman, yıllardır taşıdığım o lanet ağırlık nihayet kalkacak.

Belki o zaman kaybettiğim renkleri geri alırım.

Şimdilik kartlarımı toplamak ve en önemlisi daha sonra pişman olacağım bir şey yapmamak için gitmem gerekiyor.

En plastik gülümsememi takınıyorum. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Mori." "Lütfen, Akira iyi." Gözleri parlıyor ve gözlüklerini kırmak istiyorum.

ve onları oymak. "Naomi'min arkadaşları benim de arkadaşlarım."

Benim Naomi'm.

Benim yanımda ona üçüncü kez böyle sesleniyor.

Benim. Naomi.

Bunu ilk söyleyen bendim. Ne cüretle bana ait bir şeyi alıp kendine mal eder?

Yanan düşmanlık kıvılcımları serbest bırakılma ihtiyacıyla yüzeye fırlıyor. Şiddet uygulamayı düşünmeyeli uzun zaman olmuştu ama Akira'nın asil ve düzgün yüzü eski alışkanlıklara geri dönmek için doğru yer gibi görünüyor. Çünkü bu adamı sikeyim.

Bunun yerine başımı sallıyorum, gözlerim Naomi'ninkilerle tekrar buluşuyor. Karanlık bakışları benimkilerde kalırken parmaklarını bu gece ikinci kez kocasının koluna gömüyor.

Gözbebekleri hafifçe büyümüş, dudakları aralanmış ve yanaklarında pembe bir allık var. Muhtemelen tepkisinin benim tarafımdan görülebildiğinin farkında bile değil.

Zaman zaten bildiklerimi silmedi.

"Naomi. Seni tekrar görmek güzel." Elini elime aldım ve arkasından öptüm. Dudaklarım hâlâ zambak ve şeftali kokan teninde oyalanıyor. Yedi yıl önceki o sonbahar ve anıları gibi kokuyor.

Ağzım elinin arkasında dururken gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor. Geri dönerek hata yaptığını görmesini istiyorum.

Onun beni mahvettiği gibi benim de onu mahvedeceğimi. Bizi mahvetti.

Dişlerinin arasından bir nefes çekiyor ve eli benim elimde hafifçe titriyor.

Mesaj yerine ulaştı. Güzel.

Elini bırakıyorum ve bizi eleştirel bir bakışla izleyen kocasına başımla selam veriyorum. "Umarım yakında görüşürüz."

Dudakları yana doğru eğilir. "Oh, yapacaksın."

Onun düşmanca ses tonu karşısında duraksıyorum ama sonra arkamı dönüp gidiyorum.

Derimin altında bir kaşıntı başlıyor. Beni dönüp ona bir kez daha bakmaya, ona dokunan herifi görmeye iten bir kaşıntı.

Ama benim yok.

Mesajı çoktan ilettim. Şimdi tek yapmam gereken onun tuzağıma düşmesini beklemek.

Çünkü Naomi'nin yaptığı bu. Mayınlarla dolu olduğunu bile bile toprağın üzerinde kendi isteğiyle yürür.

Barda duruyorum, el değmemiş şampanya kadehimi bırakıyorum ve bir kadeh Macallan 18 sipariş ediyorum. Bana kirpiklerini kırıpştıran dudak piercingli esmer barmeni görmezden geliyorum.

Bana siparişimi getirir getirmez uzun bir yudum alıyorum. Alkolün yakıcılığı göğsümdeki yanmayı bastırıyor ama bu sadece bir saniye sürüyor, sonra alevler daha da harlanıyor.

Daniel yanımdaki tabureye kayıyor ve barmene göz kırpmıyor. "Onunla aynı, aşkım."

"Hemen, yakışıklı. Aksanın çok rüya gibi."

Ona gamzelerini gösteriyor. "İyi bir gözün ve kulağın var."

Çapkın bir şekilde gülüyor ve içkisini altına bir peçete koyarak uzatıyor.

"Başka nelerde iyi olduğumu görmek istersen bir ara beni ara."

"Bunu kaçırmazdım, aşkım." İçkiyi alırken elini onunkine sürüyor.

Barın diğer ucuna çağrıldığında ona özür dileyen bir bakış atıyor.

"Kıvrımları olan bir esmer." Başını eğiyor ve onu kontrol ediyor. "Tam benim tipim."

"Burada ne yapıyorsun?" Homurdanıyorum.

"Senin derdin ne dostum? Her yerden güzel kızlar etrafını sarıyor ve sen, çocukları karşı dava açtığı için yargıcın kedilerinin servetini almasına izin vermeyeceğini duyan yaşlı bir kedi kadın gibi somurtuyorsun."

"O zaman git bütün kızlarla eğlen. Neden yaşlı bir kedi kadına takılıp kaldın?"

"Alo? Açıkçası, çünkü kedileri severim." İçkisinden bir yudum alır. "Şimdi, işimize dönelim. Kimdi o?"

Bardağımın dibine ve buzun nasıl döndüğüne bakıyorum. "Kim kimdi?"

"Hani şu seni çileden çıkaran ve kedi kadın sendromu yaşatan kadın mı?"

"Beni takip mi ediyorsun?"

"Hayır. Sadece normalden daha sert olduğunu fark ettim. Akira Mori için büyük silahları getirmemiz gerekiyor mu?"

İçkimle göz temasını kesip Daniel'la yüzleşiyorum. "Onu tanıyor musun?" "Elbette tanıyorum." Küçümseyici bir el kaldırıyor.

"Uluslararası hukuk,

Alo? Bu arada, o benim."

"Onunla daha önce çalıştınız mı?"

"Hayır, ama İngiltere'de bunu yapan bir iş ortağım vardı. Aslında onu tanıyorsun. Knox'un üvey babası."

"Ethan Steel?"

"İşte o. Knox ve ben birkaç yıl önce babasına Akira'nın şirketiyle anlaşması konusunda hukuki danışmanlık yapmak için Japonya'ya gitmiştik. Ethan kendisini uluslararası işlerde temsil eden hukuk firmasının dışında bir görüş daha istedi ve biz de hizmet etmek ve tabii ki ateşli kadınları becermek için oradaydık."

"Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Ethan mı Akira mı?"

"Akira."

"O başarılı biri. Dünya çapında farklı holdinglerle çalışıyor ve onların Japonya ve diğer birçok Asya ülkesine giriş kapısı. Yakın zamanda hiçbir geçmişi ya da iş girişimi olmayan Güney Afrikalı bir adamı finanse etti. Ama bilin bakalım o adam kim?"

"Kim?"

"Friedrich Jacobs."

"Elmas madenini keşfeden adam mı?" Bir keresinde haberlerde okumuştum.

"Evet, işte o. Ve herhangi bir elmas madeni keşfetmedi. Dünyada siyah elmas üreten az sayıdaki madenden biri. Akira şu anda bu güzelliklerin dünya çapındaki tek ihracatçısı."

"Demek zengin. Onun hakkında bildiğin başka bir şey var mı?"

"Japonya'da güçlü ve geleneksel bir aileden geliyor. Duyduğuma göre, yakın aile üyeleri olmayanları asla evine davet etmezmiş."

"Peki ya karısı?" Kelimeler boğazımda yanıyor.

Karısı.

Onun lanet karısı olmamalı. O herifi yine sikeyim.

"Onu ilk kez görüyorum. Sanırım kocasınınkinden ayrı kendi iş girişimleri var. İkisi de özel, bu kesin."

Özel.

Tabii ki özel olacaktı.

Sonuçta, başlangıçta ne kadar ararsam arayayım onu bulamadım. Japonya'da bir özel dedektif tuttum ve Nate'e bağlantılarını kullanarak onu araması için yalvardım ama sanki hiç var olmamış gibiydi.

Meğer bunca zamandır kocasının özel şemsiyesi altındaymış. "Yine de onu tanıyorsun." Daniel'ın sesi beni düşüncelerimden uyandırıyor. "Sana bunu düşündüren ne?"

"Bilmiyorum, sert duruşun ve geveze halin, belki?" Duraklıyor, gözleri açılıyor. "Bekle bir dakika. Kalbini kırıp ruhunu çalan ve ardında huysuz bir pislik bırakan kız o mu?"

"Siktir git."

"Öyle!" Sırıtarak bar masasına vuruyor. "Onu tekrar görmek nasıl bir duygu? Lütfen düşüncelerinizi görünmez hayranlarınızla paylaşın."

"Hiçbir şey hissetmiyorum."

"Siktiğimin yalancısı. Kedi kadın sendromunu unut. Yüzün ciddi bir granit vakasına dönüşüyor. Günahtan daha zengin bir adamla evli olduğu için mi havandasın?"

"Çünkü o geri döndü," kelimeleri alçak bir fısıltıyla beni acı asit tadı almaya zorlayarak terk ediyor.

"Ne?"

"Uzak durmalıydı."

"Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum ve hayır teşekkürler, bir açıklamaya ihtiyacım yok. Ancak detaylara ihtiyacım var." Daha yakına kayıyor ve bir kolunu omzuma doluyor. "Kocasını müşterim yapmak için kullanabileceğim derin, karanlık sırlar söyle bana."

"O *benim* müşterim olacak."

"Bekle, ve bunu en lanet şekilde söylüyorum, *ne*?"

Uzun bir içki alıyorum. "Akira Mori'yi müvekkilim yapıyorum." "Ama uluslararası hukukla ilgilenmiyorsun."

"Kurumsal iş yapıyorum. Bu kadar yeter." Ona dik dik bakıyorum. "Ayrıca, alınma ama onunla başa çıkamazsın."

"Peki sen yapabilir misin, orospu çocuğu?" "Yaparım."

Daniel muhtemelen bana küfretmek için ağzını açıyor ama Knox ikimizi de omzumuzdan tutup aramıza girerek onun sözünü kesiyor. "Bensiz bir an mı yaşıyorsunuz? Sizi sabote etmem ve kariyerlerinizi mahvetmem mi gerekiyor?"

"Kindar kaltak sana yakışıyor, Knox." Daniel onu dürter. "Ne diyebilirim ki? Mezar kazmayı seviyorum."

Ona bakıyorum. "Bir tane kazmama yardım et o zaman."

Ağzı Cheshire kedisi sırtıışına dönüşüyor. "Bunu sevdim. Ben de varım." "Olma." Daniel tiksindi. "Bu kötü bir fikir."

"Kötü fikirlere bayılırım." Knox omzumu sıktı. "Aklında ne var?"

Naomi ve Akira'yı bıraktığım yere bakıyorum. Katılımcıların arasına karışırken Naomi'nin kolu hâlâ Akira'nın koluna **d o l a n m ı ş** .

Hala sahte gülümsüyor ve şov yapıyor.

Benim tanıdığım Naomi asla sahte bir şey yapmazdı, ama mesele de bu. Ben bu Naomi'yi tanımıyorum.

Akira'yla neden evlendiğine dair hiçbir fikrim yok. Para için olamaz, çünkü kendine ait bir sürü parası olmalı.

Şans eseri miydi? Onunla tanıştı ve boğulduğunu hissetmedi mi? Ben onu kurtaramazken o mu kurtardı?

Kesin olan bir şey var, onu seçti ve yapacağım son şey olsa bile onu seçiminden vazgeçireceğim.

Çenemi onlara doğru eğiyorum ve Knox'a sesleniyorum: "Bana Mori çifti hakkında her şeyi anlat."

Naomi bakışlarımı üzerinde hissetmiş gibi başını bana doğru çeviriyor.

Gülümsemesi duraksıyor ve kara gözleri parlıyor ama bunun tek nedeni ışıklar, eskiden her hareketinde parıldayan hayat değil.

Belki de tüm bu olanlar tesadüf değildi.

Belki de onun o parçasını tekrar yüzeye çıkarmam gerekiyordur.

NAOMI

I gecenin hiç bitmeyeceğini düşündü.

Kendimi bir döngünün içinde sıkışmış, tökezlemiş ve aklım çatlayana kadar derinliğimden yuvarlanırken hayal ettim.

Ne zaman Sebastian'a baksam, vücudum titriyordu. Gözlerim ne zaman onunkilerle buluşsa, ruhumun bedenimden çekildiğini hissedebiliyordum.

Ya da en azından ondan geriye kalanlar.

Akira'ya yorgun olduğumu söylemek zorunda kaldım, böylece geceyi kısa kesebildik. Geç bir akşam yemeği için misafirlerimiz geleceği için sorun etmedi.

Sebastian'ın yakınında daha fazla kalsaydım, sinirlerimin benden daha iyi olacağından hiç şüphem yok.

Onu biraz daha yakından izleseydim, yıllar içinde mükemmelleştirdiğim kontrolü kaybedebilirdim.

Ama ayrılırken, ona son bir kez bakıyorum.

Barda iki adamla birlikte içki içiyor. Onları dergilerden Daniel ve Knox olarak tanıyorum. İkisi de İngiliz ve muhtemelen bugünlerde Sebastian'a en yakın kişiler.

Okuduğum kadarıyla Asher ve Owen'la da hâlâ arkadaş.

Daniel ve Knox gülüyor ama Sebastian gülmüyor. Ne dediklerini duyduğundan bile şüpheliyim.

Üçü tüm salonun dikkatini çekiyor ve kadınlar onlara yaklaşmaya ya da mümkün olduğunca çok göz teması kurmaya çalışıyor. İçimde sıcak ve ateşli bir şey patlıyor ve beni canlı canlı yakmadan önce onu eziyorum. .

Sebastian başını kaldırıyor ve o göz teması kurmadan önce ben de başımı indiriyorum. Bunu tekrar kaldırılabileceğimi sanmıyorum. Ne ilk seferinde ne de ikincisinde. Gözlerinin yarattığı labirente yakalanmaya devam edersem, kesinlikle asla bir çıkış yolu bulamayacağım.

Akira'nın beni dışarı çıkarmasına izin veriyorum ve arabanın arkasına binmeden önce buz gibi havayı ciğerlerime çekiyorum.

Şoförümüz bizi Brooklyn'in dış mahallelerine götürüyor. Pek ziyaret etmesek de Akira'nın burada bir evi var.

En azından *ben* bilmiyorum.

Akira'nın Amerika'da sık sık işleri oluyor ve yalnız geliyor. Ben Japonya'da kalmayı tercih ediyorum.

Yedi yıl önce oraya taşındığımdan beri uzak durmayı kendime görev edindim. Annemin mirasını yaşatmaya odaklandım ve sistemin devam edebilmesi için sadece rolümü oynadım.

Araba, geleneksel Japon tarzıyla harmanlanmış modern bir mimariye sahip olan malikânenin önünde durur. Evin girişinde büyük siyah bir kapı var, ancak içerisi kare şeklinde düzenlenmiş. Her tarafta ahşap paneller yer alıyor ve içeri girmeden önce ayakkabıların çıkarılması gerekiyor. Ortadaki geniş alanda Akira'nın bizzat ilgilendiği birkaç nadir bitki bulunuyor. Japon balığı, koi ve diğer balık türleriyle dolu devasa bir gölet bile var.

Onları kendisi besliyor ve onu köklerine bağlayan her şeyle gurur duyuyor.

Akira, birkaç yüzyıl öncesine dayanan samuray kanına sahip soylu bir aileden gelmektedir.

Yetiştirilme tarzı katı ve disiplinliydi ve sonuç olarak, ister bitkiler ister otantik Japon usulü yapılan yeşil çay olsun, geleneksel olan her şeye büyük değer veren muhafazakar bir Konfüçyüsçüdür.

Ancak, bunun ötesine geçerek kendini dünyaya açtı ve bir işadami olarak başarısının ardındaki neden de bu oldu. Ailesinden başka kimsenin başaramadığı şeyleri başardı.

Geleneksel yöntemlerinin onları zincirlemesine izin verdiler, ama o vermedi. Kökenlerini seviyor ve onlarla gurur duyuyor olsa da, onların kendisini aşağı çekmesine izin vermiyor ve gerektiğinde bir bukalemuna dönüşebiliyor.

Durumu tersine çevirmek ve Mori imparatorluğunun lideri olmak için herhangi bir hata bekleyen kardeşiyle bir iç savaş içindedir.

Tabii ki, ben on sekiz, o yirmi bir yaşındayken mektup arkadaşı olduğumuzda, ahmak kocam bana kökenleri ya da serveti hakkında hiçbir şey söylemedi. Çünkü enayi tamamen yalan söylemiş. Bana ilk mektup yazdığında üniversitedeydi, lisede değil. Şimdi otuz bir yaşında.

Akira şoförün kapıyı açmasını beklemeden arabadan iniyor ve ben dışarı çıkmak üzereyken benim arabama doğru adım atıyor. Kocam bana elini uzatıyor ve birlikte içeri girmeden önce elini tutuyorum.

Adımları ölçülüdür, asla çok aceleci ve asla çok yavaş değildir. Yaptığı her şey en küçük ayrıntısına kadar önceden hesaplanmış. Bazen bir dağ gibidir, yemin ederim. Sağlam sessizliğinin içinde ne olduğunu kimse bilemez.

Ağaçların arasındaki lamba direklerinden gelen loş sarı ışıkla aydınlanan bahçenin manzarasını seyrediyoruz.

"Çok güzel bir gece, sence de öyle değil mi?" diye soruyor. "Öyle."

"Yardım etkinliği bile güzeldi."

"Uh-huh."

"Birkaç kişiyle ilgili unutulmaz birkaç izlenim edindim."

Aniden kuruyan dudaklarımı ıslattım. Akira'yı tanıştığı herkesi not almadığını anlayacak kadar uzun süredir tanıyorum. Konuştuğu her insana karşı kibar ve misafirperver davranabilir, ancak onları her zaman zihninde filtreliyor.

Sadece birlikte çalışacağı kişileri geri çağırır. Ya da yok edeceklerini.

"Kim gibi?" Duygularıma ihanet etmemesini umduğum bir ses tonuyla soruyorum.

"Knox Van Doren ve Daniel Sterling, bir tanesi."

Sebastian'ın iş arkadaşları. Sebastian'la konuştuktan sonra yanımıza geldiler ve bize merhaba dediler, çünkü görünüşe göre Akira ile daha önceden tanışıyorlardı.

"Onlarla daha önce tanıştığını sanıyordum."

"Evet ama bu gece onlarla farklı koşullar altında karşılaştım. Şöyle diyelim,
yenileri."

"Anlıyorum."

"Bir de üniversite arkadaşın var. Adı neydi?"

Bir oyun oynuyor, adını benim söylememi istiyor, çünkü beden dilimi ne kadar kontrol etmeye çalışsam da Akira bu konuda usta.

İnsanların tepkilerini okuyabiliyordu ve Sebastian'ın görüldüğü her yerde kaskatı kesildiğini hissetmiş olmalıydı.

Ama yüzleşmeyi seçersem, sadece sönecek ve sanki savunmaya geçiyormuşum gibi görünecek.

Ben de gülümsedim. "Sebastian. Adı Sebastian Weaver."

"Doğru. Weaver. Büyükbabasının yeniden senatör olduğunu duydum." "Olabilir."

"Amcası onun, Daniel'in ve Knox'un çalıştığı şirketin sahibi. Hızlandırılmış bir kurs aldıktan sonra baroyu geçtiğini duydum."

"Güzel." Bu bilgiyi ele geçirmeyi ne zaman başardı? Akira'nın istihbarat hattının hızlı çalıştığını biliyordum ama bu kadar hızlı olduğunu bilmiyordum.

"Onun hakkında bana söyleyecek sırların var mı?"

"Neden sordunuz?"

"Çünkü onunla çalışmayı düşünüyorum." Siktir.

Kahretsin.

Daha önce niyetini açıkladığında, bunların sadece boş vaatler olduğunu düşünmüştüm. Sebastian'la gerçekten çalışmak isteyeceğini düşünmemiştim.

"Knox ya da Daniel ile çalışman daha mantıklı olmaz mıydı, çünkü onlarla zaten tanışıyorsun?" Ses tonumun rahat olmasına şükrediyorum.

"Mantıken öyle, ama bunun neresi meydan okuma?" Hâlâ tüylerimi diken diken eden o gizemli şekilde gülümsüyor.

Akira her zaman insanlara sadece görmek istediklerini gösteren boş bir tuval gibi görünür. Yine de gizli eğilimleri var ve bunları o sinir bozucu gülümsemesiyle ortaya koyuyor.

Yıllar boyunca birbirimize mektup yazarken bana söylediği hiçbir şeye güvenmiyorum bile. O zamanlar bunların gerçek olduğunu düşünmüştüm ama bu da beni manipüle etmesinin başka bir yolu olabilirdi, böylece bu duruma düşebilirdim.

Çünkü Kai ve Ren ne derse desin, tüm bunların yıllardır planlanmadığına inanmıyorum. Belki de ben doğduğumdan beri.

"Yani?" Akira ısrar

ediyor. "Ne olmuş
yani?"

"Onun üzerinde tutabileceğim herhangi bir zayıflık var mı?"

"Onun zayıflıklarını neden bileyim ki? Sadece aynı üniversitede okuduk. Derslerimiz aynı bölümde bile değildi, yani yakın değildik."

"İlginç. Neden aslında yakın olduğunuz izlenimine kapıldım bilmiyorum. Belki de benim hayal gücümdür."

"Olabilir."

Akira elimi okşadı. "Endişelenme. Bana yardım etmemiş olsan da, onun zayıf noktasını hemen bulacağım. Eğlenceli bir meydan okuma olacak."

Omurgam dikleşiyor ve tepkimi okumaması için kendimi rahatlamaya zorluyorum.

Bunca yıldan sonra Akira hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da diğer insanların zayıflıklarını bulmayı kendine görev edindiği. Bu şekilde onların üzerine basıp istediğini elde ediyor.

Kimse Akira'nın radarına girip zarar görmeden kurtulamaz. Bu yönden babama çok benziyor.

Ama onu bundan vazgeçirmeye çalışmam, çünkü konuya olan ilgimi hissederse, buna tutunacaktır.

"İyi şanslar."

Girişe ulaştığımızda başını eğiyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Misafirlerimiz gelmeden önce git ve üstünü değiştir."

"Sen de." Ayrı yönlere giderken gülümsüyorum. Onun odası doğu tarafında, benimki ise batı tarafında.

Odam sade, ortada büyük boy bir yatak ve iki yanında uzun lambalar var. Buradaki tek kişisel eşya komodinin üzerinde duran ve nefes almaya ihtiyaç duyduğumda kullandığım eskiz defteri.

Kapıya yaslanıyorum ve gözlerimi hafifçe kapatarak nefesimi tutuyorum.

Sanki gözlerim o tropik yeşil gözlere takıldığı andan beri doğru düzgün nefes almıyormuşum gibi geliyor. Bir an için geçmiş gözümün önünden geçiyor ama tek düşünebildiğim onu son gördüğüm an.

Kanıyor, ateşi var ve ölüyor.

Gözlerimi yavaşça açıp elimi, Sebastian'ın öptüğü elimi kaldırıyorum ve ışıktaki ona bakıyorum.

Hâlâ karıncalanıyor, hâlâ dudakları kadar sıcak geliyor. Onları tenimde hayal edebiliyorum, öpüşüyorlar, beni vahşi bakışlarıyla tutsak ederken oyalanıyorlar.

Dengesiz bacaklarımla yatağa doğru yürüyorum ve yolda elbisemin fermuarını açıyorum, malzeme yerde birikirken göğüslerim gömme sütyenden kurtuluyor.

Cildim o kadar sıcak ve hassas ki, havanın cildime çarpma hissi bile rahatsızlık yaratmayı başarıyor.

Yumuşak yatağa uzanıyorum ve Sebastian'ın öptüğü, karıncalanan, sıcak elimi külotumun içine sokuyorum.

Klitorisimi yavaş daireler çizerek ovarken sırtım yataktan kalkıyor.

O kadar ıslandım ki parmaklarımı bir saniyede ıslattım. Bu kadar hızlı tahrik olmayalı çok uzun zaman olmuştu. Yabancı hissettiriyor. Hatta yeni.

Ya da belki de geçmişi bugüne yansıtıyorum.

Klitorisimi uyarırken parmaklarımı kıvrımlarımın arasından kaydırırken amım zonkluyor. Zevk kıvılcımları aklıktan ölmek üzere olan içime doluyor ve dişlerimi alt dudağımın yastığına gömüyorum.

Meme uçlarım dikleşiyor ve tavana bakarken boştaki elimle birini avuçluyorum.

Ama yine de yeterli değil.

Gözlerimi kapatıyorum ve hayal gücümü serbest bırakıyorum. Kaba, nasırlı parmaklar meme uçlarımın sıkı tepelerini çekiyor, onları acı verici bir şekilde büküyor.

İki meme ucunu da kavrayıp birini zayıf parmaklarının arasında sıkarken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Sonra diğerini ısıyor, sıcak ve ıslak ağzına almadan önce dişlerinin arasına sıkıştırıyor.

İnlemelerim ve sızlanmalarım havada yankılanıyor, bir kreşendoya yükseliyor. Sanki hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Hayır.

Yedi yıldır hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Ve hepsi *onun* yüzünden.

Üzerime tünediğini hissettiğim gölge, iri, sert vücudu benimkini altında eziyor. O çok büyük, benden çok daha büyük.

Bana zarar

verebilir. Beni

mahvedebilir.

Bu düşünceyle yapışkan iç kalçalarım birbirine kenetleniyor ve iki parmağımı içime sokuyorum, ama fantezimde onlar gibi hissetmiyorum.

Yakın bile değil.

Kocaman siki içime giriyor, ben inleyene ve gözyaşlarım gözlerimi yakana kadar beni geriyor. Beni acımadan sikerken sert, affetmeyen gözleri benimkilere bakıyor. Sanki beni cezalandırıyor.

Sanki bana bir ders vermek istiyormuş gibi.

Beni öpmesini istiyorum ama bunu yapacağını sanmıyorum. Bu yüzden orada öylece yatıyorum, onun cezasına ve sert darbelerine katlanıyorum.

Zihnimde, elim göğsünde duruyor, dokunuşumun altında dalgalanan sert kasları ve altındaki güçlü kalp atışını hissediyorum.

Ben nefes nefese kalana kadar ritmini artırıyor, içimden söküp aldığı cinsel zevke pamuk ipliğiyle bağlıyım.

"Sebastian..." İnliyorum ve isim havada asılı kalırken kalbim sarsılıyor, ama bir zevk dalgası beni altına çekerken uzun süre düşünemiyorum.

Ama konuşmuyor. Halüsinasyonlarımdaki Sebastian asla konuşmaz.

Genelde ben de konuşmam ama bugün şehvet beni tamamen ele geçirdi ve düşünemez hale geldim.

İçime daha sert ve daha hızlı girerken elini boğazımın etrafında hayal ediyorum. Çılgılık atana kadar tekrar tekrar amıma girmeye zorlayan sikiğin gücü nedeniyle yataktan kayıyorum.

Orgazmım devam ediyor ve sanırım gücünden bayılacağım.

Onun adını bir ilahi gibi mırıldanarak zevkin doruklarına çıkıyorum. Gözlerimi açmak istemiyorum, fanteziyi bırakıp yaşayanların dünyasına dönmek istemiyorum.

Ama ben biliyorum.

Ne kadar yükseğe çıkarsam çıkayım, sonunda hep yere çakılıyorum.

Yavaşça gözlerimi açıyorum ve bir anda büyü bozuluyor. Havada seks kokusu var ama bana dokunan tek şey kendi parmaklarım.

Yapayalnızım.

Bir damla gözyaşı yanağımdan süzülüp ağzıma kaçıyor.

Sahnenin kaç kez tekrarlandığı önemli değil, yine de taze bir yara gibi acıtıyor.

Bence hep öyle olacak.

Ama bugün, acı daha güçlü, daha derin, sanki biri o yaraya bıçak saplamış gibi.

Çünkü onu tekrar gördüğümde, hücredeki o kara günler hiç yaşanmamış olsaydı şu anda nerede olabileceğimizi düşünmeden edemedim.

Eğer o vurulmasaydı ve biz de kaçırılmasaydık.

Eğer burnumu ait olmadığı bir yere sokmasaydım. Ama bunu düşünmek faydasız, değil mi?

Hikâyemiz çoktan yazılmışken olmaz.

Elimin tersiyle yanağımyı siliyorum ve ayağa kalkıyorum. Misafirlerimizi karşılamak için çelik zırhımyı giymem gerekiyor.

Yani, lanet ailem.

NAOMI

A Pantolonumu giydikten ve saçlarımı omuzlarıma düşecek şekilde serbest bıraktıktan sonra salona gidiyorum.

Akira zaten benim kanadın girişinde bekliyor.

Yukata giyiyor ve üzerine göğsünün her iki yanına ailesinin arması işlenmiş bir erkek kimonosu giyiyor. Bu tür kaliteli geleneksel kıyafetler küçük bir servete mal oluyor ama o bu kıyafetlerle kapalı mekanlarda daha rahat ediyor. Sanırım bunun Kyoto'da nasıl yetiştirildiğiyle bir ilgisi var.

Mektuplarda bana yalan söylediği bir şey daha. Akira Tokyo'dan değil.

"Hazır mısın?" Bana elini uzattı.

Anladım. "Çoktan geldiler mi?"

"Evet, bekliyorlardı. Onları tetikte tutmak iyi bir şey, öyle değil mi?"

"Bir Yakuza liderini diken üstünde tutmanın iyi bir şey olduğuna inanan tek kişi sensin."

"Sen de yanımda olduğun için tek kişi değilsin sevgili karıcığım."

Yemek salonuna girdiğimizde ben alay ediyorum, o gülümsüyor. Herkesin yere oturduğu ve önlerinde birinci sınıf garnitürlerle dolu küçük bir masanın bulunduğu eski bir tasarıma sahip.

Elbette, gece için misafirlerimiz oturmuş ve bekliyorlar.

Kai, Ren ve babam.

Aptal çocukluk ve gençlik yıllarımı bulmayı hayal ederek geçirdiğim babam.

Aynı baba yüzünden annemle sayısız kavga ettim.

Abe Hitori.

Aka, Yakuza'nın New York City şubesinin lideri ve annemin beni uyarabileceğinden çok daha tehlikeli bir adam.

Beni hayatta tutan tek ipi kanlı parçalara ayırabilecek adam.

"Beklettiğim için özür dilerim," diyor Akira Japonca, selam verip karşılardaki koltuklara oturduğumuzda.

Akira ve ben birbirimizin yanındayken sadece Japonca konuşuruz.

"Sorun değil. Çok beklemedik." Babam kendine bir içki dolduruyor ve bardağının kenarından beni izliyor.

Uzun boylu değildir ama kendisine karşı çıkanları dize getirecek delici bir bakışı vardır. Babam ne istediğini ve onu nasıl elde edeceğini bilen karizmatik bir adamın timsalidir.

Bu süreçte kendi ailesini ezmek anlamına gelse bile.

"Görünüşünüze iltifat edebilir miyim, Bayan Mori?" Kai'nin sakin dikkati üzerimde ve keşke yüzüne bir bardak fırlatabilseydim.

Bu adam sadece babamın ikinci adamı/güvencesi/stratejisti değil, aynı zamanda metaforik olarak kolumu büken kişi.

Sessizce ve kendisine ya da sevgili patronuna fazla dikkat çekmeden hareket eder.

Kai ve ben karanlık bir geçmişini paylaşıyoruz, bu da onun tanıdık olduğunu düşünmemin nedenlerinden biri.

"Hayır, yapamazsın," diyorum nazikçe, sonra bir içki alıyorum.

Ren sessizce gülerek alay ediyor ve babamın organizasyonundaki herkesten nefret etsem de, piramidin tepesindeki kişi Ren olabilir.

Kurnazdır ve gün boyunca farklı maskeler takar. Bazen karşılaştığımızda dostça davranmaya çalışıyor, yaptığı şeye 'iş' diyor ama yedi yıl önce olanlar için onu asla affetmeyeceğim.

Kocamın çocukça ve zevksiz bulduğu bu alaycı ses üzerine Ren'e dik dik bakıyor. Akira'nın insanlardan beklediği gibi başını eğmek yerine, genç adam ters ters bakıyor. Sanki Akira'nın ona ne zaman alay edip ne zaman etmeyeceğini söylemesinden hoşlanmıyormuş gibi dik dik bakıyor.

Gerçekten birlikte çalışmasalar da her zaman garip bir iletişimleri olmuştur.

Kai sanki bana içiyormuş gibi elindeki *sake* bardağını bana doğru uzatıyor. Sanki herkesten daha iyiymiş gibi kudretli bir şekilde davranmayı seviyor.

kin tutuyor. Sanki böyle saçmalıklar için çok yaşlıymış gibi. Kısa süre önce otuz beş yaşına girdi ama bazen babam kadar yaşlı görünüyor.

"İşler nasıl?" Babam Akira'ya soruyor, kocam da başıyla onaylıyor.

"İyi. Büyüyor."

"Bir süre daha Amerika'da mı kalacaksınız?"

"Evet. Ben yeni şubeyi faaliyete geçirene ve Naomi kendi işlerini halledene kadar burada kalmamız gerekiyor."

"Sonsuza kadar Japonya'dan çalışamam," diyorum. "Maalesef."

"Evet, evet." Babam en sevdiği balıktan bir ısırık alırken umursamazmış gibi davranıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa Kai'ye haber ver, Mori-san. Biz senin için buradayız."

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. Tabii ki onun için oradalar.

Çünkü babam için de orada.

Ne de olsa beni Akira ile evlendirdi çünkü bu onun iş girişimlerine uyuyordu. Ya bu olacaktı ya da anneme veda etme şansım olmayacaktı.

Diğer şeylerin yanı sıra, artık hareket edemeyecek hale gelene kadar beni zincirledi.

Ben babamla yeniden bir araya gelme konusunda naif düşünceler içindeyken, o beni en yüksek teklifi verene satma planları yapıyordu.

Akira, söylemeyi sevdiği gibi, temelde bizim sırrımız olan 'nedenlerden dolayı' benimle evlenmek istedi. Babam da bu birlikteliği gerçekleştirmek zorundaydı.

Mori klanıyla akraba olmak, bırakın babam gibi sabıkalı birini, herkesin başaramayacağı bir onurdur.

Akira'nın ailesi benden nefret ediyor ve bu nedenlerle benimle görüşmeyi reddediyor, ancak Akira'nın yardımı sayesinde işleri yolunda gittiği sürece babamın umurunda bile değil.

Kocam *sake'sinden* yavaşça bir yudum alıyor. "Kai yerine Ren'i istiyorum."

İkincisi yemek çubuklarını ağzına götürürken donup kalıyor. Sonunda benim yaşlarımda olduğunu öğrendiğim Ren, özgürlüğünü her şeyden çok seviyor.

Yani Akira gibi bir kontrol manyağıyla çalışma düşüncesi ona küfür gibi geliyor olmalı.

Babam, "Kai benim en verimli adamımdır," diyerek bariz olana işaret ediyor.

"Alınma ama bu onu sıkıcı yapıyor. Ren ise umursamaz ve biraz *disipline ihtiyacı var*." Konuşurken Akira'nın dudaklarında bir gülümseme var.

Babam derin bir kahkaha attı. "Nasıl isterseniz." Ren yemek çubuklarını yere bıraktı. "Hayır."

"Az önce bana hayır mı dedin?" diye tıslıyor babam.

Genç teğmeni dizlerinin üzerinde ona bakıyor. "Seninle kalmak istiyorum patron."

"Mori-san seni istiyorsa, seni alır."

Ren, sırttan Akira'ya ters ters bakar. "Karar verildi o zaman. Gidip Japonya'dan sana getirdiğim hediyeyi alayım, Hitori-san."

"Yapmak zorunda değildiniz," diyor babam sahte bir şekilde.

"Tabii ki yaptım." Akira bir savaştı nezaketiyle ayağa kalktı ve Ren'i çağırdı. "Gel bana yardım et."

"Hizmetçileriniz yok mu?"

Babam onu ters konuştuğu için azarlayamadan Akira'nın sesi sertleşiyor. "Sen varken hizmetçilere ne gerek var? Kalk ayağa."

Ren dişlerini gıcırdatıyor ve nefesinin altından küfürler savurduktan sonra ayağa kalkıp Akira'yı odadan dışarı kadar takip ediyor.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz babama bakmadan konuşuyorum: "Sana premium ginseng bitkileri getiriyor. Şaşırmış gibi davran."

"Bu çok cömertçe."

"Bunu hak etmiyorsun," diye mırıldandım. "Ne dedin sen Naomi?"

Başımı kaldırıyorum ve bakışlarıyla buluşuyorum. "Bunu hak etmediğini." Dudakları bükülüyor. "Nankörlük ediyorsun."

"Tam olarak ne için? Beni bir mafya prensesi yaptığın, beni evlenmeye zorladığın, yoksa üvey kız kardeşimi satacağın için mi, yoksa beni annemi ölüm döşegindeyken görmeme asla izin vermemekle tehdit ettiğin için mi? Ya da bunca yıl beklemeye degecek bir baba olduğuna beni inandırmak mı?"

Kai yemeye devam ederken bana kafasını sallıyor. Onun da patronunun da canı cehenneme. Babam yemek çubuklarını masaya vuruyor. "Küçük olmayı bırak

Amerikalı kaltak ve o ses tonunu kaybet."

"Hangi ton? Gerçeği söyleyen mi?"

"Bana saygısızlık eden. Unutma Naomi, bana ihtiyacın var."

"Senin *bana* ihtiyacın olduğu kadar. Evliliğim sana hayal edebileceğinden çok daha fazla kazanç sağlıyor. Bunu sakın unutma."

"Ve bana karşı bir görevin olduğunu unutma."

"Görev mi?" Alay ettim. "Sen o kelimenin anlamını bile bilmiyorsun. Annemi ayarttın, hamile bıraktın ve para ve statü için evlenebilmek için onu ihmal ettin. Beni sırf entrikalarında kullanmak için bulmakla kalmadın, meşru kızın bile senin zulmünden kurtulamadı."

"Benden kaçmayı seçen Riko'dur, tersi değil."

"Çünkü senin ne kadar tehlikeli bir insan olduğunu fark etti. Senin dünyanda büyümemi istemedi."

"Ama yine de bu işe bulaştın, o yüzden başını eğ, dudaklarını sıkı tut ve kurallara uy."

Ona ağzımın payını vermek üzere ağzımı açıyorum ama Akira ve Ren ginseng kutusunu taşıyarak geri dönüyorlar. Babam mükemmel bir gösteri yapıyor, gururlu ve mutlu davranıyor.

Yemekten sonra Akira bizi göletinde bir tura çıkarmayı öneriyor. Babam hemen kabul ediyor ve ben de kalkmadan önce çayımı bitirmek için acele etmiyorum.

Önce kocam, babam ve Ren dışarı çıkıyor, ben de Kai'yi takip etmek üzereydim ki koluma dokundu. Gözleriyle kalmam gerektiğini söylediğinde duruyorum.

Saçları hâlâ uzun ve ensesinde bağlı. Çenesinin keskin hatları daha nasırlı hale gelmiş ve gözleri artık insan gibi görünmüyor. Muhtemelen babasının ona yaptırdığı cinayetlerin sayısından dolayı.

Oh, ve soyadı Takeda, yedi yıl önce özel dedektif taklidi yaptığı zamanki gibi Collins değil.

"Ne oldu?" Mırıldanıyorum.

Kai beni bu hayata itmiş olabilir ama son yedi yılda düşmanımdan çok müttefikim oldu.

Ne de olsa o kızıl gecede beni kurtarmaya gelen oydu. Babam onu beni gölgelerden izlemesi için oraya koyduğunda sadece on altı yaşındaydı.

O zamanlar annemin erkek arkadaşı olan Sam'in bana doğru geldiğini gördüğünde hiç tereddüt etmeden araya girip o piçi öldürmüştü. Bana anlattığına göre bu onun ilk cinayetiymiş ve kanlı, kanlı ve çok dağınıkmış.

Kai'ye göre, annem beni kanlar içinde şokta bulduğunda o pisliğin cesedini birkaç kez bıçaklamış.

Sam'in kanı.

Bu yüzden kafamda hep kırmızı gece vardı.

Babam ve bazı adamlarıyla da o zaman tanıştım ama hatırlamıyorum çünkü o anıları zihnimden sildim.

Ama bana tekrar *Ojou-sama* dediği anda, çok eskilere dayandığımı anladım. Bu aşinalık beni hayal edebileceğimden daha fazla etkiledi.

Sanırım bu yüzden Kai ile aramızda bir tür nefret-aşk ilişkisi var.

Yedi yıl önce olanlar yüzünden tam bir pislik ama bazen kendi berbat yöntemiyle beni kolluyormuş gibi hissediyorum. Onun kadar mesafeli birinden bunu beklememem gerektiğini biliyorum.

"Mio hakkında."

Kendimden çok daha genç olan üvey kız kardeşimden bahsedilince nefesim kesiliyor.

Annem ölürken onun varlığından haberdar oldum ve bana başka bir aile üyesine sahip olmak ve daha iyisini yapmak için bir şans verildiğini hissettim. Japonya'ya gittiği nadir zamanlarda onunla görüşmeye çalıştım, ancak çoğunlukla farklı kıtalarda bulunuyoruz ve babam onu sıkı bir koruma altında tutuyor.

"Peki ya Mio?" Kai'ye sordum.

"Onu Rus mafyasıyla evlendiriyor." "Ne?"

"Sesini alçalt. Bunu öğrenmemen gerekiyor." "Onu evlendiremez.

Güvende kalsın diye evlendim."

"Onun ve sizin düşünceleriniz farklı. İkiniz de onun potansiyelini sonuna kadar kullanacağı güç kaynaklarıdır."

"Eğer Rus mafyasıyla evlenirse, onu canlı canlı yerler." "O da var ama asıl mesele onun bunu kabul ediyor olması." "Neyi?"

"Mio'yu bilirsin. Sonuna kadar saygılı." "Tanrım. Bu bir felaket."

"Katılıyorum."

"O zaman bunu ona söyle."

"Bunun Bratva ile bağlarını güçlendirmek için en mantıklı seçim olduğuna inanıyor ve bu nedenle beni dinlemiyor."

"Ve beni dinleyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Hangi o neden sen ihtiyaç için olmak Dikkatli ol, *Ojou-sama*. Onu kışkırtmayın."

"Eğer onu evlendirirse, bunun için hareketsiz durmayacağım." "Bana hiçbir ayrıntı anlatma. Ben senin suç ortağın değilim."

"Beni kurtardığın günden beri benim suç ortağımsın, Kai." "Ne yazık ki. Belki de."

Duvara yaslanıyorum, bir gün içinde olan onca şeyden sonra nefesimi tutmaya çalışıyorum. Japonya artık çok daha güvenli geliyor. Başlangıçta, Chester Couture'ün merkezi Amerika'da olduğu için oradan çalışmak zordu; bunu iyi idare ettim ve hatta odaklanabileceğim bir şey olsun diye Japonya'da bir şube açtım.

Ama şimdi Amerika'ya döndüğümde, bunun akıllıca bir karar olduğundan pek emin değilim. Annemin ölümünden kısa bir süre sonra Akira ile evlendiğimden beri buraya geri dönmeyi hiç düşünmedim.

Bu bir yalan. Ama yalan söylemek bazen gerçekten daha iyidir.

Doğrulup Kai'ye bakıyorum. "Gittiğimizi fark etmeden önce dışarı çıkalım."

"*Ojou-sama.*"

"Öyle mi?"

"Bu gece onunla konuştun mu?"

Kalbim küt küt atıyor ve yok olacağını sandığım acı dolu bir gümbürtü yüzeye doğru tırmanıyor. Aptalı oynayıp kim olduğunu sormama gerek yok, onun yerine başımı sallıyorum.

"O zaman hayatta kaldın. Ondan uzak durarak hayatta kalmaya devam etmelisin."

Kai bu kadar kolay olduğunu düşünüyor.

Hayatta kalmanın sadece zihnimi bağlayabileceğim ve emirlerimi yerine getirecek kullanışlı bir şey olduğuna inanıyor.

İçimi çektim. "Onunla buluşmam gerek."

"Ve Akira'yı şüphelendirmek mi?"

"Bunu yapmamın ana nedeni bu. Akira onunla çalışmak istiyor ve ben bunu engellemek zorundayım."

"Ben hallederim."

"Hayır! En son bir şeyle ilgilendiğinde neredeyse ölüyordu."

"Ama ölmedi."

"Kai..."

"Tamam. İstedğin gibi yap. Ama karşılığında bir şey feda etmeden onunla konuşabileceğinden emin misin? Bugün olduğu adam, o zamanlar tanıdığınız oyun kurucudan farklı."

Keskin bir nefes çekiyorum. "Onunla başa çıkabilirim." Ya da ben öyle olduğuna inanmak istiyorum.

AKIRA

Sevgili Yuki-Onna,

BU MEKTUPLARI ARTIK SADECE KENDI KAYITLARIM IÇIN YAZIYORUM.

Bırakın bunu okumayı, öncekilere cevap vereceğinize dair umudumu bile kaybetmiştim ama sanırım eski alışkanlıklar zor bırakılıyor.

Her hafta bilgisayarımın başına oturup bunları yazıyorum, istediğim için değil, yapmazsam bir şeyler eksik kalacaktı gibi hissettiğim için.

buraya omuz silkme ekle

Hayatım yokuş aşağı gidiyor. Daha önce dibe vurduğumu sanıyordum ama görünüşe göre bu bokun da seviyeleri varmış ve ben şu anda ortasındayım.

Ya da belki de yüzeyi zar zor çiziyorumdur.

Ruhumu kaybettim. Evet, komik, biliyorum. Ruhsuz adam aslında var olmayan ruhunu kaybetti.

Krizim kitaba değer, yemin ederim.

Ama belki de bu bir kriz değildir ve ben sadece hayal görüyorumdur. Belki de ruhum gerçekten kayıptır ve ben sadece ilgiye ihtiyacı olan dramatik bir pislik gibi davranıyorumdur.

Genelde yapmam. Ne de olsa ben sen değilim.

Her neyse, bir şeyler eksik. Ve kafan büyümeden önce, hayır, o sen değilsin. İçimde bir şey var. Daha önce hissettim, ama şimdi sadece boş ve sessiz.

Belki de uykum sırasında öldü.

Belki de Yuki-Onna penceremden içeri girmiştir ve şimdi sunabileceğim her şeye el koyuyordur.

Belki de ona bunu yaptıran sensin. Ya da belki o sensin. Her iki şekilde de, işe yarıyor. Günahlarım sonunda beni yakalıyor.

BOKTAN BİR HAYAT YAŞIYOR OLMAN İÇİN DUA EDİYORUM.

Amin,

Akira

SEBASTIAN

"Mr. Weaver seni soruyor."
Asistanımın sesiyle ofisimin kapısının yanında
duruyorum. Cam kapının arkasından ona bakıyorum.
onun alanını benimkinden ayırıyor.

Omzuyla kulağı arasında telefonla hokkabazlık yapıyor, bir eliyle sayısız dava dosyasıyla uğraşıyor ve diğer eliyle klavyesinde bir şeyler yazıyor.

"Başka bir asistana ihtiyacın var mı,
Candice?" Bana ters ters baktı.

Candice orta yaşlı, iri yapılı ve sivri dilli siyahî bir kadın. Weaver & Shaw'ı açtıklarından beri Nate ve Kingsley ile birlikte çalışıyordu ve ben de pazarlık becerilerimle onu benden çalmıştım. İlgilenmek zorunda olduğu iş yükü nedeniyle kısa sürede benden nefret etti.

"Ne düşünüyorsun, genç Weaver?" Çenesini masasına doğru eğiyor.
"Bu kendi kendine çözülmeyecek."

"Sana stajyerlerden birini getireyim."

"Daniel ve Knox'un ceplerinde hepsi var. Büyüleyici olanları severler,
bilirsiniz."

"Kaba, Candice. Çekici olmadığımı mı
söylüyorsun?" "Kasıtlı olarak değil, değilsin."

"Tamam. Onlara daha çok gülümseyeceğim ve iyi davranacağım."

"Hepsine değil. Etrafta dolaşan, size kalp gözleriyle bakan ve işleri halledemeyen yıldızlara kapılmış stajyerlere ihtiyacım yok."

"Seninle asla kazanamam."

"En azından bunu fark ettin." Koridorun aşağısını işaret ediyor. "Git ve ne istediğine bak. Acil görünüyordu."

"Sabah ilk iş mi?"

Bir omzunu kaldırdı ve telefona cevap verdi, "Weaver & Shaw, Sebastian Weaver'ın ofisi..."

Ona iki parmağımla el sallıyorum, çantamı ofisime bırakıyorum, sonra koridordan aşağıya, Dan'in deyimiyle Nate'in inine gidiyorum.

Eğer bu da onun sıkıcı stratejik toplantılarından biriye, ben yokum. Amcam artık ailemden saydığım tek kişi ama o da kendi iyiliği için fazla katı ve sert.

Gerçi herkes benim de farklı olmadığımı iddia edecektir.

Yedi yıl önce kimse beni bununla suçlamazdı, ancak bir noktada rol yapmaktan yoruldum ve kesinlikle gerekli olmadıkça bir cephe takınmayı bıraktım.

Ben de maskelerimden birini ya da birkaçını düşürdüm.

Nate'in ofisinin kapısını çalıyorum, ona yapmam gereken işler ve incelemem gereken dosyalar olduğunu söylemeye hazırım.

Ama en önemlisi, halletmem gereken bazı planlar var.

Naomi'nin kocasını takip ederek hayatıma geri döndüğü yardım etkinliğinden bu yana iki gün geçti.

Lanet kocanın iletişime geçmesini beklerdim ama geçmedi. Daniel ya da Knox'u bile aramadı. Biliyorum çünkü Dan'in bana dediği gibi, onları muhtaç bir kedi kadın gibi rahatsız ediyordum ve neredeyse telefonlarına el koyuyordum.

Akira ilk hamleyi yapmayacaksa, kendim yapmaktan başka seçeneğim yok. Ama çaresiz görünmemeliyim yoksa nedenlerimden şüphelenir.

"İçeri gel," diyor Amca'nın sesi içeriden süzülerek.

İçeri giriyorum, bikkın iç çekişimi gösteriyorum.

Nate'in ofisi şirketteki en büyük ofis ve üst katlarda inşaat bile yaptırıyor. Weaver & Shaw büyüyor ve yıllar içinde rakamlar artan kâra işaret ediyor.

Hepsi Nate sayesinde. Senatör babası ya da nüfuzlu annesi değil. Sadece o.

Bunun bir nedeni de herkesin katılmasına izin vermemesi. Hukuk dünyasında, ortakları için yaptığı mülakat süreci kesinlikle acımasız ve ince eleyip sık dokuyan bir süreç olarak nam salmıştır. En derin, en karanlık sırlarınızı sizden bile önce bilen bir tiptir.

Bir bakıma, amcam Weaver'ın sadece en iyisini isteme özelliğini miras almış.

Nate cam masasının arkasında dik bir pozisyonda oturuyor. Artık daha yaşlı, kırkına merdiven dayamak üzere ve bu kadar az yaşlandığı için bir vampirle karıştırılabilir.

"Ne oldu?" Ofise girerken sordum.

Gözlerim karşısındaki kadına takılınca duraksıyorum.

Dün gece duş duvarına karşı otuz bir çekerken elim boğazında, altımda hayal ettiğim kadınla aynı kadın.

Rüyamda gördüğüm ve uyandığımda elimi sikime götürdüğüm kadın.

Partide olduğundan daha farklı görünüyor, daha az derli toplu ama daha temkinli.

Siyah saçları omuzlarına kadar dökülüyor. Biz üniversitedeyken olduğundan daha uzun, bu da onu daha çok annesine benzetiyor. Şık mavi bir takım elbise ve siyah yüksek topuklu ayakkabılar giyiyor ve üçünün birleşimi ona olgun bir hava veriyor.

Dudakları parlak kırmızıya boyanmış ve parmaklarımla, sonra da aletimle lanet yüzüne sürme dürtüsü düşünebildiğim tek şey.

Belki de tüm tenini kırmızı yapmalıyım.

İfadesi kapalı, hatta gergin, saçma sapan bir kişiliğe sahip bazı işadamları gibi.

Bazı nedenlerden dolayı, bu onun nasıl gelişeceğini hayal ettiğime daha yakın. Saçma sapan tavırları olmayan güzel bir kadın. Etkili bir adamın kolundaki lanet bir yan parça değil.

Şaşkınlığımı gizliyorum. Onu Nate'in ofisinde görmek beklediğim son şeydi.

Evet, onunla tekrar buluşmayı planlıyordum ama kendi şartlarımla ve kesinlikle çalıştığım yerde değil.

"Nedir bu?" Candice hariç herkesin alışık olduğu o soğuk ve profesyonel ses tonuyla konuşuyorum.

"Otur, Sebastian." Nate onun karşısındaki koltuğu işaret etti. "Naomi buraya bir istekle geldi."

Ceketimin düğmelerini açıyorum ve kendimi sandalyeye bırakıyorum. Bizi ayıran tek şey küçük sehpa ve içimi başka bir dürtü kaplıyor.

Bu sefer onu ensesinden tutup masaya sıkıştırmak, belki de cezalandırmak istiyorum. Belki onunla oynamak.

Belki de onu incittim.

Her halükarda, ona sahip olurdum.

"O burada. Konuşabilirsiniz," diyor Nate, geçmişimizden bir hayaletin hayatlarımıza geri döndüğü gerçeğini görmezden gelerek, etkilenmemiş ses tonuyla.

O gece yardım etkinliğinde onu görmedi bile, çünkü o kısa bir süre görünmeden önce gitmişti.

Gerçi Daniel ve Knox adlı iki puştun benimle yaptıkları şakalardan sonra ispiyonladıklarına eminim.

Naomi masanın üzerindeki kahve fincanını kaldırıp bir yudum alıyor ve gözleri benimkilerle buluşmadan önce yavaşça tadını çıkarıyor.

Dikkatini Nate'e kaydırdığında bile teması sürdürüyorum. "Kocam Sebastian'a New York'ta açacağı yeni şube için vekil avukatlık teklifinde bulunacak ve bu teklifi reddetmenizi istiyorum."

Vay, vay.

Ne de olsa Akira birlikte çalışmamızı istiyor ve Naomi bu fıkirden nefret ediyor. Güzel. Bu benim mükemmel açılışım olacak.

"Böyle önemli bir iş fırsatını neden reddedeyim ki?" İlgisiz bir şekilde sordum.

Bakışları tekrar benimkine kayıyor, hafifçe genişliyor. "Neden onunla çalışmak istiyorsun?"

"Neden yapmayayım ki?"

"Bilmiyorum. Geçmiş, belki?"

"Kendiniz söylediniz. Bu geçmişte kaldı. Kişisel meselelerin araya girmesine izin vermemeliyiz."

Kan kırmızısı dudaklarını büzüyor ve nedense bu, beni kurtarmak için umutsuzca tişörtünü yarama bastırıldığı o lanet hücrenin anılarını geri getiriyor.

Sonrasında beni sırtımdan bıçaklayabilsin diye.

Dikkati Nate'e döner. "Onu durdurmalısın."

"Güçlü bir neden olmadıkça onun ya da bir başkasının müşterilerini nasıl kabul edeceğine karışmıyorum."

"Bunun bir sebebi var. Geçmişle bugünü karıştırmak istemiyorum."

"Ama çalışmayacaksınız. Sebastian kocanızla birlikte çalışacak, sizinle değil Bayan Mori."

Nate ona kocasının soyadıyla hitap ettiğinde çenemde bir kas sıkıştı. Hiçbir şeyden onun kocamı sikişinden nefret ettiğim kadar nefret etmeyeceğimi sanırdım.

kayboldu, ama işte burada.

Onun adı başka bir adamla birlikte.

Adı başka bir herifle.

Neredeyse benden telefonla ayrıldıktan sonra hissettiğim acı kadar kötü.

Neredeyse.

"Bu onu durdurmayacağın anlamına mı geliyor?" diye soruyor Nate sabırsızlıkla.

"Korkarım ki hayır. Karışmak için zorlayıcı bir nedenim yok. Bunu onunla konuşun ve onu kendiniz ikna edin."

Bakışları üzerime düşüyor ve ona bir gülümseme veriyorum, gerçek bir gülümseme, karanlığın bir kenarı ile. Çünkü bu altın fırsatın kaçmasına asla izin vermeyeceğim.

Bakışlarını seviyorum. Dudaklarının hala köşelerde seğirmesi ve solgun yanaklarını pembe bir tonun kaplaması.

Ne de olsa bazı şeyler asla değişmez.

"İkiniz de buna pişman olacaksınız." Sarsılarak ayağa kalkar ve çantasını kapıldığı gibi hışımla ofisten çıkar.

Ayağa kalkıp peşinden gitmekten kendimi alıkoymak için koltuğumda gevşiyorum. Belki onu yakalayıp karanlık bir köşeye itmek. Belki ona dokunup onu hapsediyorum.

Nate kara kaşlarını kaldırarak parmaklarıyla çenesinde bir çan kulesi oluşturuyor. "Bunun neyle ilgili olduğunu bilmeme gerek var mı?"

"Şehre geri döndü."

"Ben kör değilim. Bunu görebiliyorum. O da

evli." "Bunu biliyorum."

"Görünüşe göre bilmiyorsun, çünkü gözlerin yine o düşüncesizlikle parlıyor, Serseri."

"Bunun için endişelenme."

"Bunu en son söylediğinde çek yazmak ve barlarda rastgele insanlarla anlaşmak zorunda kaldım."

"Artık genç ve umursamaz değilim. İyi olacağım."

"Olsan iyi olur. Bay ve Bayan Weaver'ın ben demiştim demesini istemeyiz. Ve kesinlikle yeğenimin yanlış kalabalığa kapılmasını istemiyorum."

"Yanlış kalabalık mı?"

"Akira Mori'nin suç örgütleriyle iş yaptığı biliniyor. İş söz konusu olduğunda ahlaki değerleri yoktur ve bu da sınırlarının olmadığı anlamına gelir."

kişiler arası ilişkilerle."

"Ben de kendime ahlaklı biri demezdim. Bu yüzden eğlenceli olacak."

Koltuğuna doğru eğilir ve parmaklarını çenesinde birleştirir. "Ben aptal değilim. Bunu onun için yaptığının farkındayım, meydan okuma ya da işle ilgili nedenlerle değil. Oradaydım ve senin en kötü halini gördüm, Rascal. Bu yüzden bana tüm bunların senin için sadece bir iş girişimi olduğunu söyleyemezsin."

"Ama öyle olduğuna inanabilirsiniz. Bu şekilde hem kâr elde edersiniz hem de vicdanınız rahat olur."

İç çeker ve rahatlar. "Seni uyarmıştım ama elini tutup seni durduramam, o yüzden keyfine bak. Artık çocuk değilsin."

"Teşekkürler, Nate." Ayağa kalkıyorum.

"Şirketi tehlikeye atarsan seni yere sererim. Daniel ve Knox'tan bile yardım alırım."

Onun ofisinden çıkıp kendi ofisime dönerken gözlerimi deviriyorum.

Zihnim, Akira Mori ve Naomi'yi iş girişimleri yoluyla nasıl yok edebileceğime dair seçeneklerle dolup taşıyor.

Onun bir teklif yapacağını zaten biliyorsa, fırsat çok yakında karşısına çıkacaktır.

Bugünün programı için Candice'in ofisine uğruyorum, ama onu aynı anda binlerce işi birden yaparken bulmak yerine, masasında oturan birine bir bardak su getiriyor.

"Bir misafiriniz var," diyor Candice kapısından içeri adımımı atarken. "Randevusu yok ama kişisel bir tanıdık olduğunu söylüyor."

Naomi ayağa kalkıp bana doğru dönüyor, duruşu geniş ve yüzü hâlâ kapalı. "Konuşmamız gerek."

"Sana fikrimi Nate'in ofisinde zaten söyledim. Cevabım birkaç dakika sonra değişmeyecek."

Dudaklarını büzüyor. Eğer eski zamanlarda olsaydık, şimdiye kadar beni lanetlemişti. Ama belki de bu yönünü dizginlemiştir.

Belki de ortadan kaybolmuştur.

"Beni dinle," diyor, sesi daha yumuşak, ama böyle konuşmak için kendini zorladığını söyleyebilirim.

"Hayır."

"Sebastian..."

"Yedi yıl önce beni dinlemedin. Şimdi neden dinleyeyim ki?"

Yüzü soluyor, dudakları aralanıyor ama bir şey söylemiyor. Güzel.

Şimdi ne hissettiğimin bir parçasını anlıyor.

"Programımı bana e-posta ile gönder, Candice." Onu orada bırakıp ofisime giriyorum.

Kapı arkamdan açılıyor ve Naomi içeri giriyor, kapıyı kapatırken sert bir şekilde nefes alıyor.

Kasıtlı olarak bıkkın bir iç çekişle ona bakıyorum. "Şimdi ne oldu?"

"Beni görmezden gelemezsin ve burada değilmişim gibi davranamazsın."

"İnan bana, yapabilirim."

"Tamam, mesafeli ve kayıtsız olmakta haklısınız. Geçmiş kanlı ve yanlış ama artık orada değiliz. Buradayız ve beni dinlemen gerekiyor."

"Belki de hep oradaydım. Belki de hastanede uyanmadım. Belki de yedi yıl boyunca o lanet hücrede kaldım."

Ağzı açık kaldı.

"Görüyorum ki önüne acı gerçekler konduğunda susma alışkanlığın hâlâ devam ediyor Naomi. Yoksa artık size Bayan Mori mi demeliyim?"

Bu ismi söylemek boğazımdan aşağı asit yutmak gibi bir şey. Kendi lanet gözlerimi bıçaklamak ve görünürde hiçbir çıkış olmadan karanlıkta bocalamak gibi.

Ama alaycı bakışım ve ses tonumla devam ediyorum. Beni tüketene kadar yalanın içinde yuvarlanmaya devam ediyorum.

"Akira tehlikelidir," diyor alçak bir sesle. "Dışarıdan iş adamı gibi görünmesine aldanmayın. Acımasız ve duygusuzdur ve vücudunda tek bir merhamet kemiği bile yoktur, özellikle de sana iş dışında nedenlerle yaklaştığı için. Sizin aracılığınızla geçmişimi deşmek istiyor ve bu süreçte sizi ve Nate'in şirketini mahvetmek anlamına gelse bile, peşinde olduğu şeyi elde edene kadar durmayacak. Bu yüzden yapabiliyorken şimdi uzaklaş."

"Küçük bir ayrıntıyı unutuyorsun. Benimle çalışmak istiyor." "Eninde sonunda vazgeçecek."

"Az önce istediğini elde edene kadar durmayacağını söyledin. Bu da ben oluyorum."

"Sadece teklifini kabul etmeyin."

"Kabul edip etmemem neden umurunda?"

"Çünkü beni etkileyecek."

Farkında olmadan ona doğru bir adım atıyorum, çünkü aramızdaki bu lanet çekim zamanla ortadan kaldırılabilir bir şey değil.

Ondan birkaç santim uzakta durduğumda şeftali ve geçmişle karışık zambak kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve sesim kısılıyor. "Nasıl etkiledin?"

Duyulabilir bir nefes alıyor, göz bebekleri büyüyor. Konuştuğunda, çaba sarf ediyor. "Akira'nın geçmişimi bilmesini istemiyorum."

Çenem, geçmişimizin, ateşli kocasından saklamak istediği bir tür kirli sır olduğunu ima etmesi karşısında sıkıştı.

"Senin ne istediğin neden umurumda olsun ki?" "Onun da bilmesini istemiyorsun."

"Belki yaparım. Belki onunla bir içki içerim ve ona güzel karısını nasıl kovaladığımı ve daha fazlası için çılgılık atarken onu tüm deliklerinden nasıl becerdiğimi anlatırım. Bazı ipuçları işine yarayabilir."

Yanaklarında yine o pembe renk patlıyor ve bana tokat atmak için elini kaldırıyor ama ben daha hızlıyım. O harekete geçmeye fırsat bulamadan elini yakaladım.

Belki de ona tekrar dokunuyor olmamdan ya da kara gözlerinde parlayan ve sahip olmasına izin verilmeyen öfkeden kaynaklanıyor olabilir. Ama bir saniyeden kısa bir süre içinde ruh halim griden siyaha dönüyor.

Tüm bastırılmış duygular yüzeye çıkıyor ve sahip olduğum tüm kontrol kırıntılarını yok ediyor.

Onu tuttuğum gibi geri çekiyorum, kapıya çarpıyorum ve bileğini başının üstüne hapsediyorum. Önümü onunkine bastırıp dudaklarım kulağının kabuğuyla buluştuğunda nefesi kesiliyor. "İki seçeneğin var Naomi. Birincisi, arkanı dön, ofisimi terk et ve bir daha asla buraya gelme. Benimle kocan ya da endişelerin hakkında konuşma ve bir daha benden seni dinlememi isteme. İki, kal ve sonuçlarına katlan."

Hızla göz kırptıyor, narin boğazı yutkunmak için çalışıyor. Elim o boğazı sarmak ve başı dönüp nefes nefese kalana kadar sıkmak için kaçınıyor. Başı dönene ve sersemleyene ama bana karşı koymayana kadar, çünkü oksijen almasına izin vereceğim konusunda bana güveniyor.

Sikeyim.

Artık kafamda bir görüntü oluştuğu için onu kovamıyorum.

O da gitmek için bir hamle yapmıyor. Kendini benden çekmeye çalışmıyor.

"Zamanın doldu, Naomi."

NAOMI

I Donmuş durumdayım.
Hareket
edemiyorum.
Göz
kırpılamıyorum.

Nefes bile alamıyorum.
Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki, kulaklarım ritmiyle uğulduyor.
Hava, derime batan ve kemiklerime çengel atan keskin iğneler gibi geliyor.
Zamanın doldu, Naomi.

Sebastian'ın söylediğini duydum ama beynim bunu tam olarak
algılayamadı. Ama sonra neden en başta ofisine gelerek riskli bir hamle
yaptığımı hatırlıyorum.

Akira ile çalışma konusunda fikrini değiştirmesini sağlamalıydım.
Onunla konuşmamın tek sebebi bu.

Ama bana dokunduğunda, bileğimi tuttuğunda ve sanki bunu yapmak
için yıllardır bekliyormuş gibi beni duvara çarptığında yol boyunca
bulanıklaştı.

Belki ben de yıllardır onun bunu yapmasını bekliyordum.

Hayır.

Kendimi tekrar o tavşan deliğine sokamam. Bu sefer gerçekten bir çıkış
yolu olmayacak.

Sersemliğimden sıyrılıp elimi onunkinden çekmeye çalışıyorum ama
bileğimdeki zayıf parmaklarını ben acı içinde irkilinceye kadar sıkıyor.

Sert göğsü benim kabarık göğsüme yaslanıyor. Vücudumun hafızası
yedi yıl öncesine, beni tuzağa düşürdüğü günlere geri dönerken, içimde bir
sıcaklık patlaması yaşanıyor.

Bergamot ve amber kokusu beni hem heyecan hem de korku
patlamasıyla doldurduğunda.

Onun yakınımda olması hayatımın alt üst olacağı anlamına geliyordu. Yedi yıl sonra, hala aynı.

Ne kadar meditasyon yaparsam yapayım ve zihnimi bedensel ihtiyaçlarımın üzerine çıkacak şekilde eğitirsem eğiteyim, tek bir karşılaşma çabalarımın çökmesi için yeterli oluyor.

Her şeyi içimde tutma umutlarım yok oldu.

Bir bağımlı gibi, hayatımın hiçbir anlam taşımadığı dönemine geri dönüyorum çünkü o artık hayatımda yok.

Sırf onu bir kez daha görebilmek için bir sonraki uçakla Amerika'ya dönmek için kendimi zor tuttuğum zaman.

Gölgelerden bile.

Ama sadece kendimi kandırıyordum.

Hangi dünyada onu son bir kez görmek yeterli olabilir ki? Onunla tekrar karşılaşmamın üzerinden sadece iki gün geçti ve açıklayamadığım sürekli bir aşırı farkındalık halindeydim.

Gecelerim dönüp durmakla ve kendime alıştığımдан daha fazla dokunmakla geçiyor ama yine de tatmin olmuyorum.

Bu his uzun zamandır artıyordu ve şimdi yüzümde patlıyor.

"Ne..." Soluk soluğa çıkan sesimi kesiyorum ve boğazımı temizliyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Sana bir seçenek sundum ve sen gitmedin." Yakın konuşuyor. O kadar yakın ki kahve ve nane karışımı sıcak nefesi tenimle oynuyor. Yakınlığı kafamı itiraf edebileceğimden daha fazla karıştırıyor.

"Bırak beni, Sebastian."

"Size katlanmanız gereken sonuçlar olacağını söyledim ve gitmek için harekete geçmediniz."

"Ben yaptım."

"Yeterince hızlı değil." Boştaki eli boğazıma dolanıyor.

İçimden şok edici bir his geçiyor ve kalbim neredeyse duracak gibi oluyor.

Yüce İsa.

Başparmağı nabız noktasını sıyırıp geçerken tüm vücudum gevşiyor, ardından varlığının tamamen farkında olmamı sağlayacak kadar sert bir şekilde bastırıyor.

Biri bana özürsüz bir kontrolle dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Etkilenmek istemesem de tenimi kaplayan karıncalanma hissine engel olamıyorum.

"Konuş o zaman. Kocandan uzak durmam gerektiğiyle ilgili bir şeyler söylüyordun," diye fısıldıyor kulaklarımın sınırlarını aşır kanıma karışan bir ses tonuyla.

"Mecbursun." Ses tonum o kadar alçak ki kendime ait olduğunu zar zor fark ediyorum. "Neden?"

"Sana söyledim. Çünkü o tehlikeli biri."

"Ya ben de tehlikeliysem ama tamamen farklı bir şekilde? Ya hangimizin daha ahlaksız olduğunu görmek istersem?"

"Yapma..."

Dizini bacaklarımın arasına sokuyor ve kalçası göbeğime değdiğinde nefesim kesiliyor. Kıyafetlerimiz bizi ayırıyor ama sanki etle tırnak gibiyiz.

Nabızdan

nabıza.

Vücut vücuda.

"Sebastian... dur..."

"O kelimenin beni durdurmadığını biliyorsun."

"Artık çocuk değiliz. Bu bir oyun değil."

"Belki de öyledir. Belki de kaldığımız yerden devam etmeliyiz."

Dudakları kulağımın kabuğuna değiyor ve hem sıcaklıklarından hem de kalçasını amıma sürtmesinden ürperiyorum.

"Dur" dilimin ucunda ama bir türlü çıkmıyor.

Sebastian'ı tanıyorsam, söylediği gibi muhtemelen işe yaramayacaktır. Parmağımda başka bir adamın yüzüğünün olması ya da kısa bir süre önce beni o adamla görmüş olması önemli değil. Ne görmek istiyorsa onu görecektir ve gerisini görmezden gelecek.

Bu yönü hiç değişmedi.

Dilinin ucunu kulağımın kabuğundan yanağıma doğru kaydırıyor. Ürperiyorum, elim onu durdurmak, uzaklaştırmak için yanına gidiyor ama yapamıyorum.

Sıcak ve ıslak ağzı, elinin boğazımı kavradığı yere doğru bir yol izlerken parmaklarım orada donmuş, hareket edemez halde kalıyor.

"Siktir. Tadın hâlâ aynı."

Ve hala aynı hissediyorsun.

Ama kendimi anın içinde boğulmaya bırakırken bunu yüksek sesle söylemiyorum. O kadar uzun yıllardır tetikteyim ki kendimi bırakmanın ne demek olduğunu unutmuşum.

Hissetmek.

Sadece hayatta olmak için.

Ve Şu anda, ben o ve daha fazlasıyım. Hayatla dolup taşıyorum ve onun içime ve dışıma aktığını hissedebiliyorum.

"Bu yanlış," diye mırıldandım.

"Yani?" Çeneme karşı konuşuyor, teni benimkini ateşe veriyor.

"Bunu yapmamalıyız..."

"Ama yine de
öyleyiz." "Ben... Ben
evliyim."

"Bunun benim için hiçbir
anlamı yok." "Bitti."

"Bunu asla kabul etmedim."

İki avucumu göğsüne koyuyorum ve sertçe nefes alarak olabildiğince sert bir şekilde geri itiyorum. Dudakları yüzümü terk ediyor ama çelikten tutuşu boynumda kalıyor.

"Yedi yıldır birlikteyiz, Sebastian." "Senin için,
tabii ki, evlendiğinden beri."

"Kendin söyledin. *Evli*. Evli bir kadına bu şekilde dokunmaya hakkın yok."

"Kim demiş?"

"Sağduyu." "Bende o
yok."

O zaman gördüm. Büyüleyici gözlerindeki ilgisizliği. İlk başta bunun bana karşı hissettiğı soğukluğu ifade etme biçimi olduğunu düşünmüştüm, ama belki de şimdi dönüştüğü şey budur.

İçinde zerre kadar sıcaklık olmayan kayıtsız bir insan.

Belki de artık sahip olmadığı tek şey sağduyu değildir.

Belki diğer parçalarını da kaybetmiştir.

Belki de onarılamayacak kadar
bozuldu.

Sana ne oldu? Sormak istiyorum ama cevaptan çok korkuyorum. "O zaman en azından kendini koruma duygusuna sahip olmalısın ve benim gibi yapmalısın.
söyle."

"Kocandan uzak durmayı mı kastediyorsun?"

"Evet."

"Karşılığında ne alacağım?"

"Güvenliğinizi!"

"Pas."

"Pas derken neyi kastediyorsun?"

"Bana bir şey vermek gerekiyor."

"Ne gibi bir şey?" Kendi kulaklarıma bile ürkmüş gibi geliyorum.

"Önce anlaştın."

"Yakalamayı öğrenene kadar olmaz."

"Sen kaybedersin." Beni bıraktı ve geri çekildi.

Bir soğuk hava dalgası tenimi kaplıyor ve yerimde sabit kalıp bir tür sürtünme aramamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Kapı hemen arkanızda, Bayan Mori."

Zamanda birkaç saniye geriye gitmek ve o ismi bir daha söyleyemesin diye boğazına tıkmak istiyorum.

Ya da belki yedi yıl öncesine dönebilir ve kopan kıyameti önleyebilirim.

Ya da belki Abe Hitori'nin kızı olarak doğmamış olsaydım, şu anda burada duruyor olmazdım.

Ama tüm bu seçenekler imkânsız, bu yüzden yapabileceğim tek şey şu ana odaklanmak. Omuzlarım dikleşti. "Ne istiyorsun?"

"İstediğim şey için hazır değilsin."

"Bana söyle, ben karar vereyim."

"Bana yeni telefon numaranı ver."

"Neden?"

"Sana yerini mesaj atacağım. Eğer gerçekten ne istediğimi öğrenmeye hazırsan, orada ol. Hazır değilsen, ben yoluma devam ederim."

SEBASTIAN'LA GÖRÜŞMEMDEN DOLAYI HALA TITRIYORUM.

O kadar kötüleşti ki, ayılabilmek ve kendimi toparlayabilmek için birkaç dakikamı tuvalette geçirmek zorunda kaldım.

Sonra Brooklyn'de iyi güvenli bir mahallede bulunan babamın evine gittim. Neyse ki evimizden yeterince uzakta olduğu için Akira'nın nefesini ensemde hissetmiyorum.

Akira'ya adamları beni takip ederken etrafta dolaşmayacağımı açıkça belirttim ve o da şaşırtıcı bir şekilde buna uydu. Korumaları kaldırması için ölümüne dövüşmem gerektiğini düşünmüştüm.

Ama yine de pratik bir insan ve savaşı kazanmak için bir ya da iki muharebe kaybetmeyi umursamıyor.

Ancak babamın evindeki güvenlik başka bir seviyede. Kapıdan geçmeme izin verilmeden önce arabam korumaları tarafından didik didik aranıyor.

Yine de eve kadar gitmeme gerek yok. Buraya gelme sebebim olan tek kişi içeride fazla vakit geçirmiyor.

Arabayı arka bahçenin yakınına park ettikten sonra topuklu ayakkabılarımı çıkarıp arabamın yanına bırakıyorum ve ardından çıplak ayakla imlere basıyorum.

Soğuk hissi sıcak ve ağrıyan tenimi rahatlatıyor. Sebastian bana dokunup kulağıma karşı konuştuğundan beri bu böyleydi, uyandırmakla hiç ilgisi olmayan anıları uyandırdı.

"*Ne istediğimi öğrenmek istiyorsan orada ol*" da neyin nesi? Gerçekten bir ilişkiye başlayacağımı falan mı düşünüyor?

Gerçi beni boğazımdan tutup kapıya dayadığında bunu yapmak üzereydim. Bir hışırtı dikkatimi çektiğinde düşüncelerim dağıldı.

Kendo kıyafetleri giymiş minyon bir kadın elinde bir bambu kılıç tutuyor ve bir ağaca vurarak antrenman yapıyor.

Keskin, hassas hareketleri ve dik duruşu, on yılı aşkın süredir sürdürdüğü disiplinin bir parçası.

Küçük kız kardeşim sadece yirmi bir yaşında olabilir ama bin yaşındaki bilge bir keşişin aurasına sahip.

"Mio," diye sesleniyorum nazikçe.

Dönüyor, kılıcı havada ve kara gözleri miğferinin altında parlıyor. "*Onee-chan!*"

Abla.

Mio ilk kez utangaç bir şekilde söyleyene kadar bana böyle hitap edilmesinden hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim.

Sana Onee-chan diyebilir miyim? Kai ve o şerefsiz Ren'in arkasına saklanırken kısık bir sesle sordu. O zamanlar saçlarını örmüş, beyaz ve pembe renkte şirin bir elbise ve ona uygun bir babet giymişti. Uzun süre bana bakarken yanaklarını bir kızarıklık kapladı.

Birine o zamankinden daha hızlı aşık olduğumu hiç sanmıyorum.

Mio, kanlı bir çılgınlığın ortasında sıkışıp kalmış bir başka masum ruhtu.

Bana doğru adımlarını hızlandırıyor ve birkaç adım ötede duruyor. "*Terliyim.*"

"Buraya gel." Onu kucağıma ekiyorım ve bana karşı kıkırdıyor, kaskı göğsüme sokuluyor.

İlk tanıştığımızda bu kadar dokunaklı değildik. Mio katı, gelenekçi bir şekilde yetiştirildi ve genellikle her türlü dokunmaya karşıdır. Bir nevi

Akira gibi, fiziksel teması sadece kendi başlattığında ve kendi şartlarında seviyor.

Ama kız kardeşimle birbirimizi her gördüğümüzde sarılacak kadar yakınlaştık.

Kaskını çıkarıp ağaçtan bir havlu alıyor, sonra boynunu ve yüzünün kenarlarını siliyor.

Koyu kahverengi saçları bir topuzla bağlanmış. Gevşek olsaydı, sırtının küçük kısmına ulaşırdı, ama aslında asla bırakmaz.

Badem şeklindeki gözleri, yuvarlak yüzüne küçük sesiyle uyumlu daha yumuşak bir kenar veriyor. Bazen konuşmasını duymak için ona yaklaşmam gerekiyor.

"Babam bana geri döneceğinizi söyledi ama daha fazlasını söylemedi ve Kai de işbirliği yapmıyor." Burada doğduğundan beri aldığı evde eğitim ve özel öğretmenler sayesinde sofistike bir Amerikan aksanıyla konuşuyor.

"Kai ne zaman işbirlikçi oldu ki?"

"Haklısın." Gülümsüyor. "Seninle telefonda değil de yüz yüze konuşabildiğim için mutluyum."

"Ben de, Mio."

Japonya ve çok sevdiği kiraz çiçekleri hakkında konuşuyoruz. Sonra Mio bana çalışmalarından ve belli ki takıntılı olduğu kendo eğitiminden bahsediyor.

İşini bitirdiğinde boğazımı temizliyorum. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Otları karıştırırken bambu kılıcını bacaklarının arasına sıkıştırıyor. "Ne gibi?"

"Kai aslında bir kez olsun işbirliği yaptı ve bana neler olduğunu anlattı." Kaşlarını çatıyor. "Şu tilki. Seni bu işe bulaştırmayacağına söz verdi."

"Söz verdiğini düşünüyorsun ama muhtemelen seni böyle düşünmen için manipüle etti, Mio."

"Muhtemelen."

"Yani?"

"Ne olmuş yani?" Hâlâ yumruklarıyla otları kavırıyor.

"Bana bir Rus mafyasıyla evlenmeyi kabul ettiğini mi anlatacaksın?"

"Babam ailemize yardım etmek için olduğunu söyledi."

"*Baban* sadece kendini düşünür, Mio. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

"Ama... Onun ya da senin tehlikede olmanı istemiyorum." "Ben mi? Neden tehlikede olayım ki?"

"Babam sizin ve Mori-san'ın Mori-san'ın yeni iş girişimleri nedeniyle hedef alınabileceğinizi söyledi. Gümrük bürokrasisi yüzünden yeni şirketini kurmakta sorun yaşıyor, değil mi? Eğer Ruslarla evlenirsem, sadece yardım etmekle kalmazlar, aynı zamanda size koruma da sağlarlar."

Piç kurusu.

Mio'nun kabul etmesi için hangi kartları oynayacağını çok iyi biliyordu. Babam ve ben onun dünyasıyız ve eğer bizi koruyacaksa cehennemi bile kabul eder.

"Akira ve ben tehlikede değiliz. Olsaydık bile kendimizi koruyabilirdik."

"Bunu bilemezsin." "Mio..."

"Ben de üzerime düşeni yapacağım,
Onee-chan." "Ama Rus mafyası tehlikelidir."

"Mori-san da tehlikeli ve sen gayet iyi gidiyorsun."

"Bu farklı. Akira daha önce benim arkadaşımdı ve o bir mafya üyesi değil. Rus mafyası acımasızlığıyla ünlüdür ve babam seni onların liderlerinden biriyle evlendirmeyi planlıyor. Şiddetleriyle tanınırlar ve sana zarar verebilirler, Mio."

Kılıcını savunma pozisyonunda tutarak ayağa fırlar. "Kendimi koruyabilirim."

Başımı sallıyorum ama bastırmıyorum. Onun yerine, onunla huzurlu bir gün geçirmeyi seçiyorum.

Birlikte öğle yemeği yiyoruz ve her şey hakkında konuşuyoruz. Aslında birbirimizin tek arkadaşınız. Onunla birlikte olmak, gerçekten hiç arkadaşım olmadığı üniversite günlerimi hatırlatıyor.

Sonundaki Lucy ve Reina hariç.

Bazen onları arayıp bir araya gelmeyi düşünüyorum ama onları tehlikeye atma düşüncesi beni hep durdurdu. Sarhoş olup Reina'ya mesaj attığım ve neredeyse ona içimi döktüğüm bir sefer hariç.

Akşamın sonunda ayrılmak zorunda kaldığımda Mio surat asıyor. Bu yüzden döndüğümde onunla daha fazla vakit geçireceğime söz veriyorum. Onu gülümsetecek ve bana el sallayacak bir şey.

Eve gidiyorum, kafam hala bitmek bilmeyen düşünceler ve teorilerle dolu.

Mio ile vakit geçirmek, ne kadar eğlenceli olursa olsun, bu sabah olanları ortadan kaldırmadı.

Sebastian'ın elinin, dudaklarının ve sözlerinin görüntüsünü yok edemiyorum. Lanet olsun. Sesini bile unutamıyorum.

Ofisinden hışımla çıkmadan önce ona telefon numaramı bırakmadım, ama yine de mesajlarımı kontrol etmeye devam ediyorum, sanki sihirli bir şekilde numarayı alacakmış gibi.

Arkamdan numaramı alması ilk kez olmuyor. Arabayı garaj yolunda durdurdum, kendimi toparlamak için bir an durdum, sonra Birkaç iş görüşmesi yapıyorum ve bazı toplantılar planlıyorum. Annemin geride bıraktığı mirası, sadece idari açıdan olsa bile ciddiye alıyorum. Annemin asistanı olan ve şimdi benim asistanım olan Amanda, diva tasarımcıları ve diğer tüm işlerle ilgileniyor.

İş beni başka şeyler düşünmeyecek kadar meşgul ediyor, ama bu daha önceydi.

Benim dünyam Sebastian'ınkiyle tekrar çarpıştığına göre artık bunun geçerli olmayacağını hissediyorum.

Amanda ile kontrol görüşmelerimi bitirdikten sonra eve giriyorum. Akira'nın ofisinden gelen tartışma sesiyle duraksıyorum. Bu saatte mi?

Onunla evli olduğum yedi yıl boyunca Akira, çalışma saatleri ile dinlenme saatleri konusunda her zaman çok titiz davrandı.

Yediden sonraki her zaman, kimsenin müdahale etmeye cesaret edemediği 'benim zamanım'dır. Ayrıca, tartışmak mı?

Bu olay o kadar nadir oluyor ki, ofisinin önünde durup dinliyorum, ama kelimeleri gerçekten duyamıyorum. Sadece bir erkek sesi.

Ve bu Akira'nın değil.

Kocamın tartışmayacağını biliyordum. Adam sesini yükseltmiyor ve yine de yapmak istediği her şeyi başarıyor.

Bazen, modern zamanlardaki bir samuray gibi hissediyor. Ya da belki ölümcül bir ninja.

Yoluma devam etmek üzereydim ki Akira'nın ofisinin kapısı açıldı ve Ren hışımla dışarı çıkıp kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Beni görünce çığlık atarak durdu, selam verirken yüzü buruştu.

Başımı eğmiyorum. "Ah, tartışmanın tamamen seninle olacağını bilmeliydim."

"Mutlu musun?"

Gülümsüyorum. "Sefaletin hakkında mı? Hem de *çok*."

"Bu sizinkini silmiyor, *Ojou-sama*," diye alay ediyor.

"Hayır, ama bir arkadaşın olması iyi bir şey." "Mutsuz olduğumu kim söyledi?"

"Belli ki öylesin. Akira etkili bir şekilde sinirlerini bozuyor. Sonunda eşinle karşılaştın, ha?"

"Sen öyle san. Kimse bana ulaşamaz, ne sen ne de psikopat kocan."

Bir şeyin tozunu alıyormuş gibi yaparak omzunu sıvazlıyorum, sonra da fısıldıyorum, "Arkanı kolla. Seni çoktan gözüne kestirdi."

Ben uzaklaşırken Ren sertleşiyor, küçük gözleri uzaklaşmadan önce benimkilere dikiliyor. Onu memnun bir gülümsemeyle izliyorum. Bu onu bir süreliğine paranoyak yapacak kadar sarsmıştı.

"Sen küçük bir gözüpek değil misin?"

Akira'nın sesiyle arkamı döndüm. Kapı aralığında duruyor, çerçeveye yaslanmış ve yukatasını giyiyor, bu da kesinlikle onun 'ben zamanı' olduğu anlamına geliyor.

"Bu ikimiz için de geçerli," diye alay ediyorum.

Gözlüklerini düzeltiyor. "Mio-chan nasıldı? Eğer gerçekten bütün günü onunla geçirdiysen."

"O iyi ve günümü onunla geçirip geçirmemem seni ilgilendirmez. Son baktığımda bana ne yapacağımı söyleyemezdin."

"Hmm. Geri geldi."

"Arkada ne var?"

"O savaşçı ruh. Bir süreliğine onu kaybettin. Bunu neyin tetiklediğini merak ediyorum sevgili karıcığım."

Kahretsin. Buna odaklanacağını bilmeliydim. Ne de olsa bu Akira.

Şu andan itibaren daha dikkatli olmalıyım.

AKIRA

Sevgili Yuki-Onna,

DÜN GECE YILLARDIR SENİNLE İLGİLİ İLK RÜYAMI GÖRDÜM.

Senin kadar kirliydi.

Ben uyurken hayalet gibi penceremden içeri girdin ve sonra yorganın altına girdin.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve iliklerime kadar donduğumu hissettim ama geri çekilmek ya da pencereyi kapatmaya çalışmak yerine hareketsiz kaldım.

Ne? Yargılama. Yuki-Onna'nın sonunda canımı aldığı anı hissetmeye ihtiyacım vardı.

Ama senin yaptığın bu değildi.

Ellerin kalçalarımın yukarı kaydı ve pantolonumu indirdin. Küçük elin aletimin etrafını sardı ve yıllarca uzak durduktan sonra bir rahip gibi sertleştin.

Tekrar söylüyorum, yargılamayın. Tepkimi kontrol edemedim.

Kendimi savunmam gerekirse, beni baştan çıkarmaya çalışacağınızı ya da en sevdiğiniz hardcore porno senaryolarındaki gibi uygunsuz bir şekilde görüntüleyeceğinizi hiç düşünmemiştim.

Her neyse, minik ellerin uzunluğuna sarıldığında aletim kesinlikle varoluşsal bir kriz yaşamıyordu ve avuçlarını kocaman aletimin etrafında yumruklamak için mücadele ettiğinde boşalmanın eşiğinde olabilirdim.

Bana anlattığın onca sapıkça senaryoya rağmen o kadar da tecrübeli olmadığını söyleyebilirim ve bu beni karnım kasılana ve dişlerimi sıkarak zorunda kalana kadar daha çok tahrik etmiş olabilir.

Ama sonra beni ağzına aldın ve lanet olsun, ben cehenneme düşerken cennetten bir parçaya dokunmak gibiydi. Küçük dilin yan tarafımı yaladı ve sanki tüm hayatın boyunca bunu yapmak için beklemişsin gibi prekumu yuttun.

Ve lanet olsun, neredeyse ilk kez dokunulan ergenlik çağındaki bir çocuk gibi tatlı boğazından aşağı boşalıyordum.

Dilini, dudaklarını, ellerini ve vücudunun her bir parçasını kullanarak beni boğazının arkasına kadar götürürken başının aşağı yukarı hareketini izlemeden duramıyordum. Koyu renk saçlarının kalçalarımın değmesi bile ihtiyacım olduğunu düşünmediğim bir uyarıcıydı.

Ve en kötü kısmı? Çırpındığında ve sikimde boğuluyormuş gibi görüldüğünde bile durmadın. Yakınından bile geçmedin, azıcık bile. Devam ettin ve devam ettin, bir sonraki kupasını kovalayan bir şampiyon gibi sikimi yuttun.

Ve tam ruhumu bir succubus gibi aletimden emmeyi başardığını düşündüğümde bana baktın.

Gözlerin çökmüş, yanakların kızarmıştı ve yüzünde baştan çıkarıcılıkla karışık bir meydan okuma ifadesi vardı.

Ve emin olabilirsin ki ben de ona doğru yükseldim ve boğazının arkasına vurdum, ta ki sen sıçrayıp bu sesleri çıkarana kadar ve bu da beni cehennemdeki yerime kadar itti.

Küçük boğazına kadar boşaldım ve sen yutabildiğin kadarını yuttun, ama döllerim hala çenenden aşağı damlıyor ve o güzel dudaklarını kaplıyor, kırmızı ruju yüzüne bulaştırıyordu.

Yutkunurken döllerimle işaretlenmen asla unutamayacağım bir manzaraydı.

Şimdiye kadar yaşadığım en iyi hayali oral seks.

Ama her rüya gibi, uyandığımda sen yoktun. Bir pislik gibi davranıp orgazm olman için sana işkence edemezdin.

Sana dokunmayı hayal bile edemezdin.

Komik, değil mi? Babalarının müstehcen dergilerini çalan iki çocuk gibi porno hakkında konuşurduk ama kendi aramızda hiç konuşmazdık.

Ama sen devam ettin, rüyalarımın girdin ve sanki buna hakkın varmış gibi beni havaya uçurdun.

Yapamazsın, Yuki-Onna.
Bir dahaki sefere ruhumu emmeye devam et.

TEŞEKKÜRLER AMA PEK SAYILMAZ,
Akira

SEBASTIAN

I kara bir deliğe düşmek.
Hayır. Bunun olmaması gerekiyordu.
Evet. Dünya bu kadar kötü değilmiş gibi davranarak gayet iyi gidiyordum.

etrafımda yanıyor.

Yedi yıl boyunca uzak durmayı çok iyi başardım. Yine de başlangıçta onun adını Google'da aramak gibi kötü bir alışkanlığım vardı.

Naomi'nin üniversiteden arkadaşı Lucy'yi nerede olduğunu öğrenmek için rahatsız etmekten.

Uykusuz geceler geçirerek Naomi ya da Naomi Sato adının geçtiği tüm portal ve profillere baktım çünkü onu eski soyadıyla bulamadığımdan emindim. Sosyal medya hesapları sanki hiç var olmamış gibi kaybolmuştu.

Zaten bunlara pek dikkat etmezdi, bu yüzden onu bulma konusunda pek umutlu değildim.

Aylarca aradım.

Aylarca takıntı yaptım.

Şiddet eğilimlerim ön plana çıktı ve hayatımı alt üst etti. Nate'in kaç kez beni birini öldüresiye yumruklamaktan alıkoymak zorunda kaldığını ve sonra beni dava etmeden önce uzlaşmalarını sağladığını sayamadım.

Bu durumda geçirdiğim aylardan sonra kendimi yavaş yavaş öldürdüğümü ve buna bir son vermem gerektiğini fark ettim, yoksa büyükannem ve büyükbabama 'Ben sana söylemiştim' deme zevkini tattıracaktım.

Ve o zamanki pislik halimi geride bırakmak için arama geçmişimi sildim ve kanlı bıçağın kanıyla içimde iltihaplanmasına izin verdim.

Onu bir daha aramadım. Adını Google'da aratmadım. Owen'ın hatırı için katıldığımız maçlarda karşılaştığımız nadir durumlar dışında Lucy ile konuşmadım bile - ki kendisi şu anda başarılı bir NFL oyuncusu.

Peki neden yine üzerinde onun adı yazan binlerce sekmeye bakıyorum?

Neden frene basamıyorum?

Belki de yüzünü tekrar gördüğüm ve artık soyadını bildiğim içindir.

Naomi Mori. Akira Mori'nin karısı.

Yumruğumu dizüstü bilgisayarımın ekranına sıkıştırmak ve bir şekilde onun soyadını onunkinden ayırmak istiyorum.

Onlar hakkında okudukça, görüşümü kaplayan kırmızı sis daha da kalınlaşıyor ve kendimi eski lanet alışkanlıklarıma geri dönerken hissedebiliyorum.

Mori çifti özel, şık ve büyükannem ve büyükbabamla yarışacak kadar asil bir duruşa sahip olarak biliniyor.

Birlikte çekildikleri tüm fotoğraflarda eli adamın kolunda gülümsüyor. Japonya'da Yeni Yıl kutlamaları sırasında bir tapınakta çekilmiş bir fotoğrafları var. Kadın koyu mavi çiçek motifleri olan beyaz bir kimono giyiyor ve erkek de motiflerin rengiyle uyumlu bir yukata giyiyor.

En sevdiği renk.

Naomi gülüyor, adam sırtarak kulağına bir şeyler fısıldarken başını arkaya eğiyor. Duvara fırlatmamak için dizüstü bilgisayarımın kapağını sıkıştırıyorum.

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve birkaç derin nefes alıyorum. Ama yaptığım hiçbir şey sisi kovamıyor.

Hiçbir şey bu laneti yok edemez. Belki Akira Mori'yi öldüresiye dövüp kanında yıkanmak dışında.

Kapı çalındı ve homurdandım, "İçeri gel."

Candice kapıda beliriyor ve elini kalçasına atıyor. "Bunu görmek gerek."

Ayaktayım çünkü her türlü dikkat dağıtıcı şeye hazırım.

Asistanım yanımda yürürken stajyerler ve yeni başlayanlar için ayrılmış açık ofis alanına gidiyoruz.

Daniel ve Knox tüm stajyerleri toplayıp küçük bir kaidenin üzerinde duruyorlar. Kadınlar onlara huşu içinde bakıyor, erkekler ise onları rol model olarak görüyor ve onların izinden gitmek istiyorlar.

"Güzel bayanlar ve onurlu beyler." Daniel hayali bir mikrofon kaptı. "Bugün burada efsanevi dostuma saygılarımızı sunmak için toplandık."

görünüyor. Ve bayanlar, aksanımın karşı konulmaz olduğunu biliyorum, ama henüz bayılmayın. Çünkü ne yazık ki Adonis görünümüm ve öldürücü gamzelerim aslında burada olma sebebimiz değil. Hayal kırıklığı, biliyorum."

Birçok stajyer kıkırdıyor, diğerleri ise gülümseyerek onun erkek düşkününü ellerine oynuyor. Bazıları buna büyüleyici diyebilir.

Bir zamanlar öyleydim. Büyüleyici.

Şimdi, stajyerler benden de Nate'den korktukları kadar korkuyorlar.

Knox bir kolunu Daniel'in omzuna koyar. "Daha da hayal kırıklığı yaratan şey ise sizi ayırma zamanının gelmiş olması. Dan'in tarafında olmak isteyenler bir el kaldırsın. Beni tercih edenler iki el kaldırsın. İtmek yok, lütfen. Ne kadar istesem de herkesi kabul edemem."

Stajyerler Daniel ve Knox arasında bölünürken kaos ortaya çıkar.

Candice sert sesiyle "Bir şeyler yapın," diye azarlar. "Ayrılacaklar Yine hurda yiyorsun."

Bir yargıçla öğle yemeği randevuma yakın olduğu için saatime bakıyorum. "Ve önemsiyoruz çünkü...?"

"Masanızdaki iş yükü, belki? Eve, ailemin yanına makul bir saatte gitmem belki? Ayrıca, belki de bu ikisinin yaptığı seçimlere artık razı olmamak. Diğer ortakların önünde böbürleniyorlar ve bunu bir drama haline getiriyorlar."

"Bunların hiçbirisi umurumda değil."

"Makul çalışma saatlerimi önemsiyorum ve sen de bana yardım edeceğine söz verdin. Bunun için mükemmel bir zamanlama."

"Güzel. En iyi stajyerler kimler?"

Diğerleri kadar yaygara koparmayan ama Knox'a daha çok yönelen uzun boylu bir kızı ve zayıf bir adamı işaret ediyor. Yüksek profilli ceza davalarına olan saplantısı birçok stajyerin ona akın etmesine neden oluyor.

"Kate Bukowski ve Omar Taylor, Jr. İkisi de sınıflarının en iyileri" diyor Candice.

"Notlar sadece bütün gece ders çalıştıkları ya da kopya çektikleri anlamına gelir. Akıllı olmalarına ihtiyacım var."

"Elimizdeki en iyi stajyerler onlar. Şimdi, bir şeyler yapın."

İç çekerek olay yerine yaklaşıyorum. Kargaşa bir süreliğine duruluyor ve stajyerler gözleri kocaman, ağızları açık beni izliyorlar.

Benim böyle şeylere karışmama alışık değiller.

"Burada ne yapıyorsun?" Daniel kaidesinden aşağı atlar.

"Stajyerleri seçmiyor muyuz?" Bakışlarımı aniden sessizleşen stajyerlerin üzerinde gezdirerek soruyorum.

"Seninkini sonra göndeririz." Knox beni başından savdı. "Zamanınızı boşa harcamanıza gerek yok."

"Ben kendiminkini seçeceğim." Candice'in bana işaret ettiği iki stajyere bakıyorum. "Kate ve Omar. Beni takip edin."

İkisi de ırkılıyor ama bu kötü bir şekilde değil. Daha çok gözleri büyüyor ve "bu oluyor mu?" der gibi birbirlerine bakıyorlar.

Knox gibi yüksek profilli davaların peşine düşmeyebilirim ama özgeçmişlerinde iyi görünecek pek çok iş alıyorum.

"Ne? Hayır." Daniel bir panter zarafetiyle önümde kayıyor. "Bu işler böyle yürümez!"

"Artık öyle." Arkamı döndüm ve çıktım. İki stajyer bir saniye tereddüt ettikten sonra tek kelime etmeden beni takip ettiler.

"Buna ayrıcalıklı muamele deniyor, çünkü sen Nate'in prensisin," diye fısıldıyor Knox yanından geçerken.

"O zaman onunla konuşun."

"Neden buradasın ki?" Daniel arkamdan seslendi.

"Bunu Candice'le hallet," diye işaret ediyorum ve Candice stajyerleri ofisime yönlendirirken ona kibirli bir gülümseme atıyor.

Onlara kendilerinden ne beklediğini anlatıyorum, başları ağrımadan verim alıyorum, sonra çantamı alıp gidiyorum.

Daniel ve Knox hâlâ stajyerleri bölme şovu yapıyorlar ve ben çıkışa doğru ilerlerken onları görmezden geliyorum.

"Yine iş başındalar." Şirketteki tek kıdemli kadın ortak olan Aspen yanıma geliyor ve asansöre biniyoruz.

Otuzlu yaşlarının başında ve Weaver & Shaw'ın kurucularından biri. Asla kabul etmezler ama Aspen, Nate ve Kingsley Shaw'ı birbirlerini öldürmekten ve yıkıcı enerjileriyle gerçekten üretken bir şeyler yapmaktan alıkoyan çizgidir.

Bir bakıma Nate'in stratejisti ve yakın arkadaşı ama mahkemede saç rengine uygun bir ateş topuna dönüşebiliyor.

"Biliyorum." Kapalı otoparkın düğmesine basarken bir iç çekiyorum. "Nasılsın?"

Ben kaşımı kaldırıyorum, o da mükemmel bir kaş kaldırıyor.

"Dur tahmin edeyim. Nate ispiyonladı ve şimdi onun infazcı kolu ve gizli kitle imha silahıyla uğraşmak zorundayım."

"Ben sırdan başka bir şey değilim Sebastian. Ve sen dibe vurduğunda yanında olduğumu unutuyorsun. Kötü haberin taşıyıcısı olacağım ve bunun bir daha olmayacağını sana bildireceğim, sadece Nate ve şirketin iyiliği için değil, aynı zamanda senin iyiliğin için de."

"Ben iyi olacağım."

"Olsan iyi olur. Seni hizada tutmak için bildiklerimi kullanmaya başlamak istemiyorum."

Asansör açılıyor ve kapalı otoparka adım atıyoruz, sonra duruyoruz. "Neden bahsediyorsun, Aspen?"

"Ailenizde her şey görüldüğü gibi değil." "Bu bana hiçbir şey anlatmıyor."

"Öyle olmaması gerekiyor. Sana tüm cevapları verirsem, kendi başına nasıl anlayacaksın? Ama sana bir ipucu, büyükannen ve büyükbaban ve hatta Nate bile senden bir şeyler saklıyor." Bana el salladı ve arabasına doğru yürüdü.

Nereye varmaya çalışıyordu? Aspen'in hayati bir önemi olduğunu düşünmese bu konuyu açmayacağından eminim ama onun akıl oyunlarını oynayacak durumda da değilim.

Hiçbir şey için havamda değilim. Ruh halini sikeyim.

Başımı sallayarak kendi arabama bindim ve toplantıma gittim.

Yine de aklım işime ya da kişiler arası ilişkiler kurmaya odaklanmıyor. Genellikle bu konuda en iyisi benim; uygun gördüğüm her an büyükannemin ve büyükbabamın adını kullanıyorum.

Nate istemiyor, çünkü onlardan temiz bir kopuş istiyor, ama ben neden yapmamamız gerektiğini anlamıyorum. Ne de olsa, onların züppe ve boğucu davranışlarına yeterince uzun süre katlandık ve ödülleri alabilmeliyiz.

Ama bugün, tek istediğim gitmek.

Ve bir kez yapabildim mi, daireme geri dönüyorum. Brooklyn'in dış mahallelerinde sakin bir binada yer alıyor. Sadece geniş, ses geçirmez ve harika bir şehir manzarasına sahip olmakla kalmıyor, aynı zamanda kendim olabileceğim bir yer.

Ne bir avukat, ne bir Weaver, ne de Nate'in yeğeni.

Hatta bazen Sebastian bile değil.

Sadece ben.

İç mekân oldukça geniş ve ahşap döşeme, tavandan tabana pencerelerden giren öğleden sonra güneşinin altında parlıyor. Tek mobilya, sadece birkaç kez açtığım bir televizyon.

Kanepe ya da kilim yok. Dekoratif eşyalar ya da kutsal eşyalar yok.

Yatak odamda bir yatak, ev ofisimde bir masa ve kütüphane, mutfakta birkaç mutfak eşyası var, hepsi bu.

Buraya taşınalı birkaç yıl oldu ama hiçbir zaman burayı bir ev haline getirme ihtiyacı hissetmedim.

Bu da insanları davet etmememin bir başka nedeni.

Burası kendimle baş başa kaldığım yer. Gün boyunca taktığım maskeyi bırakıp sadece var olabildiğim yer.

Orası benim sığınağım, başka kimseyi istemiyorum. Ama birini davet ettim.

Naomi.

Birkaç gün önce ona gönderdiğim mesaja bakıyorum. Mesajı okudu ama ne reddetmek ne de onaylamak için bir cevap göndermedi.

Ofisimde bu teklifi yaptığımda kabul etmesini beklemiyordum. Sırf kocasından uzak durayım diye her istediğimi yapmazdı.

Çünkü eğer yapsaydı, bu bir ilişkiyi kabul etmekten farklı olmazdı.

Ancak, onu sadece okşamak ve yalamakla bu işin peşini bırakmayacağımı anlamış olmalı. Bunca zaman sonra bile, elimi boğazına koymamın yeterli olmadığını biliyor olmalı.

O günü hatırlamak bile beni hâlâ sertleştiriyor.

Naomi gözlerimdeki sadizmi ve daha fazlasına olan ihtiyacı görmüş olmalı ki hâlâ yapabiliyorken kaçtı.

Bana numarasını söylememiş olabilir ama kartını verirken Nate'e bırakmış.

Dün gece mesajda belirttiğim tarihi.

Gelmedi.

Bunun beni neden öfkeliendirdiğini ve adını Google'da aratmaya ittiğini bilmiyorum.

Ortaya çıksa onu yakalayacağım için olabilir ama bunu sadece kocasının bizden haberdar olmaması için yapıyor.

Ya da belki de gelmemesi, kocasını onu aldatmayacak kadar sevdiği anlamına geldiği içindir.

Sikeyim.

O gittikten hemen sonra olduğum acı pislik haline geri dönüyorum ve o pislikle anlaşıyoruz. Hem de hiç.

Evrak çantamı ofisime yerleştirdikten sonra soyunup duşa giriyorum. Başımı arkaya yatırıp kavurucu sıcak suyun üzerimden akmasına izin veriyorum.

Zihnim Akira için stratejilerle dolup taşıyor. Ona yaklaşmalıyım, bu da Naomi'yi tekrar yakınımaya gelmeye zorlar.

Gelmeyi reddetti mi? Tamam. Onun yerine ben seçim yapacağım. Ya da daha çok, yeni hayatıma hiç bulaşmaması gerektiğini anlaması için elinden alırım.

Evet, mükemmel değildi. Evet, yorgun ve bazen zorlamaydı ama hepsi benimdi. Onun lanet hayaletinden kaçmak için kendim için inşa ettiğim şeydi.

Kapı çalıyor ve ben gözlerimi deviriyorum. Nate olmalı. Aspen'i başıma bela etmekle kalmadı, bir de beni rahatsız edip duruyor.

Duştan çıktıktan sonra belime bir havlu sarıyorum ve kapıya yöneliyorum.

Yan komşunun geveze yaşlı kadını olmadığından emin olmak için gözetleme deliğinden bakıyorum. Arkadaş canlısı olsa ve bazen bana ev yapımı yiyecekler verse de, saatlerce sohbet edebiliyor.

Nate ya da konuşkan bayan değil. Bu... o.

Lanet olası kabus.

Çarpık rüya.

Naomi.

Koyu mavi zarif bir elbise giyiyor, saçları şekillendirilmiş ve dudakları kan rengine boyanmış.

Bakışları yana kayıyor ve yutkunuyor, bu da gergin ve boyundan büyük işlere kalkıştığı anlamına geliyor.

Naomi geldi. Bir gün gecikmiş olsa bile.

Onu kapımın önünde süslenmiş ve güzel bir şekilde görmek içimde bir şeyleri uyandırıyor.

O gittiğinden beri uykuda olan canavar.

Bir gün göğsümden çıkacağını düşündüğüm canavar. O gün bugün.

Ben burada kapıyı açmadan durdukça o daha çok kıpırdanıyor, etrafını izliyor.

Yeni Naomi endişelenmez ya da zayıflıklarını göstermez. Dudaklarını ayırmıyor ya da gözlerinin açılmasına izin vermiyor.

O da kocası gibi boş ve saygıdeğer biri.

Bu Naomi değil.

Bu farklı. Yardım etkinliğindeki ya da ofisimdeki kişiden bile farklı.

O versiyon halk içindi, bu ise benim için.

Ve bana kendi rızasıyla geldiği için, parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermem mümkün değil.

Yine de kapıyı hemen açmıyorum. Benim yedi yıl boyunca yaptığım gibi beklemesi gerekiyor.

Bu gecenin sonunda, neden benim olduğunu hatırlayacak. Akira'nın ya da başkasının değil.

O benim. Hep öyleydi ve hep öyle olacak.

NAOMI

Tonunki berbat bir fikir.
Yıllardır yaşadığım en kötü
şey. Ya da hiç.

Yine de ayaklarımın beni buradan götürmek için işbirliği yapmasını sağlayamıyorum. Kafamın arkasında çınlayan mantığın sesini dinleyemiyorum.

Kimsenin beni izlemediğinden emin olmak için yana doğru bir bakış atıyorum. Sebastian'ın binası geniş ve sofistike ama neyse ki insanlarla dolu değil. Şimdiye kadar sadece, dışarıdaki güvenlik kim olduğumu sorduğunda beni içeri almaktan büyük mutluluk duyan sevimli yaşlı bir kadın gördüm.

Mesele şu ki, gelmeyi planlamamıştım.

Dün ofiste bütün gece çalıştım, tasarımları onayladım ve Chester Couture'ün bir sonraki şovunu planladım.

Aklımda, eğer meşgul olursam, gerçekten olmak istediğim yeri tamamen unutacaktım.

Geçmişimdeki yıldız oyun kurucuyu unutacaktım.

Ama sadece kendimi kandırıyordum.

Tek düşünebildiğim oydu. Sebastian lanet Weaver.

Bir düzine mesaj yazdım ve tekrar yazdım ama onları sildim ve bütün gece boyunca takıntı yapmaya devam ettim. Beynim bir saniye bile durmadı ve zaman geçtikçe daha fazla soru beynimi doldurdu.

Sebastian onu ektiğim için kızgın mıydı? Ya Akira'ya giderse?

Bugün beni onun kapısına getiren de buydu. Ya da en azından buraya gelirken kendimi buna ikna etmeye çalıştım.

Kapı ziline tekrar basıyorum, parmağım titriyor.

Çok mu geç kaldım? Ya *gerçekten* Akira'ya gittiyse? İşler çirkinleşirse - ki çirkinleşecek- nasıl tepki vereceğime dair hiçbir fikrim yok.

Saniyeler geçtikçe kaygılı bakışlarım çevremde geziniyor. Kafamın içinde saatli bomba gibi yankılanıyorlar ve ben kapalı kapıya baktıkça sesleri artıyor.

Telefonumu almak için çantama uzandım. Önce onu aramalıyım. Ama buraya kadar gelirken pek düşünmemiştim.

Kapı tıkırdayarak açılıyor ve irkiliyorum, elim çantamın içinde yarı yolda duruyor. Doğruluyorum, Sebastian'ın kapıda belirmesini beklerken omurgam dikleşiyor.

Bir saniye geçiyor. On...

Yirmi...

Ortaya çıkmıyor.

Dikkatli bir elle kapıyı itiyorum. "Sebastian?"

Cevap yok.

Kötü niyetli bir şey midemin tabanını çekiştiriyor ve yavaşça içeri girerken dudaklarım aralanıyor.

Davet edilmediğim halde içeri girmemde bir sakınca var mı?

Daireye adımımı atar atmaz zifiri karanlık beni karşılıyor. Bırakın nereye gittiğimi, ellerimi bile göremiyorum.

Belirsiz bir adım atıp sonra durduğumda kalp atışlarım gürleyerek tüm bedenimi sarsıyor. Ayak parmaklarım yüksek topuklu ayakkabılarımın içinde kıvrılıyor ve tırnaklarım çantamın askısına batıyor.

"Sebastian?" Sesim alçak, perili.

Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama belli ki benim için iyi bitmeyecek. Acaba arkamı dönüp gitsem mi diye düşünüyorum ama sonra aklıma daha acil bir düşünce geliyor.

Ya yaralıysa ve yardıma ihtiyacı varsa?

Kapı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor ve küçük bir çığlıkla sıcıyorum.

Kahretsin.

O kadar farkındalığım yüksek ki nefes alış verişlerimin sesini duyabiliyor ve soğuk havanın tenimi yaladığını hissedebiliyorum.

Aşırı duyuşal yüklenme yaşamayalı uzun zaman olmuştu. Sanki kendi bedenim beni zapt edemiyor.

"Sebastian..." Tekrar deniyorum, sesim o kadar cılız ki zar zor tanıyabiliyorum.

Arkamdan bir hareket bulanıklığı geliyor ve hızla döndüğümde öne doğru tökezliyorum.

Çığlık atacak zamanım yok, çünkü bir el boğazımı sarıyor ve beni öyle sert geri itiyor ki çığlık atıyorum.

Delici ses, sessiz havayı keskin bıçaklar gibi kesiyor. Sırtım, ciğerlerimdeki nefesi kesen gürültülü bir gümbürtüyle sert bir şeye çarpıyor.

İçimden yabancı bir enerji fışkırıyor ve sallanmaya başlıyorum. Bu, ilkel gereklilikten beslenen kör bir hayatta kalma duygusu.

Kaslı duvara tekme atıyorum, tırnaklarım çelik gibi bir kavramayla büyük ellere batıyor.

Boğazımı sıkıca tuttuğumu düşünerek çığlık atıyorum ya da atmaya çalışıyorum. Sıcak, tehditkâr nefesler kulaklarıma saldırıyor. "Kapa çeneni, sürtük." Sebastian.

Bu alçak baritonu nerede olsa tanırım. Kör olsam bile onun canavarını binlercesi arasından seçebilirdim.

Dünyadaki hiç kimsenin ait olmadığı aynı karanlıktan geliyoruz. için.

Ve şu anda yine o aşamadayız, dış görünüşümüzden sıyrılıp ilkel, hayvani benliklerimize geri dönüyoruz.

Çırpınışlarım yavaş yavaş azalıyor, bileğini bırakmasam da tırnaklarım artık onu tırmalamıyor. Bedenim, duvar olduğunu varsaydığım şeye doğru gevşiyor.

Kör dövüşümü bıraktığımda, dış dünya tekrar içeri süzölmeye başlar. Bergamot ve amber kokusu burun deliklerimden içeri sızıyor.

Bir saniyeden kısa bir süre orada durduğumuzda onun sert nefesleri benim umutsuz, sert nefeslerimle eşleşiyor. Karanlıkta birbirini tanıyan iki berbat ruhuz.

Gözlerim bir şekilde çevreme uyum sağladı ve geniş omuzlarını, sivrilen belini ve keskin kenarlı yüzünün silüetini seçebiliyorum. Sertliğini. Yüz hatları görülebilseydi, her yerinde yazılı olmasını beklediğim o lanet ahlaksızlık.

O çıplak. En azından belden yukarısı.

Neden elimi yüzüne uzattığımı bilmiyorum. Neden ona dokunmak, onu hissetmek istediğimi bilmiyorum. Belki de bunun acımasız kâbuslarımdan biri olmadığından emin olmak ya da gerçekten hayatta olduğunu doğrulamak içindir.

Daha önce hiç şahsen kontrol etme şansım olmamıştı.

Tenim teniyle buluşmadan önce geri çekiliyor ve ben irkiliyorum, elim gevşekçe yanıma düşüyor.

Doğru. Ona dokunabileceğim bir pozisyonda değiliz. Her şey çirkin bir şekilde bittikten sonra olmaz.

Diğer eli elbisemin askısını çekiyor ve kumaşın yırtılma sesiyle nefesim kesiliyor.

İçgüdülerim tekrar devreye giriyor ve içimde bir enerji kükremesi yükseliyor. Savaşma kararı saniyenin çok küçük bir bölümünde aklıma geliyor.

Tekmeliyorum, pençeliyorum ve mümkün olduğunca çok hasar vermeye çalışıyorum.

Adrenalin beni daha güçlü hissettiriyor, ama ne kadar yenilmez olduğumu düşünürsem düşüneyim, onu üzerimden sıyırmak bir yana, hareket ettiremiyorum bile.

Aksine, her kıpırdanışında ve tekmemde, üzerimden düşüp ayaklarımın etrafında toplanana kadar elbiseyi daha da yırtıyor. Soğuk hava beni bir kozanın içinde yutuyor ve tenimde tüylerim diken diken oluyor ama durmuyorum.

Tekmelemek için bacağıma kaldırıyorum ama tökezliyorum. Sebastian boğazımı sıkarak beni tekrar duvara yapıştırıyor.

"Ahhh!" Acı içinde haykırıyorum.

Bu fırsatı sütyenimi bir arada tutan askıları koparmak ve sallanan kollarımdan aşağı çekmek için kullanıyor.

Duvara yaslanıyorum ama sert eliyle bir göğsümü kavıyor ve ağrıyan meme ucumu çimdikliyor, sonra da ters yöne çeviriyor. Dişlerim alt dudağımın yastığına batıyor ama bir iniltiyi bastıramıyorum.

Ağzı diğer meme ucunu buluyor ve emiyor, sonra ben çığlık atana kadar ısıyor. Sinir uçlarım şişiyor, tüm farklı yönlerde sinyaller gönderiyor.

Tekrar yapıyor, büküyor ve emiyor, bana güvenli bir rahatlama sağlıyor, sonra ilk seferden daha sert ısıyor. Sıkıştırması daha da şiddetleniyor ve tüm çizgiler bulanıklaşana kadar kontrolden çıkıyor. Acı zevke çok benziyor. Yanlış doğruya çok yakın.

"Ahhh...oh, Tanrım..."

"Seni kimse kurtaramayacak, sürtüğüm. O bile." Sesinin erkeksi tonu sadizmi öylesine derinlere gizliyor ki beni derinden sarsıyor.

Sıkı tomurcuğu tekrar ısıyor ve yemin ederim kan akıtacak.

"Tanrım..." İnledim.

"O da kurtarıcılık yapmayacak." Bir meme ucunu serbest bırakıyor ve ıslak ağzının çıkardığı ses ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor.

"Dua etmek son şey

yapmalısın, sürtüğüm. Devam et ve benimle istediğn gibi dövüş."

Dvşyorum.

Sadece bana söylediğı için değl, ben tekmeledike o daha da sertleştğ için. Ne kadar penelersem ve kıvranırsam, ona o kadar yaklaşıyorum.

Ama ikimiz de onu asla alt edemeyeceğmi ya da gücünü ona karşı kullanamayacağmı biliyoruz. İstese isyanımı bir saniyede bastıracağından, beni bastırmak için gücünün sadece en azını kullandığından hiç şüphem yok.

Beni ne kadar kolay alt edebileceğı düşüncesi içimde sayısız çarpık duyguya yol açıyor.

"Daha fazla dövüş, beni daha sert tekmele, daha derine pençe at. Bana ne kadar çok vurursan, amını o kadar sert alacağım, benim pis küçük sürtüğüm."

Elimden geleni yapıyorum, sözleri beni yabancı bir enerji duygusuyla besliyor. Hayatım buna bağılıymış gibi savaşıma ihtiyaı hissetmeyeli çok uzun zaman olmuşt.

Sebastian beni boğazımdan tutup duvardan çekiyor ve ileri doğru itiyor. Bir gümbürtüyle sert zemine indiğimde ciyaklıyorum.

Sürünerek uzaklaşımaya çalışıyorum ama beni ayak bileğmden tutup geri çekiyor. Ağrıyan meme ularıım yere srtndke sıkılaşıyor. Tırnaklarıımı tahta gibi hissettiren şeylere geçiriyorum, ama kaamıyorum ve sadece birkaçını kırmayı başarıyorum. Ne kadar mücadele edersem edeyim, onun vahşı gücüyle boy lşemem.

Öncekinden farklı. Eskiden duygusal olarak daha yakın hissederdi, sanki her an durabilirmiş gibi. Ama şmdi, kapatma düğmesi olmayan gerçek bir canavar.

Belki güvenli kelimesi hariç.

Ama kafamın içinde artan bir hızla titreşen şey bu değl. Ş anda tek istediğm o.

Sadece ondan

daha fazla.

Bunun.

Bizden.

Ya da bizden geriye ne kaldıysa.

"Nereye gittiğni sanıyorsun?" ırpınmama rağmen klotumu indiriyor. Sonra göğsü kaygan sırtımı örtüyor.

Kaslarının sert çıkıntıları da terden nemlenmiş. İkimiz de sert nefes alıyoruz, benim nefeslerim onunkilerden daha kesik kesik.

Sebastian'ın ağırlığıyla ezilerek çırılçıplak yere yığılıyorum. Altından kaymaya çalışıyorum ama ensemi acımasızca kavrayarak yüzümü tahtaya

yapıştırıyor. Ağırlığı üzerimden hafifliyor ve bir elini karnıma doğru kaydırıyor, sonra beni itiyor.

Böylece titreyen dirseklerimin üzerinde duruyorum, yanağım hala yere basılı.

Bana her zaman özür dilemeden ve tereddüt etmeden yaklaştı, bana asla kırılabilir ve kırılgan biriymişim gibi davranmadı.

Bana bir kadından bir şey alan bir erkek gibi davrandı, kadının bunu istediğini çok iyi biliyordu.

Yedi yıl sonra bile bu değişmedi. Aslında, iddiaları konusunda daha da özür dilemez hale geldi. Koşullar lanetlensin.

Bir şey zor Dürtmeler karşıbenim eşek ve I
Dur, benim Kalbim küt küt atıyor.

Onun arzusunu bir daha hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini bilmek.

Bunun için önce beni cezalandırmak istese bile.

Sebastian saçlarımdan bir avuç tutuyor ve beni dizlerimin üzerine çekiyor. Kafatasımın köklerinde acı patladığında çığlık atıyorum.

Bir eliyle sertleşmiş sikini kavrarken, diğer eliyle saçlarımı sıkıca tutarken karanlık silueti önümde beliriyor.

Muhtaç gözlerim onu olabildiğince çok içine çekmeye çalışırken göz bebeklerim büyüyor olmalı.

Sebastian sikiyle ağızma bir tokat atıyor ve içimden garip, boğuk bir ses çıkıyor.

"Aç şu lanet ağızını."

Dudaklarım aralanıyor ve dilim geçici olarak dışarı çıkıyor. Sonuna kadar sokuyor ve hareket etmemi yasaklamak için saçlarımı kavırıyor.

Öğürme refleksim devreye giriyor ve kalçalarına vuruyorum, kırık tırnaklarım kalçalarına batıyor, böylece bana biraz hava veriyor.

O yapmaz.

Sebastian ciğerlerim yanana ve gözlerim acıyana kadar kocaman sikiyle beni boğuyor. Boğazımdan içi boş bir ses yırtılıyor ve tükürüğüm onun kalınlığını ve çenemi ıslatıyor.

"İşte böyle, sürtük. Sikimi güzelce ıslat ki amını öyle bir sikeyim ki döllerimden sıırıslam olasın."

İnliyorum ama sesim zar zor duyuluyor. Geri çekiliyor, sonra tekrar sokuyor, daha derine, daha sert. Kendi salyalarını akıtıyorum.

"Hmm. Duydun mu? Bu senin pis bir sürtük gibi sikimde boğulma sesin."

Tam beni boğarak öldüreceğini düşündüğüm anda geri çekiliyor. Çığlık atıyorum, öksürüyorum ve prekumunun kendine özgü tuzluluğunu tadıyorum.

Boğazımın arkasına vurarak tekrar içeri girmeden önce bana sadece bir saniyelik bir süre tanıyor ya da öyle hissettiriyor.

Sebastian kalçalarını artan bir güçle iterken saçlarımı mengene gibi kavırıyor. Nefesimi tutamıyorum ya da hava alamıyorum.

İçeri, dışarı, daha derin, daha sert şeklindeki çıldırtıcı ritim, çarpık bir egemenlik dansında tekrar tekrar yinelenir.

Oksijen eksikliğinden sonra gelen küçük oksijen dalgası beni sersemletiyor ve havaya uçuruyor. Karnım karıncalanıyor ve kalbim ağrıyor ve bunun bu durumdan mı yoksa uzun zamandır böyle bir şey yaşamadığımdan mı kaynaklandığı konusunda hiçbir fikrim yok.

Sebastian ağzımdan çekip çıkarıyor ve aynı anda saçlarımı geriye atıyor. Dengemi kaybedip geriye doğru düşerken çığlık atıyorum ve yere çarpıyorum.

Kısa sürede üzerime çıktı, eli kalçalarımı ayırdı ve başparmağı klitorisimi buldu, çevirdi ve ovdu.

Havada boğuk bir çığlık yankılanıyor ve orgazm vururken bunun benimki olduğunu anlıyorum

Ben.

Birkaç saniye içinde geliyorum. Aynen böyle. Hiç zorlamadı bile ve ben Bir daha yaşayacağımı düşünmediğim bir dalgaya binmişim bile.

"Ne pis bir sürtük." Sesindeki şehvet ve tatmin benim afrodisyazım.

Bayılacağımı düşünene kadar gelmeye devam ediyorum. Ta ki buradan farklı bir yerde var olana kadar.

Sebastian üzerime atlıyor, eli boynuma dolanırken iri vücudu üzerimde bir gölge gibi.

Bu pozisyonda olmak eve dönmek gibi.

Sonunda o kayıp parçayı bulup yerine yerleştirmek gibi.

İçimdeki boşluğu doldurmak için her şeyi yaptım. Güneşin altındaki her numarayı denedim ve sayamayacağım kadar çok terapistle konuştum. Ancak hiçbiri kronik boşluğu hafifletmeme yardımcı olmadı.

Hiçbiri bana boşluğu silmenin tek yolunun yeniden şarj olmak olduğunu söylemedi. Ona geri dönmek.

Canavarım

benim.

Canavarım

benim.

Benim çarpık muammam.

İçime öyle şiddetli giriyor ki hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. A c ı t t ı ğ ı için değil, g e r ç i acıtıyor, ya da kocaman olduğu için değil, aleti beni mahvediyormuş gibi hissettirse de

içimde bir şey var, ama tüm bunlar yüzünden.

Dövüş.

Kovalama

ca.

Fantezi.

Bana dokunuşundaki çığlık ve ilkelik. Sanki bana dokunmayı hiç bırakmamış gibi.

Sanki yaşadığımız sürece canavar ve av olmuşuz ve nihayet birbirimize geri dönmenin yolunu bulmuşuz gibi.

Sadece bu an için olsa bile.

Sırtımı eğip onu daha çok içime alıyorum. Vücudum onunkini tanıdıkça artık savaşıyorum ve büyümlü bir sinerjinin içine düşüyoruz.

Belki de çarpıktır.

"Kahretsin... ne kadar iyi bir sürük..." diye inliyor, itiş gücü daha derin ve daha uzun bir hal alıyor.

Daha sert.

Her acımasız darbesinde kaygan sırtım tahtadan kayıyor. Sadece boynumdaki tutuşu, o aldıkça ve aldıkça beni yerimde sabit tutuyor.

Karşılığında bana ruhumun kayıp parçasını veriyor.

Bana uzun zamandır sahip olmadığım şeyi veriyor.

Nefesimi tutmama izin vermeyen hızlı, acımasız bir güçle yükseliyor. Bana çarptığında çığlık atıyorum, ellerim ona uzanıyor.

Ona dokunduğum sürece, burada olduğundan emin olduğum sürece hangi parçasına dokunduğum umurumda değil.

O yaşıyor.

Avuçlarım göğsünün terli kaslarını buluyor ve orgazmım boyunca titrerken tırnaklarımı geçiriyorum.

Sebastian başını eğiyor ve köprücük kemiğimin etini emiyor, sonra da ısıtıyor. Sıcak ve ateşli bir acı tenimde patlıyor ve ilkinin ardından bir orgazm daha patlatıyor.

Şiddetli bir cinsel arzuyla içime girerken hareketleri kontrolden çıkıyor.

Sonra döllerini içimi ısıtmadan önce hala üstümde duruyor.

Orgazmımın artçı etkileriyle miyavlayarak nefes alıyorum. Sebastian köprücük kemiğimi, göğüslerimi ve boğazımı ısırmağa devam ederken gırtlaktan gelen nefes alıp verme sesleri benimkilere karışıyor.

Her yerde.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzölüyor ama bu orgazmım boyunca
hıçkırır hıçkırır ağlayıp çığlık atmamdan farklı.

Bu benim yedi yıldır ilk sevinç gözyaşımdır.

Ve hepsi onun yüzünden. Benim yürek parçalayıcı güzellikteki
canavarım. Canavarım bana istendiğimi hissettirdi.

Önemli.

Yaşıyor.

NAOMI

I Ne kadar süre yere uzandığımı bilmiyorum.
Ama terimin soğumaya başlaması ve tüylerimin diken diken olması için yeterince uzun bir süre.

Sebastian işini bitirdikten kısa bir süre sonra üstümden kayboldu ama etrafımda ayak seslerini duymadım.

Nedense sanki karanlıktan beni izliyor, tekrar üzerime atlamadan önce zamanını bekliyor gibi hissediyorum.

Ya da belki de kalkıp dairesini terk edebilmem için bana bir fırsat veriyordur.

Olanların gerçekliği bana sert ve hızlı bir şekilde çarpıyor ve sarsılarak oturma pozisyonuna geçiyorum. Bacaklarımın arasında hafif bir ağrı oluşuyor ve nefes almak için avucuma yaslanırken irkiliyorum.

Burada kalamam.

Sebastian, Akira'dan uzak durmam karşılığında bana ne istediğini söyleyeceğini söylediğinde, bunun cinsel bir şey olacağını biliyordum.

Ama hiçbir şey olmamış gibi kaldığımız yerden devam edeceğimizi hiç düşünmemiştim. Onun teninin benimkine dokunmasının bile dünyayı ateşe vereceğini hiç düşünmemiştim. Üniversitedeyken olduğumuzdan bile daha yoğun.

Dokunuşu daha sert ve özür dilemez hale geldi.

Her hareketinden kontrol sızıyor, beni büzüşen bir sinir yığınının dönüştürüyor.

Bunu bir başkasına yaptığı düşüncesi midemde asit kaynatıyor. Blackwood'da bıraktığımı sandığım öfkeli, bıçaklı yanımı ortaya çıkarıyor.

Kıskanmaya hakkım olduğundan değil.

Her neyse, kendimi -ya da kendimden geriye kalanları-toparlayabilmem için buradan çıkmam gerekiyor.

Sebastian'ın ağır ayak sesleri etrafımda yankılanırken ayağa kalkmaya çalışıyorum. Kıpırdamadan, sert nefeslerimi içimde tutuyorum. O etrafımdayken nefes almak çok zor ve kendimi her nefes alıp verişimi sayarken buluyorum.

Kör edici beyaz ışık odayı yıkıyor. Karanlığa o kadar alışmışım ki, aydınlık yapış yapış olmuş gözlerime saldırıyor.

Sebastian'ı fark ettiğimde gözlerim yavaşça açılıyor. Daha önce çıplak olduğunu biliyordum ama bunu hissetmek ve görmek tamamen farklıydı.

Duvara yaslanmış, gelişmiş kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş ve bacaklarını ayak bileklerinden çaprazlamış. Dövmeli iki çizgi mükemmel karın kaslarındaki tek kırılma noktası ve estetik açıdan çok hoş görünüyorlar.

Futbolu bırakmasına rağmen fazla kilo kaybetmemiş. Şimdi büyüdüğü adama uyan zayıf bir şekilde kaslı.

Sikine bakmamaya çalışıyorum ama içimde hâlâ etkisini hissedebildiğimi düşünürsek bu imkânsız.

Yarı ereksiyon halindeyken bile uzun ve kalın ve anatomisinin bu kısmının bana verebileceği zevk ve acıyı düşündüğümde içimden geçen ürpertiye engel olamıyorum.

Sebastian'ın açık renk gözleri bana sabitlenmiş, benim onunkileri incelediğim gibi vücuduma bakıyor.

İşte o zaman yerde çıplak oturduğumu fark ettim. Elbisemi almak için çırpındım. Ya da ondan geriye ne kaldıysa. Kendime katlanma çabalarımın rağmen, kumaş parçaları çıplaklığımı zar zor gizliyor.

"Daha önce görmediğim bir şey değil," diyor çok rahat bir şekilde, sesi yeniden bağlandığımızdan beri kullandığı o soğuk kenarı yeniden kazanıyor.

Göğsüm sıkışıyor ama görmezden geliyorum, elbisemin bir parçasını göğsüme bastırıyorum. "Ben üzerime düşeni yaptım. Şimdi sen de üzerine düşeni yapmalısın."

"Peki bu ne olabilir?"

"Gönderdiğin adrese gidersem Akira'dan uzak duracağını söylemiştin."

"Bunu düşüneneceğimi söyledim. Ayrıca, kararlaştırdığımız tarih dündü, bugün değil."

"Ne diyorsun sen?"

"Tam olarak düşündüğün şey." Zalim bir sırıtış dudaklarını boyuyor. "Hepsi bir hiç uğrunaydı."

Sarsılarak kalkıyorum, ona doğru yürürken harap elbisenin yere düşmesine izin veriyorum. "Bunu yapamazsın!"

"Az önce yaptım."

"Sebastian, beni test etme yoksa yemin ederim..."

"Ne? Ne yapacaksın, Naomi?" Gözlerini morarmış meme uçlarıma daldırırken gözleri ısınıyor. "Göğüslerin beni tamamen farklı bir şeyle baştan çıkarırken beni tehdit etmek akıllıca değil."

Onun ilgisiyle libidom yeniden uyanıyor. Çok uzun zamandır açlık çekiyordum ve şimdi gerçekten arzuladığım şeyin tadına baktığım için vücudum hayal kırıklığına dayanamıyor.

Ama zar zor var olan soğukkanlılığımı koruyorum. "Neden Akira ile çalışmak konusunda bu kadar ısrarcısın?"

"Çünkü yapmamı istemiyorsun."

"Benden istediğin kadar nefret edebilirsin, ama bu süreçte kendini yok etme."

Duraklıyor, mistik bakışları tekrar bana kayıyor. "Zaten yok edilmiş bir şeyi yok edemem."

Boğazıma bir yumru oturuyor ve ne kadar yutkunursam yutkunayım ondan kurtulamıyorum. "Sebastian..."

"Neden buraya geldin?"

"Çünkü sen istedin."

"Dünkü gibi ortaya çıkmayabilirdin ama sen aksini seçtin."

Neden?"

"Birlikte çalışmayacağınızı söylemişsiniz-"

"Bir daha benim yanımda onun adını ağzına alma ve onu bahane olarak kullanma, çünkü sen de ben de biliyoruz ki bu yüzden burada değilsin."

Omuzlarım kamburlaşıyor ve midemin alt kısmına garip bir soğukluk yerleşiyor. "Madem çoktan anladın, neden soruyorsun?"

"Bunu senden duymak istiyorum. Kocan yerine benim tarafımdan yerde becerilmeyi tercih eden bir sürtük olduğunu itiraf ettiğini duymak istiyorum."

"Az önce yaşanan boktan o l a y l a r ı n dışında bana öyle deme."

Çenemi kaldırıyorum. "Sadece seksti. İnsanlar bunu her zaman yapar."

Çenesi geriliyor ve yüz hatlarına karanlık bir sis çöküyor. "Evlilik dışı insanlarla yatmayı alışkanlık haline mi getirdin?"

"Bunun sizi neden ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Az önce seni prezervatifsiz becerdim. Kim bilir bana ne tür bir bok verdin."

"Tam tersi olmalı."

Hiçbir şey söylemiyor, ifadesi biraz yumuşuyor ama çıplaklığıma açıkça bakmaya devam ediyor.

Geriye doğru adım atıyorum ve dağılan iç çamaşırlarımı topluyorum, onlar da mahvolmuş.

İşte o zaman oturma odasının boş olduğunu fark ettim. Y a n i , hiç mobilya yoktu.

Bildiğim kadarıyla buraya yeni taşınmadı, o zaman neden bu kadar boş?

"Bana biraz kıyafet ödünç verebilir misin?" "Neden?"

Dönüp ona yırtık iç çamaşırlarımı gösteriyorum ve çenemi elbiseye doğru eğiyorum. "Kıyafetlerimi mahvettikten sonra en azından bunu yapabilirsin."

"Lütfen deyin."

"Kıyafet için yalvarmayacağım." "O zaman çıplak kalabilirsin."

Dudaklarımı büzerek ona bakıyorum. "Tam bir pislüksin."

"Bana isim takman şansını artırmaz, azaltır Tsundere."

Ağzından çıkan bu lakapla irkilerek yutkunuyorum. Midemde siyah kelekler uçuşuyor ve aptal gibi sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Pislik olmayı spor mu yapıyorsun yoksa bu sadece senin kişiliğin mi?" İçten içe uçuyor olsam da etkilenmemiş gibi davranıyorum.

"İkisinden de biraz."

"Bana birkaç kıyafet ver de birbirimizin saçından kurtulalım."

"Orada lütfen diye bir şey duymuyorum, ya sen?"

Dişlerimi

gıcırdatıyorum.

"Lütfen." "Bunu

duymadım."

"Lütfen!"

"Çok daha iyi." Duvarı itiyor ve bir odaya giriyor.

Kıpırdanıyorum, dairesini inceliyorum ve neden soğuk ve kişiliksiz olduğunu merak ediyorum. Sanki burada yaşayan bir insan yokmuş gibi.

Birkaç dakika sonra Sebastian eşofman altı ve minyon bedenimi kesinlikle yutacak b i r kapüşonla geri dönüyor.

Ellerini bana verdiğinde ellerimiz sürtünüyor. Geri çekilmek yerine orada kalıyor, kıpırdamadan.

Boğazımı temizliyorum. "Elimi yüzümü yıkamak için banyonuzu kullanabilir miyim?" "Hayır."

"Hayır mı?"

Bileğimi tutuyor ve beni öne doğru çekip kulağıma fısıldadığında inliyorum, "Kocanın yanına amında ve bacaklarının arasında kurumuş dölleriyle döneceksin, böylece seni asla beceremeyeceği gibi becerildiğini bilecek."

SEBASTIAN

"Fokus."

Aspen'in saçma sapan tonu beni günümüze geri sürüklüyor.
Bir hayır etkinliğinde firmayı temsil ediyoruz.

büyükannem ve büyükbabamın malikanesinde.

Nate gelmeyecek ve geç geldiği diğer etkinliklerden farklı olarak, muhtemelen sık gibi bir hareket yapacak ve bunu atlayacak. Büyükanne incilerine sarılacak ve büyükbaba da 'başarılı' oğlunun kendisinden neden nefret ettiğine dair yüzlerce bahane uyduracaktır.

Tabii ki kimse onun Weaver & Shaw'ı kurmasını engellemek için neler yaptıklarını bilmiyor. Bugün hala amcam ve benim aile mirasını devam ettirip siyasete gireceğimize dair umutları var.

Ancak Nate Bay ve Bayan Weaver'dan kaçınırken, Aspen ve ben farklı düşünüyoruz. Benim ve Nate'in başarısını zaten övünmek için bir fırsat olarak kullandıklarına göre, kişisel ilişkimiz ne olursa olsun onları kendi iyiliğimiz için kullanmalıyız.

Az önce, büyükannem ve büyükbabam beni arkadaşlarıyla ve diğer parti üyeleriyle tanıştırma şovu yaptılar, ancak yalnız olduğumuzda bana küfrediyorlardı.

Umursadığımdan değil.

Burada yüzümü gösteriyorum ki Aspen istediğini alabilsin -bağlantılar- ve ben de istediğimi alabileyim -yargı dosyaları. Bana kalsa, küçük avımı kovalıyor olurum.

Benim Naomi'm.

Dün gece olanların böyle olmaması gerekiyordu. Onu sahiplenmeyi ve sunabileceği her şeyi almayı planlamıştım. Onu ayakta gördüğümde

Evimin önünde, aklımda binlerce senaryo dönüyordu ve hepsi de onu hareket edemeyecek hale gelene kadar sikmeyi içeriyordu.

Ama onun tepkisini hesaba katmamıştım.

Bu kadar hoşuna gideceğini, içimde bir şeylere dokunacağını düşünmemiştim.

O şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama boğazından çıkan her iniltide, her güreşte ve her pençede oradaydı. Bana dokunmaya çalıştığında bile.

Bana dokunmak istedi.

Benim için her şeyi tetikleyen şey buydu. Bana elini uzattığı an, onu duvara çarpmak ve neden bana dokunmaya hakkı olduğunu düşündüğünü sormak istedim.

Onu arzulamama neden olduğu için cezalandırmam gerekiyordu ama sonunda kendimi onun içinde kaybettim.

Canavarım onda mükemmel bir av buldu ve durmak ya da geri çekilmek yoktu.

Hiçbir mantığı yoktu.

Sadece ben ve o vardık. Sanki ona son dokunduğum andan beri hiç zaman geçmemiş gibiydi.

Sanki dün onun içindeymişim gibi.

Ama mesele de bu. Zaman geçti ve bu öylece silinip atılamaz.

Geri vermediği parçaları toplayamam.

Başlangıçta, onu aldatan biri yapmanın ve pitoresk evliliğini mahvetmenin zaferini hissedeceğimi düşünmüştüm. Özenle kurduğu hayatının bir parçasını yok etmenin bile bana kendimi muzaffer hissettireceğini düşünmüştüm.

Olmadı.

Ya da belki bir süreliğine, kıyafetlerini değiştirip kocasının yanına dönene kadar öyle oldu.

Onu benden sonra becermiş olması, dudaklarının tadına bakması ve benim yaptığım gibi amına girmesi bütün gün görüşümü kararttı.

Akira'ya gidip onu aldatan biri olarak göstermeyi düşündüm. Koluna taktığı ve gülerken bir şeyler fısıldadığı karısının içinde benim aletim olduğunu fark ettiğinde yüzünde belirecek ifadeyi görmek istiyordum.

Beni durduran tek şey Akira Mori'nin öngörülemezliği oldu.

Knox ve Daniel'in bana anlattıklarına göre, Yakuza gibi suç örgütleriyle gizli bağlantıları varmış.

Ona karşı çıkan herkesin kellesini.

Naomi'nin ondan uzak durmamı istemesi de buna eklenince, onun normal bir iş adamı olmadığına eminim.

Beni korkutmuyor ama Naomi'ye zarar verebileceği gerçeği korkutuyor.
Sikeyim.

Bu yüzden onun önüne geçip Naomi'yi yanıma çekmedim.

Bana yaptıklarından sonra güvende olup olmaması umurumda olmamalı ama umurumda.

Çarpık, berbat bir şekilde, onu inciten tek kişi olmak istiyorum.

Ne o şerefsiz Akira ne de bir başkası.

Ve bunun için, ona bunu ödetmek için onu dahil etmekten başka bir yola ihtiyacım var.

Aspen tırnaklarını koluma geçiriyor ve yüzüne parlak bir gülümseme çizerek eğilip tıslayarak "Bugün beynini bir yerde mi bıraktın?" diye soruyor.

Muhtemelen evimin ahşap zemininde.

"Rahatla." Yoldan geçen bir garsonun tepsisinden iki kadeh şampanya alıp birini ona veriyorum. "Kendi başımıza eğleniyormuş gibi yaparsak, diğerleri bize akın edecektir."

Ateş gibi saçlarını çıplak omzunun üzerinden atarak altın rengi elbisesini sergiliyor. "Dur tahmin edeyim. Bunu sana Nate mi öğretti?"

"Hayır. Senatörün kendisi yaptı." Bardağımı büyükbabama doğru kaldırıyorum ve gülümsüyorum.

Yüksek profilli arkadaşlarının arasındaydı ve kadehini kaldırıp bana politik saçmalık gülümsemesini vermekten başka seçeneği yoktu.

"İşte." Tekrar Aspen'e odaklanıyorum. "Bu bize istediğin ilgiyi sağlayacak. Bu tür etkinliklerde kendini bu kadar zorlamana gerek yok Aspen. Burası adliye değil."

"Evet, elbette, zengin çocuk." "İzle ve öğren."

Büyükbabamın bazı ortakları bize doğru gelmeye başladı.

Gülümsüyorum ve onun elini kendime çekiyorum. "Gösteri zamanı. Her şeyini ver."

"Sen de." Beni dürtüklüyor.

"İhtiyacım yok. Ben senatörün torunuyum."

Birkaç iş adamı bize katılırken gülüyor. Sadece sosyal oyunu oynamamıza yardımcı olan saçma sapan şeyler hakkında konuşarak şovumuzu yapıyoruz.

Weaver'ın iyi torunu olmak tam olarak yapmak istediğim şey değil ama kendi zihnimin döngüsünde kaybolmaktan iyidir.

Aspen yüzyılın performansını sergiliyor, kolumu tutarken bile gülüyor ve flört ediyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Birlikte olduğumuz insan grubundan ayrıldığımızda soruyorum. "İkimiz de ilişkilerle ilgilenmediğini biliyoruz."

Kırmızı boyalı tırnaklarını ceketimin yakasında gezdirerek zaten kusursuz olan yakamı düzeltiyor. "Belki de yemleme ile ilgileniyordumdur. Erkekler kendilerine ait olmayan şeylere göz dikerler, buna ilkel bir özellik diyebiliriz. Beni kolunda görmek ilgilerini çekmenin kesin bir yolu."

Sözleri karşısında duraksadım.

Naomi'yle ilgili olan şey bu mu? Başkasına ait olduğu gerçeği mi?

"Gerçek ilgi ile fethetme ihtiyacı arasındaki farkı nasıl ayırt edecekler?"

"Çok basit. Yapamazlar. En azından bitene kadar." "Flört mü, sevişme mi?"

"İkisi de değil. Seninle olan ilişkim bitene kadar bunun gerçek bir ilgi olduğunu anlayamazlar. Bekâr olduğumu öğrenirlerse büyük ihtimalle ilgilerini kaybederler. Bu yüzden bu tür şeylere her zaman eşlik ederek gelirim."

"Yani gecenin kurbanı ben miyim?"

"Öyle de denebilir." Başını ters yöne doğru eğiyor. "Bu Asher değil mi?"

Gözlerim çocukluk arkadaşımınla buluştuğunda gülümsüyorum. O da benimki gibi şık bir takım elbise giymiş ama muhtemelen benden üç yıl önce futbolu bıraktığı için vücudu benimkinden çok daha zayıflamış.

"Bunlar Carson & Carson değil mi?" Yanında Aspen'le ona yaklaşıyorum ve birbirimizi kardeşçe kucaklayarak selamlarken gülümsüyor.

Karısı Reina'yı yanağından öpmek için hamle yapıyorum ama sakın ama sert bir eliyle göğsüme dokunarak beni geri itiyor.

"Bu gece kavgaya istemiyorsan geri çekil," diye sadece benim duyabileceğim şekilde fısıldıyor.

Gülüyorum. "Bazı şeylerin hiç değişmediğini görüyorum."

"Ve asla olmayacak." Reina'yı bir koluyla belinden tutup kendi tarafına çekerken bana uyarıcı bir bakış atıyor.

"Owen burada olmadığı için şanslısın. Rei'den bir şeyler talep ederdi." Kaşlarımı oynatıyorum.

"Futbol kariyerini sürdürmek istiyorsa, yapmaz." Asher parmağıyla Reina'nın yan tarafına daireler çiziyor.

Gözlerini deviriyor. "Çok abartıyorsun Ash."

"Ama sen bunu zaten biliyordun, balo kraliçesi." Onu alnından öpüyor. "Gitmem gerekiyor mu?" Alay ediyorum. "Belki sana bir odanın anahtarını veririm?"

Reina gülerken Asher bana o kendine özgü boş bakışını atıyor. Sonra gülüşü Aspen'e yöneldiğinde mekanik bir hal alıyor.

Onu ölçüp biçtiğini ve muhtemelen geçmişte meşhur olduğu o eleştirel üslubuyla tarttığını söyleyebilirim. "Ve... sen?"

"Aspen Le Blanc." Elini uzatıyor. "Weaver & Shaw'da kıdemli ortak."

Reina etkilenmiş gibi görünse de yüz ifadesini korumaya çalışırken dudakları bükülüyor. "Ortak olmak için çok genç değil misin?"

"Sebastian da öyle, ama cinsiyeti yüzünden kimse ona bunu sormuyor." "Öyle demek istemedim." Reina iç çekti. "Ben sadece... şaşırdım, hepsi bu."

"Olmayın. Biz tek boynuzlu atız ama varız." Aspen Asher'a gülümsüyor. "Öyle değil mi Bay Carson?"

Asher dalgın bir ses çıkarır ama onaylamaz ya da reddetmez.

"Hemen döneceğim," diye fısıldamak için eğiliyor Aspen, sonra yanağına bir öpücük konduruyor. "Gidip müşterilerini çalacağım. Benim için oyalan yoksa geri döndüğümde yaramazlık yaparım."

Harika. Şimdi Reina'nın söylediklerini ciddi bir suç olarak algılıyor. Ve Reina'nın yakınlığımızdan rahatsız olduğunu fark ettiği için bundan faydalıyor.

"O da kim?" Aspen ortadan kaybolur kaybolmaz Reina tıslıyor.

"Benim sana neden ona hakaret etmeye çalıştığını sormam gerekirdi."

Reina ve ben o kadar yakın olmasak da Asher ile ortak noktalarımız var ve bu da birbirimizi ikimizin de tercih ettiğinden daha fazla görmemize neden oluyor.

"Sinir bozucu birine benziyor."

"Onu tanı mıyorsun bile, Reina."

"O haklı." Asher onun kolunu okşuyor. "Yeni tanıştığın bir kadına karşı agresif davrandın."

"Gereksiz yere öyle," diye karşılık veriyorum.

"Bir nedeni vardı," diyor Asher karısıyla göz temasını kesmeden. "Değil mi, balo kraliçesi?"

Sadece o, kadının görünürdeki şirretliğinin ardını okuyacak ve neden böyle davrandığını anlayacak kadar sabırlı olabilir.

Reina iç geçirir. "Beni kızdırıyor çünkü gözleri senin üzerinde gibi görünüyor ve seni Naomi'den başka biriyle görmekten hoşlanmıyorum."

Çenem sıkıştı. "Ama Naomi'yi evli görmekte bir sorun yok, öyle mi?"

"Geri dönene kadar bunu bilmiyordum ve sadece sosyal sütunlardaki fotoğrafları aracılığıyla öğrendim. Sonrasında ulaşamadığım bir numaradan gönderdiği rastgele bir mesaj dışında pek görüşmüyoruz."

Gözlerimi kısıyorum. "Sana mesaj mı gönderdi?"

"Yaklaşık iki yıl önceydi. Sanırım sarhoştı. Şirret kaptanını özleyeceğini sanmadığını söyledi ve sonra size söylememem için bana yalvardı çünkü siz karmaşık birisiniz."

Acı bir öfkeden başka bir şey hissetmeliyim, ama damarlarımda dolaşan ve kemiklerimi parçalayan tek duygu bu.

Reina ses tonunu yumuşatır. "Ve soruna cevap vermek gerekirse, evet, onu başka biriyle görmek de garip hissettiriyor. Mantıksız olduğunu biliyorum ama ikinizin farklı insanlarla birlikte olması fikrini sindiremiyorum."

Asher sanki onaylıyormuş gibi elini okşuyor. Tekrar bir araya geldiklerinden beri, her zaman bir şekilde ona dokunduğundan emin oluyor. "Bu senin fikrin ama onların değil, balo kraliçesi."

"Bunu biliyorum. Ama elimde değil." Sikerim böyle işi.

Tam aklımı ondan uzaklaştırmaya çalışırken, davetsiz olarak geri geliyor.

Reina arkamdan bakarken gözleri açılıyor. Aspen'in geri döndüğünü düşünüyorum ama Reina'nın dudakları zar zor duyulabilen bir mırıltıyla kıpırdıyor: "Naomi."

Vücudum yeniden canlanıyor ve arkamı dönüp onunla yüzleşmemek için her şeyimi veriyorum.

Ama buna gerek yok.

Naomi, kocasının kolunda göründü ve bize doğru geliyorlar gibi görünüyor. Gümüş ve siyah elbisesi ince kıvrımlarına oturuyor ve diri göğüslerini sarıyor. Az miktarda göğüs dekoltesi görünüyor ama onu son gördüğümde bıraktığım morluklardan eser yok.

Göğüslerinin her yerinde olduğundan emin oldum, bu yüzden onları gizlemek için bir şey kullanmış olmalı.

Naomi, Reina ve Asher'a gülümsüyor ama onlara hitap ederken beni çaktırmadan görmezden geliyor: "Hey, siz ikiniz. Uzun zaman oldu."

"Bu yetersiz bir ifade!" Reina onu kucaklamak için kendine çekiyor ve bu Akira'nın kolundaki tutuşu kırıyor. Geçici olarak.

Asher'ı görünüşte misafirperver ama aslında soğukkanlı yapısıyla selamlıyor, sonra bana odaklanıyor. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirirken koyu renk gözleri parıltıyor. "Tekrar karşılaştık, Weaver."

"Görünüşe göre Brooklyn düşünüldüğünden çok daha küçük."

"Kesinlikle." Sırtışı derinleşiyor. "Belki bazı insanlar için küçük bile olabilir." "Olabilir."

Naomi doğrulunca onu tekrar yanına çekiyor ve gözlerimi kırmızı bir sis kaplıyor. Lanet olası kolunu kırma ihtiyacı içimde zonkluyor.

Şiddet eğilimlerimden bile daha kötü. Onları kontrol etmeyi öğrendim ama şimdi elimi uzatıp gözlerini oymanın eşiğindeyim.

"Naomi'm bana senatörün torunu olduğunuzu söylememiştin. Bu çok etkileyici."

Benim

Naomi'm.

Tekrar.

İçimde yanan ateş daha da harlanıyor ve parlıyor. Dış görünüşümü korumak ve dudaklarımın hırlamasını engellemek için derin bir nefes alıyorum.

"Senatör olan o, ben değilim," diyorum tanımadığım sakın bir sesle. "Naomi ve ben o kadar yakın değildik, bu yüzden benim hakkımda her şeyi bilmiyor."

Çemberimize katıldığından beri gözleri ilk kez benimkilerle buluşuyor. Kısa ve zar zor fark ediliyor ama en derin, en karanlık sırlarını dökmek için yeterli.

Muhtemelen dün gece evimden ayrıldığından beri sakladıkları.

Şehvet.

Saf, çiğ şehvet.

Kocasının kolundayken bile, beni beceren gözleri ona değil bana bakıyor.

Canavar için ağlaması sadece benim içindi, Akira ya da başka bir erkek için değil.

Sadece ben.

Göz temasını kesiyor, onun yerine Reina'ya odaklanıyor. Ama nafile. Yanakları çoktan pembeden koyu bir tonuna dönüşmüş ve kalın bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor.

Naomi bana daha fazlası için bir işaret verdi.

İhtiyacım olduğundan değil.
Çünkü er ya da geç, yaptıklarının bedelini ödeyecek.
Evli olup olmaması umurumda değil.
Bu onun benim olduğu gerçeğini değiştirmez.

NAOMI

C Dünya açılıp beni yutar mı?
Daha da iyisi, beynimin kalbimi ve ruhumu zincirlemesine izin vermek zorunda olmadığım paralel bir gerçeklikte beni dışarı çıkarabilir mi?

Çünkü bu gidişle geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru gidiyorum.
Elim Akira'nın koluna sokulduğunda Kyoto'nun dondurucu kışı kadar soğuk hissediyorum.

Uzaklaşmak, kaçmak,
saklanmak istiyorum. Kaçmak,
saklanmak ve kovalanmak.

Ama beynim, dudaklarımı ele geçiren geçici bir gülümsemeye beni yerimde sabit tutuyor.

Akira'nın Asher ile yaptığı sohbete ya da Reina'nın bana sorduğu sorulara odaklanmaya çalışıyorum ama bu imkansız.

Dikkatim her seferinde Sebastian'a geri dönüyor. Yakışıklı yüzünün keskin kenarları sertleşirken büyüleyici gözlerinin buz gibi soğuğa dönüşmesine. Ceketinin geniş omuzlarını ve dar belini nasıl sardığına. Saçının bir telinin alnına nasıl düştüğüne ya da elmacık kemiklerinin üzerine nasıl bir gölge düştüğüne.

Ona bakmadan
duramıyorum. Ya da onu
gözlemlemeyi.

Benimle güreşirken ve beni oturma odasının ahşap zemininde becerirken içimde bir şeyleri uyandırdı.

Avını tanıyan bir canavar.

Doymak bilmeyen aç bir varlık.

Uykusuz bir geceyi yatakta dönüp durarak, hırpalanmış kafamda her ayrıntıyı tekrarlayarak ve açlıktan ölmek üzere olan bedenime işkence ederek geçirdim.

Yaptığımız şey yanlış, yasaktı ve pek çok açıdan kesinlikle sapkıncaydı.

Yine de, daha fazlası için can atıyorum.

Ama yine de tek düşünebildiğim şey bu.

Çünkü yasak meyvenin olayı budur. Tek bir tat yeterli değildir. Arzu artmaya ve tırmanmaya devam eder, sadece ondan kurtulduğunda ölüme yol açacak yüksekliklere ulaşır.

Belki de aslında yapmam gereken şey budur.

Sonbahar.

Koyu kırmızı manikürlü parmaklar Sebastian'ın pazusunun etrafında bir yılan gibi kayıyor. Başımı kaldırdığımda dolgun dudaklı, uzun saçlı, kızıl saçlı güzel bir kadın görüyorum, zarif boynu ve çarpıcı ela gözleri. Uzun, ince vücudunu saran straplez altın rengi bir elbise giyiyor. Şu anda Sebastian'ın yanına rahat bir yakınlıkla sokulmuş olan bir figür.

Ağzında göz kamaştırıcı bir gülümseme belirir ve bu sadece ona yöneliktir. Ve sonra bir şey olur.

O da gülümsüyor.

Sanki bir bıçak can çekişen kalbimi kesiyor ve sırtımdan dışarı çıkıyor. O kara günden sonra böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim ama önümdeki manzara aksini kanıtlıyor.

Mantiken, böyle olmaya hakkım olmadığını biliyorum. Yaralanmış, incinmiş ya da kesilmiş hissetmeye hakkım yok, ama bir topun içine kıvrılma ve ağlama ihtiyacı beni bir anda vuruyor.

Sebastian'ın evine bu şartlar altında geleceğimi hiç düşünmemiştim. Ya da büyüdüğü eve. Weaver malikânesinin her köşesinde parıldayan para, sahiplerinin sofistike zevkine işaret ediyor. Ama soğuk, hatta kişisel değil.

Akira ve ben daha önce onlarla konuştuğumuzda büyükannesi ve büyükbabası da aynı havayı verdi. Sebastian'ın böyle olmasına şaşmamalı. Belki de aileden geliyordur.

"Görüyorum ki çember bensiz büyümüş," diyor kızıl saçlı Sebastian'a. Sesi bile kendisi kadar zarif. "Tanıştır beni, Bastian."

Ona taktığı bu samimi isim karşısında nefesimi tutuyorum ve etkilenmemiş gibi görünmek için içimdeki her şeyi ortaya koyuyorum.

Eğer dünya beni bir deliğe çekmeyi planladıysa, bunu yapmanın tam zamanı.

"Aspen," diyor o soğuk, etkilenmemiş ses tonuyla. "Bunlar Naomi ve Akira."

Kocam onun elini sıkıyor, sonra ben de sıkıyorum, yeterince sıkarsam kırabilir miyim diye düşünüyorum. Onu ve öldürücü düşünceyi çabucak bırakıyorum. Ya da bırakmaya çalışıyorum.

Kaynayan gerilime rağmen sohbet devam ediyor. Ya da belki de alevlenmek üzere olan bir tek ben varım.

Aspen kendini Sebastian'ın yanına ne kadar yapıştırırsa, ben de o kadar yanma noktasına yaklaşıyorum. Sebastian'ın varlığını tamamen görmezden gelmesi ve sadece onu şımartması da yardımcı olmuyor.

Ama yine de ne bekliyordum ki? Herkes izlerken beni kollarının arasına almasını mı?

Bu bir felaket olur.

Ama yine de biz hep böyleydik, o ve ben. Ne kadar denesek de bitmesi imkansız olan tatlı, acımasız bir felaket.

O bahisle başlamış olabilir ama ondan çok daha önce de devam ediyordu. Mesafenin onu azaltacağını, sonunda sileceğini düşünmüştüm ama bu sadece onu daha sıcak, daha güçlü ve kesinlikle durdurulamaz hale getirdi.

En azından benim için.

Reina beni kolumdan tutuyor ve herkese gülümsüyor. "Bize izin verir misiniz? Kız muhabbeti."

Beni köşeye doğru sürüklerken kimsenin cevabını beklemiyor.

Bakışları iki yanımızda geziniyor ve etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra beni bırakıp bir elini kalçasına koyuyor.

Kraliçe arımız güzel bir şarap gibi yıllandı, zarif ve Blackwood'un üretken bir üyesi oldu. Sosyal işlerle ilgilendiğini ve sayısız hayır etkinliği düzenlediğini duydum.

Sosyal medyasını takip ederken duydum. Ne? Japonya'dan bile olsa kendimi haberdar etmek zorundaydım. Hiçbir beğeni ya da yorum bırakmayan ve sadece uzaktan gözlemleyen profesyonel bir takipçiyim.

Eski amigo takımının kaptanı beni aşağı yukarı süzerken sessizce yargılıyor.

"Sorun nedir, Reina?"

"Bunu sana benim sormam gerekir. O kıdemli ortak kızıl saçlı cadının Sebastian'ı çalmasına izin mi vereceksin?"

Kızıl saçlı cadı Aspen'in elini Sebastian'ın koluna koymasından ve Sebastian'ın ona gülümsemesinden beri boğazımda yükselen safrayı yutuyorum.

"Çalacak bir şey yok. Ben evliyim."

"Buna ben de inanamıyorum."

"Sertifikayı görmek ister misin? Kutsal evliliğimizin görüntülerine ne dersiniz?"

"Köşeye sıkıştığında hâlâ alaycı bir pislik olduğunu bilmek güzel Naomi ve hayır, doğru şeyi yapmadığını bilmek için sertifikayı görmeme gerek yok."

"Üniversitede ilişkimizi mahvetmeye çalışırken bunu senden duymak komik."

"Tam tersiydi, aptal." "Ne?"

"Bu iddiaya neden girdiğimi hatırladım. Hepimizin kıcına tekme basmamış olsaydın sana daha önce söyleyecektim."

Yüzümü buruşturuyorum ama bir şey söylemiyorum, açıklamasını bekliyorum. "Biraz kaltakça davranmış olabilirim-" "*Biraz* mı?" Sözünü kestim.

"Tamam, büyük bir kaltak. Ama yaptığım her şeyin arkasında hep bir nedenim vardı. Lucy'nin Prescott'a aşık olduğu zamanı hatırlıyor musun? Onun da bu duyguları paylaştığını öğrendim ve onu cesaretlendirdim. Ama sonra onu birinci sınıf öğrencisiyle öpüşürken gördüm ve onu kovmaya karar verdim. Ta ki bana sarhoş olduğunu ve kızı Lucy sandığını söyleyene kadar... İşte bu yüzden tekrar denemesine izin verdim."

"Lucy ve Prescott için çöpçatanlık yapmaktan zevk mi alıyorsun? Onuncu yıldönümlerinde yapacağınız konuşmaya bunu da dahil etmelisiniz."

"Alaycı bir pislik olmayı bırak ve dinle. Hikayenin özü şu ki, sen ve Sebastian söz konusu olduğunda bile her zaman bir nedenim vardı."

"Ne tür bir sebep?"

"Ona çok aşıktın."

"Ben... Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü her şeyi izledim, gizlice ona nasıl göz attığını ya da tüm futbol takımı arasında ona nasıl sadece baktığını da."

"Ben de ağzımı sıkı tuttuğumu sanıyordum."

"Öyleydiniz ama ben yörüngemdeki herkesten haberdar olmayı kendime görev edindim. Senin ilgini fark ettiğimde tüm yıldızlar aynı hizaya gelmeye başladı, ben de Sebastian'a odaklandım. Çok sosyal olduğu ve duygularını tanıdığım herkesten daha iyi kamufle ettiği için çözmesi zor bir cevizdi ama bir kez gördüm. Sen

Çeşmenin başında oturmuş, kulaklıklarını takmış, o iğrenç yüksek sesli müziği dinliyor ve not defterine bir şeyler karalarken mırıldanıyordun. Sebastian bir ağacın yanında durmuş seni izliyor ve gülümsüyordu. Yanınızdan geçmiyordu. Başka bir şeyle meşgul değildi. Birkaç dakika boyunca bilerek orada kaldı."

Dudaklarım ayrılıyor. Bunu bilmiyordum. Hücredeki o kara günlerde konuştuğumuzda bile bundan hiç bahsetmedi.

"Bu yüzden bahse girdim. Ve ne düşündüğünüz umurumda değil çünkü bu yaptığım en iyi şeylerden biriydi."

"Artık bir önemi yok," diye mırıldanıyorum.

"Elbette öyle! İkiniz de birlikte kendinizin en iyi versiyonuydunuz. Siz mutluyken Sebastian daha rahattı ve her zamankinden daha çok gülüyordu. Şimdi ise ikiniz de trajik durumdasınız."

Trajik.

Bizi tanımlamak için en iyi kelime bu olabilir. Ama trajik, ölümcülden daha iyidir.

Reina yaklaşıyor, gözleri çocuğu için endişelenen bir anne gibi yana düşüyor. "Mutlu musun Naomi? Çünkü Sebastian mutlu değil."

"Bunu nasıl... biliyorsun?"

"Senin aksine, bunca zamandır buradayım ve onun yavaş yavaş tek amacı mahkemede başkalarını yok etmek olan soğuk, ilgisiz bir insana dönüştüğünü gördüm. Kazandığı davaları da kutlamıyor, sadece başka bir dava alıyor ve bir tür makine gibi yoluna devam ediyor."

Gözlerim yanıyor ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için onları arıyorum. Yapılacak en mantıklı şey olmasına rağmen bu kadar acıtması mı gerekiyor?

Kalbim göğsümden sökülüyormuş gibi mi hissetmem gerekiyor?

"Mutluluk öznedir, Reina. Benim için bu kelime Sebastian'la birlikte olmaktan tamamen farklı bir anlama geliyor."

"Bunun için parçalanmaya değer mi? Çünkü ben de o yollardan geçtim ve bu yaşadığım en kötü duygu. Asher ve ben paralel çizgilerdik, o kadar uzun süre çarpışamadık ki asla birlikte olamayacağımızı düşündüm."

"Paralel çizgiler

güvenlidir." "Paralel

çizgiler işkencedir."

"Bununla başa çıkabilirim."

"Sen çok farklısın, Naomi."

"Biliyorum."

"Bunu bir iltifat olarak söylemiyorum. Başkalarının onun hakkında ne dediğini umursamadan aklından geçen her şeyi ifade eden Naomi'yi özlüyorum. Keşke bir gün onu içinde bulabilsen. Keşke tırnaklarıyla kazıyarak çıksa."

"Nasıl sonuçlandığını sana haber veririm." Gülümsüyorum, sonra girişten uzakta çok tanıdık bir yüzün geçtiğini fark ettiğimde anında kayboluyor.

Ren.

Onun burada ne işi var? Son zamanlarda Akira ile çok çalıştığını biliyorum ama kocam bu gece bize eşlik etmeyeceğini söyledi.

Sebastian'ın büyükanne ve büyükbabası tarafından düzenlenen bir etkinliğe katılacağımızı fark ettiğimde bundan emin oldum.

"Seninle sonra konuşuruz, Reina..." Ren'e doğru adımlarımı hızlandırırken anlaşılmasın bir mazeret uyduruyorum.

Burada olmamalı. Sebastian'ın onu görebileceği bir yerde değil. Sesini duyarsa, onu hücrede geçirdiğimiz günlerden tanıyacaktır.

Sonra Ren bu gece gördüklerini babama anlatmak isteyebilir ve babam bir daha bu işe karışamaz.

Titreyen bacaklarıma rağmen adımlarım uzun. Hızlı değilim ve koşuya başlayıp dikkatleri üzerime çekmemek için her şeyi yapmam gerekiyor.

Ren doğruca Sebastian'ın yanında duran Akira'ya gidecektir. Onu tanıyacak ve muhtemelen her zamanki alaycı tavrını takınmaya başlayacaktır. İster İngilizce ister Japonca konuşsun, Sebastian da onu tanıyacak ve bir sahne başlatabilir...

Bir el kolumu tutuyor ve bir odaya sürüklenirken çığlık atıyorum. Güçlü bir avuç boğazımı sarıyor, diğeri ağzımı kapatıyor.

"Tek kelime bile etme."

SEBASTIAN

MDizlerim Naomi'nin kalçalarını ayırıyor ve onu duvara doğru iterken göğsüm sırtını düzleştiriyor.
İkimiz de derin derin nefes alıyoruz.

Sert nefes alışların onun mu yoksa benim mi olduğunu ya da göğsümün yükselişinin onun sırtının düşüşüyle eşleşip eşleşmediğini.

Zambak ve şeftali parfümünün tatlı kokusunu ve korkusunun kokusunu içime çekiyorum.

Kahretsin, onun korkusunu nasıl da seviyorum. Herkesinkinden farklı. Onunki elle tutulur ve tamamen eşsiz. Muhtemelen gizli bir heyecanla karışık olduğu içindir.

Naomi benimle kavga etmez.

Kontrol edilemez bir ritimle nefes alıp verirken bile ön tarafı duvara yaslanıyor.

Bir an öylece kalıyoruz, sessizlik içinde yoğun havayı soluyoruz. Büyükanneimin diğer nüfuzlu eşleri davet ettiği ve öğleden sonralarını onlardan bilgi sağarak geçirdiği çay partisi odasındayız.

Karanlık olduğu için Naomi'nin boğazının kıvrımı ve yanağını duvara yaslarken çenesinin yumuşak çizgisi görülebiliyor.

Ama onu hissetmek için görmeme gerek yok. Tıpkı lanet hücrede olduğu gibi, altımdaki sıcak bedeni onun varlığını lanet ruhuma pekiştirmeye yetiyor.

Ağzını bırakıyorum ama parmaklarımı çenesine doluyorum, tırnaklarımı etinin yumuşaklığına batırıyorum ve nabzının tenimde attığını hissediyorum.

"Sebastian..." diye rahatlamaya benzer bir şekilde nefes alıyor.

Ses, sikime doğru bir zap gönderiyor ve pantolonuma ve onun kıkırtılarına doğru geriliyor. Ondandır ne kadar nefret edersem edeyim, onu ne kadar yok etmeyi planlarsam planlayayım, onu becerme isteğimi durduramıyorum.

Onu
mahvet.

Ona
sahip ol.

Bu lanet sırayla.

"Kocanı mı bekliyordun, kaltağım?" "Hayır,
ben sadece..."

"Büyükanneyle büyükbabamın evine onun kolunda girip beni dövme
için mi geldin?"

"Buraya gelmek istemedim."

"Ama sen yaptın. Eminim sonuçlarının farkındasındır." Kulağının
kabuğuna doğru sertçe konuşuyorum ve o da titriyor, nefesi kesiliyor.

Onu iliklerine kadar titrettiğimde çıkardığı seslere bayılıyorum.

Düşünebildiği tek şey ben olduğumda.

Memesini tutup sert meme ucunu kumaşın arasından sıkıştırıyorum ve o
da kırık bir nefes ve boğuk bir iniltiyle sarsılıyor.

"Hayır..." diye fısıldar. "Yapma... Sebastian..."

"Ne yapmayayım?"

"Yapma..."

"Sana dokunmayayım mı? Sıkımayeyim mi? Seni öyle bir boşaltma ki,
kocan benim adımı haykırdığını duymasın. Çünkü çılgın atacaksın, Naomi.
Yüksek sesle."

"Hayır..." Kelime boğuk, neredeyse duyulmuyor.

Büyükanneyle büyükbabamın evine girdiğinden beri damarlarımda
fokurdayan aynı şiddetle göğüs ucunu çimdikliyor, sonra büküyorum.

Ya da belki de yıllarca görünmez olduktan sonra geri
döndüğünden beri. "Hayır...Sebastian...hayır..."

"Bu kelimenin beni ne kadar tahrik ettiğini biliyorsun Naomi. Bu
y ü z d e n mi bütün akşam bana sık beni bakışları attıktan sonra bunu
söylüyorsun?"

"Ben...yapmadım."

"Evet, yaptın, kaltağım. Kocanın kolundayken beni izliyordun,
muhtemelen o daracık amını nasıl yırtacağımı ve onu nasıl sikeceğimi hayal
ediyordun. Seni pis bir fahişe gibi yere mi yatırayım? Ya da belki dışarıda
ağaçlardan birine yaslanıp herkese bir gösteri yaparım. Sıkık kocan da
dahil."

Ondan kısık bir inilti kopuyor ve bunun sözlerimden mi yoksa meme uçlarına yaptığım acımasız işkenceden mi kaynaklandığına dair hiçbir fikrim yok.

İkisi de umurumda değil.

Çünkü şu an aklımı kaçırmak üzereyim.

Canavarıma dönüşmek en iyi seçenek olabilir, ancak zavallı insan ile duygusuz canavar arasındaki o aşamada kalıyorum.

Kulağının kabuğunu ısıyorum ve çılgılık atmasına neden oluyorum. Bu ses beni daha fazlasına ihtiyaç duymaya itiyor.

Daha fazla şiddet.

Daha fazla cinsel arzu.

Daha fazla onun tadı.

Denememe rağmen unutmadığım tat. Afrodisyakım ve kriptonitim haline gelen tat.

Kulağının memesini yalıyorum, sonra fısıldamadan önce tekrar ısıyorum, "Seni duvara yaslayarak başlayacağım."

Vücudu her şaşırdığında ya da söyleyecek söz bulamadığında olduğu gibi gevşiyor.

Boynundaki güçlü tutuşumu koruyarak meme ucunu serbest bırakıyorum. Sonra elbisesini beline kadar itiyorum ve külotunu ayak bileklerine dolanacak şekilde aşağı çekiyorum.

Ciyaklaması havada yankılanıyor, dışarıda çalan müziğe ve alçak sesle yapılan konuşmalara karışıyor.

İki parmağımı dar amcığına sokuyorum ve uyarılmışlığı onları hemen yuttuğunda homurdanıyorum. Bir üçüncüsünü ekliyorum ve avucumun topuğunu şişmiş klitorisine vurarak üçünü de içine sokuyorum.

Naomi iniliyor, başı geriye savruluyor ve vücudu benimkinin etrafında daha da sıkılıyor.

"Kıpırdamadan dur."

"Bu... acıtıyor..." diye iniliyor.

"Bir tane daha eklemem için beni

kışkırtma." "Gerçekten

acıyor...Tanrım...acıyor..."

"Öyle olması

gerekiyordu."

"Sebastian..."

"Adımı bu tonda söyleme." "Sebastian... lütfen..."

"Lütfen ne? Daha fazla

mı?" "Lütfen..."

"Canının yanmasına bayılıyorsun, değil mi benim küçük pis sürtüğüm?"

Her vahŖi hamlemde uyarılmıŖlıđı havada yankılanırken bile dudaklarını büzüyor.

Küçük bedeni darbenin etkisiyle sarsılıyor ve inlemeleri daha boğazdan ve daha derinden çıkıyor. Zevkten mi yoksa acıdan mı, hiçbir fikrim yok.

"Söyle, Naomi. Acıdığında sevdiğini söyle."

"Hayır..."

Dudaklarından gürültülü bir protesto kopararak tek seferde içinden çıkıyorum. Onu tamamen bıraktıktan sonra bile hareket etmiyor, yerinde kalıyor, bacakları hafifçe ayrılmıŖ, dudakları açık.

Kemerimi çözmem, pantolonumun fermuarını açmam ve şiŖmiŖ aletimi serbest bırakmam bir dakikamı alıyor.

Onu duvara doğru itip kalçalarını ayırırken bir damla prekum elimden aŖađı kayıyor.

Çığlık atıyor ama külotu ayak bileklerine dolanmıŖ halde mümkün olan en uzak noktaya kadar açıyor.

Aletimi onun hassas kıvrımlarına doğru kaydırıyorum, suları üzerimi kapladıda homurdanıyorum, beni içine çekiyor ve sonuna kadar girmeye davet ediyor.

"Seni incittiğimde bunu sevdiğini söyle, Naomi. Acının acısını ve her Ŗeyin çarpık canavarlığını sevdiğini söyle."

"Oh, Tanrım..."

"İstediğim kelimeler bunlar değil. Tekrar deneyin."

Tacı açıklığına doğru kaydırırken kalçalarını yuvarlıyor. Beni içine çekiyor, ben de onu ve Naomi'yi ikimiz de hareket edemeyene kadar sikeçeğim.

Ve aletim ne kadar istese de, onu ve kendimi bu zevkten mahrum bırakıyorum. Bu seksle ilgili olabilir ama aynı zamanda ona bir Ŗeyi kanıtlamakla da ilgili.

Ve ben.

Bu yüzden dıŖarı kaydım ve onun yerine kıvrımlarına karŖı aletimi ovuŖturdum. "Bunu hissediyor musun, kaltağım? Bu senin açgözlü amcığın, onu parçalamam ve bütün gece boyunca sikkem için beni cezbediyor."

"Sebastian..." Adımın sesi hayal kırıklığı ve yalvarma arasında sıkıŖıp kaldı.

"Söyle Naomi, yoksa seni tatminsiz ve acı içinde bırakırım." "Lütfen..."

"Senden yalvarmanı istemedim." "Lütfen..."

Lütfen..."

"Bana yalvarmayı bırak ve itiraf et, Naomi. Acıyı sevdiğini itiraf et."

"Seviyorum."

"Bunu duymadım. Daha yüksek sesle konuş."

"İstiyorum." Hıçkırır hıçkırır ağlıyor. "Acıyı seviyorum. Beni kırbaçlamayı ve yoğunluğuyla beni nefessiz bırakmayı seviyorum, bu yüzden lütfen... lütfen... Sebastian. Bana daha fazla işkence etme."

"Belki de havamdayımdır. Belki de bütün gece seni diken üstünde tutmayı, sonra da seni boşalamayacak bir halde bırakmayı planlıyorumdur. Bütün gece boyunca daracık amcığını benim hatıram için parmaklayacaksın ama vücudunun ihtiyacı olan tatmini alamayacaksın."

"Hayır... lütfen."

Aletimi onun davetkâr kıvrımlarından geçirip açıklığına, oradan da klitorisine doğru kaydırıyorum. Ama ona boşalması için yeterli sürtünme sağlamıyorum ve tüm gece boyunca ona sahip olmayı ne kadar çok istediğimden bocalıyor olsa da, kontrolümü sürdürüyorum.

Ama ona eziyet etme ihtiyacı içimde dalga dalga yayılıyor. Kendime de işkence edeceğim anlamına gelse bile, onun benim, bizim fikrime tutunmasını istiyorum.

"Belki de sana bir daha sikimi vermeyecek havadayımdır."

Yukarı.

Aşağı.

Yukarı

.

Aşağı.

"Belki seni bunun için yalvartırım, sonra da bu zevkten mahrum bırakırım." Yukarı.

Aşağı.

Rub.

"Belki ağzını kullanırım, sonra da seni bir kenara atarım çünkü hiçbir şey ifade etmiyorsun."

Hıçkırıyor, göğsümü delip geçen alçak, çığ bir ses ve nedense cinsel tatmin eksikliğinden kaynaklanıyormuş gibi gelmiyor.

"Sebastian... lütfen dur..." "Neyi durdurayım?"

"Bu çılgınlığı durdurun... lütfen."

"O kelime beni durduramaz, bunu sen de biliyorsun."

Beni gerçekten durduracak kelimeyi kullanmasını bekliyorum ama kullanmıyor.

Burnunu çekip hıçkırıklara boğulduğunda bile. Titrediğinde bile.

Bu sefer, amı beni yuttuğunda, sonuna kadar sokuyorum.

Naomi'nin irkilmiş nefesi, ben onun daracık sıcağına güç verirken benim derin homurtularıyla karışıyor. Kendime bu sefer tadını çıkaracağımı, yavaş ve ılımlı davranacağımı söylüyorum. Ama amcığı beni boğduğu an, kontrolümün son parçasını da kaybediyorum.

Onu elimde tutabileceğimi düşünmüş olmam şimdi karikatür gibi geliyor, hatta gülünç.

İkimizi de sarsan bir güçle içine giriyorum. Ama o hepsini alıyor, nabızı hızlanıyor ve vücudu benimkinin etrafında titriyor.

"Siktir. Islak amının sikimi nasıl boğduğuna bak, seni küçük sürtük. Kocanın sikini de ıslatıyor musun? Seni istediğin gibi sertçe beceriyor mu yoksa daha sonra boşalmak için kendini parmaklıyor musun?"

"Onu gündeme
getirme..." "Neden?
Sinirine mi dokundu?"

Hiçbir şey söylemiyor ama kafamda oluşturduğum imaj büyüyor ve onu vahşice alıyorum.

Boynunu serbest bırakıyorum ve saçlarını yumruğumun etrafında topluyorum, sonra başını geriye doğru çekiyorum, böylece yüzü benimkinden bir nefes uzakta oluyor. "Söyle bana."

Başını sallıyor, gözleri karanlıkta yaşlarla parlıyor.

Dilimi dışarı çıkarıp tuzluluklarını yalıyorum. Ama tattığım tek şey bu değil.

Ayrıca sapkınlığı, uyarılması ve teslimiyeti de var.

Onun zevk gözyaşlarını hep sevmişimdir. Sanki içinde olup biten her şeyi kontrol edemiyor ve bir şekilde dışarı atmak zorunda kalıyor.

Dudakları ayrılıyor ve ben daha sert ittikçe, parmaklarımı kalçalarına daha derinden soktukça inlemeleri daha da kesiliyor.

Devam edip duruyorum, bir olduğumuz bu anı hafızama kazımak istiyorum.

Vücudu her zaman olması gerektiği gibi etrafımda çözülüyor. Orgazma yaklaştığını kalçalarının geriye doğru yuvarlanmasından ve hareketlerimin sertliğini içine çekerek bana karşı kasılmasından anlayabiliyorum.

"Söyle Naomi," diye hırlıyorum kulağına karşı. "Seni tatmin ediyor mu?" "Hayır," diye mırıldanıyor etrafımda kenetlenirken.

Tek bir kelime.

Sessiz bir kelime.

Ve yine de içimde lanet bir volkan gibi patlıyor. Kaslarım sertleşiyor ve taşaklarım darbe için geriliyor.

Uzun zamandır boşalmadığım kadar sert boşalıyor, döllerimi onun i  ine boşaltıyordum.

Orgazm o kadar uzun sürüyor ki bitmeyeceğini düşünüyorum. Naomi etrafımı sardıkça, bu berbat senfoniye yeniden ba  latmaya daha da yaklaşıyorum.

Duvara yaslanırken ağırlığım sırtına biniyor. Onu bırakmıyorum, elim hala saçlarında kaybolmuş ve aletim içinde titreşiyor.

Sert pantolonlarımız ve seks kokusu havayı dolduruyor. Güçlü ve tanıdık. Tıpkı geçmişte birbirimizin kucağında kaldığımız zamanlardaki gibi.

Ama geçmişte değıliz.

Yavaş yavaş, dı   dünya tekrar içeri süzülür. Müzik. Sohbet. Gerçeklik.

  inden kayarak çıkıyorum ve d  llerimin kalçasından ayak bileğine doğıru damlayan çizgisini izlemek için acele etmiyorum. Bu benim en sevdiğim manzaralardan biri, onun vücudu üzerindeki sahipliğimin bir işareti. Bu d  l onun bana ait olduğı anlamına geliyor, başkasına değıl.

G  r    m kararıyor. Onun canına okumayı yeni bitirmiş olsam da, bu öfkemi dindirmeye yetmiyor.

Öfke.

Lanet gerçek.

Gitmesine izin verdim ve kendimi içeri soktum.

Naomi yavaşça arkasını dönüyor ve i   çamaşırını yukarı çekiyor. Kemerimi bağılamaya odaklanmış olsam da, tereddütünü anlayabiliyorum. Hissetmek için görmeme gerek yok.

Bu lanet kadına o kadar uyumluyum ki. Ve bundan nefret ediyorum.

Bunun için onu cezalandırmak istiyorum.

Elini bana doğıru uzatıyor, parmak uçlarında yükselip dudaklarını dudaklarıma yapıştırırken avucu yanağımlı kavırıyor. Yumuşak ve   ekingeng ama dolu ve lanetleyici.

Tıpkı yedi yıl önce olduğı gibi.

Ama o yedi yıl   nceki Naomi değıl.

Onu saçlarından tutup geriye doğıru çektim ve   ığılık atmasına neden oldum.

"Ne sikime beni öpmeye hakkın olduğunu düşünüyorsun?"

Elimde titriyor ve fikrimi değı  tirip dudaklarını yutmadan önce onu itiyorum ve sonra ağızını fethediyorum.

Onu buradan kaçırmadan önce. Böylece artık bu gerçeklikte olmayacağız.

Ama bu bile öfkeyi uzaklaştırmayacak. Bu bile yeterli olmayacak.

Delici bir hıçkırık havada yankılanır ve Naomi dizlerini göğsüne çekerek yere yığılır.

Avuç içleri yüzünü gizliyor ve hüngür hüngür ağlamaya başlıyor. Çığ çığlıklarının havayı nasıl doldurduğunu tarif edecek başka bir kelime yok.

Onu hiç böyle yıkılırken görmemiştim, o lanet hücrede bile.

İçim burkuluyor ve bir daha asla yaşamak istemediğim bir duygu yüzeye çıkıyor.

Endişe.

Onu kucaklayıp teselli etme ihtiyacı. Gözyaşlarını silip ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek.

Ama bu lanet bir yalan olurdu.

Biz iyi değiliz.

Ve asla olmayacak.

Yine de, içi boş, lanetli hıçkırıkları kulaklarımı doldururken kendimi hareket etmeye zorlayamıyorum. Orgazm olduğu ya da acının tadını çıkardığı zamanlardan farklılar.

Bunlar başka bir acı türü içindir.

Duygusal.

Elimi başına doğru uzatıyorum, ona dokunmak istiyorum, sadece... onun yanında olmak istiyorum.

Ama o hiç senin yanında olmadı.

Geri çekiyorum, çenem bükülüyor. "Yarın daireme gel."

Ağlamaklı gözlerle bana bakarken burnunu çekmeye ara veriyor.

"Neden?" "Çünkü eğer yapmazsan, bunu kocana söylerim."

Sonra arkamı dönüp gidiyorum, onun taze çığlıkları da peşimden geliyor.

Kapıyı kapatıyorum ve orada kalıyorum, başka kimsenin onu bu şekilde duymadığından ya da görmediğinden emin oluyorum.

Kırılmış.

Savunması

z.

Çaresiz.

Zafer hissetmem gerekirken, iliklerime kadar işleyen tek şey lanet olası bir yenilgi.

AKIRA

Sevgili Yuki-Onna,

BENİ RÜYALARIMDA ZİYARET ETMEYİ BIRAKMALISIN. ESKIDEN YENİYDİ VE eğlenceli; şimdi sadece can sıkıcı.

Ve ürkütücü.

Bana dokunmaya devam ediyorsun, oral seks yapıyorsun ve aletimi cennetin en yüksek katlarına götürüyorsun, sadece onu cehenneme geri bırakmak için.

Bu hiç hoş değil. Hem de hiç.

Bu noktada sadece işkence.

Beni zaten hayatından çıkardın, o yüzden ortadan kaybolmaya ne dersin? Ya da, işte daha iyi bir fikir, geri dönüp kendini açıklayabilir ve sonra siktirip gidebilirsin.

Umutsuz gibi mi görünüyorum? Çünkü muhtemelen öyleyim.

Uykumda beni taciz etmenden ve kurtulmak için yatağı becermek zorunda kaldığım bir ereksiyonla uyanmama neden olmandan hoşlanmıyorum.

Dölümü yutarken lanet olası gözlerinin bana bakmasından kesinlikle hoşlanmıyorum, sanki beni ortadan kaybolduğun için bulamadığım farklı bir yere davet ediyormuşsun gibi.

Ancak en nefret ettiğim şey sana dokunamamak. Ne kadar denersen deneyeyim, ortadan kayboluyor ve beni rahatsız bir uykudan daha da kötü bir gerçekliğe sürüklüyorsun.

Aslında kalmaya hiç niyetiniz yokken neden ortaya çıkasınız ki?

Geri çeviremeyeceğimi bildiğin için mi bu senin görünmez orta parmağın?

Bu durumda, canın cehenneme Naomi. Ve hayır, kızgın, öfkeli ya da dramatik değilim.

Sadece geceleri ziyaretine geldiğinde boğazına nasıl sarılacağımı ya da o lanet olası hayal dünyasında nasıl kalmaya çalışacağımı düşünmeden uyumak istiyorum.

Sadece gitmeni istiyorum.

O yüzden ikimize de bir iyilik yap ve beni yalnız bırak.

Ya da en azından ruhumu sikimden çıkardıktan sonra kal.

BUNU ASLA OKUMAYACAKSIN, AMA YINE DE SEVGİYLE İMZALAYACAĞIM.
mümkün ve doğru miktarda nefretle, Akira

NAOMI

I Beni ayağa kaldırabilecek tek şeyin, beni yıkabilecek aynı şey olacağını hiç düşünmemiştim.

Kendi Aşıl topuğumun
cehennemi yaşarken bile cennete dokunmamı sağlıyor.

Senatör Weaver'ın evindeki hayır etkinliğinden bu yana birkaç hafta geçti. Dibe vurmamın, yanmamın ve küllerimden doğmamın üzerinden birkaç hafta geçti.

O gece neden yıkıldığımı bilmiyorum. Fiziksel eziyet ya da psikolojik acı yüzünden olabilir. Sebastian beni çok mutlu ettiği ve sonrasında acımasızca reddettiği için olabilir.

Bunların hepsi bir arada olabilir.

Yere düştüğümde ve içimde iltihaplanan şeyi açığa çıkardığımda bunu hissetmedim bile.

Bir anlık bir zayıflıktı ama bunu atlattım. Ya da öyleymiş gibi davrandım.

Sebastian'la olan ilişkim tamamen farklı bir hikaye.

Her gün onun dairesine gidiyorum, orada beni pusuya düşürüp beceriyor. Beni hazırlıksız yakalamak için farklı yollar buluyor ve bu hiç eskimiyor. Ne bekleme süresi ne de onunla birlikte gelen heyecan. Ne adrenalin patlaması ne de bilinmeyene batmak.

Beni yakaladığı an savaşıyorum, gerçekten savaşıyorum, ama her zaman işe yaramıyor. Sadece beni alt ettiği için değil, aynı zamanda bunu yapmasını sevdiğim için de.

Beni aşağı itmesine ve sanki bana doyamıyormuş gibi beni kullanmasına bayılıyorum. Ya da beni kabaca ve özür dilemeden aldığımda,

Bana kötü sözler fısıldıyordu.

"Çok pis bir kızsın, değil mi kaltağım?"

"Bak, açgözlü amcığın nasıl da sikimi istiyor."

"Bacaklarını daha geniş aç, amımı görmeme izin ver."

"Kendine dokunmak yok yoksa yüzüne boşalırım."

"Bunu hissediyor musun? Etrafımda nasıl gerildiğini, beni içine davet ettiğini hissediyor musun?"

"Kocan sana dokunduğunda benim kokumu alıyor mu? Bacaklarının arasında ve her gözenğinde kurumuş döllerimi görüyor mu? Göğüslerinde ve kışında bıraktığım izleri fark ediyor mu yoksa onları saklıyor musun?"

Bu beni kapatmalı, sonunda güvenli kelimeyi söylemem için bana cesaret vermeli, ama yapmıyorum.

Yapamam.

Çünkü bu sözler, ne kadar yanlış olurlarsa olsunlar, beni alev alev yakıyor.

Ve Sebastian alevlerin arkasındaki sebep. O lanet olası bir volkan.

Her akşam, bu sefer son olacak diyorum. Ona veda edeceğimi ve o lanet kelimeyi söyleyeceğimi.

Her gece sona hazırlıklı ve beni yedi yıl boyunca ayakta tutan iradeyle donanmış olarak geliyorum.

Ama bana her dokunduğunda, adım her söylediğinde ve benden nefret ediyormuş ama yine de beni istiyormuş gibi beni her becerdiğinde, her şeyi unutuyorum.

Kendime güvende olduğumuzu ve kimsenin bizi öğrenmeyeceğini söylüyorum. Akira modaeviyle meşgul olduğumu düşünüyor ve kocamla anlaştığı sürece babamın umurunda bile değil.

Ren son zamanlarda beni yakından izliyor, ama Akira onu meşgul, sinirli ve tedirgin ediyor, bu yüzden beni takip ediyor olamaz.

Ayrıca, eğer o pislik Sebastian'la aramızdakileri öğrenseydi, babama söylerdi ve ben de yaptıklarımın sonuçlarını çoktan görmüş olurum. Kai ise tam bir muamma. Her şeyden haberdar olduğu için tüm bu durumdan habersiz olduğunu düşünecek kadar saf değilim. Ancak, görmezden geliyor gibi görünüyor. Buraya ilk geldiğimde yaptığı gibi benden Sebastian'dan uzak durmamı bile istemedi.

Bu yüzden, şimdilik, elimden geldiğince bu geçici aşamada olmayı seçiyorum. Uzun sürmeyeceğinin farkında olsam bile.

Her şey bittiğinde bir anne gibi acı çekeceğimi bilsem bile.

Sebastian'ın kapısının önünde durup alyansımı çıkarıyorum ve çantama atıyorum.

Berbat ilişkimize başladığımızdan beri bunu yapıyorum. Sebastian bu konuda yorum yapmadı. Bana bir kez bile Akira'yı terk etmemi söylemedi, onunla cinsel olarak alay ettiğinde bile.

Ama yine de, bunun olması için gerçek konuşmalar yapmamız gerekirdi. Tek yaptığımız sevişmek, sonra kıyafetlerimi topluyorum ve tek kelime etmeden gidiyorum.

O gece beni acımasızca reddettikten sonra ondan şefkat görmeye çalışmayı bıraktım. Şimdi, sadece birbirini kullanan iki boş ruhuz.

Ve bazen boş olmasına rağmen, yine de hiç yoktan iyidir.

Dairesinin şifresini girdim. Girişte beni pusuya düşürebilmek için vermişti. Bazı günler, beni almadan önce içeride birkaç adım atmamı bekliyor. Diğer günler, beni duşa sürüklüyor ve suyun altında beceriyor.

Bugün ne yapacağını beklemekten omurgam karıncalanıyor.

Yöntemlerini o kadar sık değiştiriyor ki benim için ne hazırladığına dair hiçbir fikrim yok. Bu da heyecanın bir parçası ve neden kimsenin onun yerini alamayacağını nedeni.

Sebastian ihtiyaçlarımı bilen ve ben dile getirmek zorunda kalmadan onları karşılayabilen tek kişi.

Işıkların açık olduğunu fark ettiğimde dairenin kapısının önünde duruyorum.

Buraya geldiğim tüm zamanlarda, genellikle korku filmlerindeki gibi zifiri karanlık oluyor.

Dairesi gerçekten boş. Bir televizyon dışında hiçbir şey yok.

Yatak odasının olduğu yönden bir kadın sesi geliyor ve donup kalıyorum, boğazıma asit benzeri bir his yükseliyor.

Lütfen bana Aspen'in burada olduğunu söyleme.

Akira ve benim katıldığımız sayısız sosyal etkinlikte onu Sebastian'la birlikte gördüm. Genellikle Sebastian'ın kolunda mutlu bir şekilde duruyor ve bir ilişki içinde olup olmadıklarından emin olmasam da, bir şeyler olduğunu biliyorum.

Sebastian'ın beni yakalayıp تنها bir yere sürüklediği ve böylece beni becerebileceği zamanlar için kendimi kötü hissettim. Bazen, diğer kadın olduğum için kendimi kaltak gibi hissediyorum.

Ama diğer zamanlarda, tüm bunların geçici olduğunu hatırladığımda, o kaltağı kucaklıyor ve ondan ihtiyacım olanı alıyorum.

Tıpkı benden her şeyi aldığı gibi.

Aspen'i dairesinde bulmak ise bambaşka bir hikâye.

En akıllıca seçenek gitmek olurdu ama bacaklarım bilinçaltımda beni yatak odasına doğru götürüyor.

Sebastian'ın sesi koridorda süzülüyor, baritonu kulaklarımı doğrudan uyarıyor. Bu sesi başka biriyle edepsizce konuşmak için kullanabiliyor olması kanımı kıskançlıktan yeşile çeviriyor.

Yatak odasının kapısında durdum, eğlencelerini bozmaya ve gerçek bir pislik olmaya hazırdım.

Ama Sebastian'ın yatağına tünemiş bulduğum Aspen değil.

O gün Weaver & Shaw'da gördüğüm tanıdık bir yüz. Asistanı.

Sebastian'dan bir şişe viski alır ve onu yatağa uzanmaya zorlar. Göğüs kaslarını saran düz beyaz bir tişört ve gri bir eşofman giymiştir. Karmakarışık saçları alnına dökülürken yarı nemli görünüyor.

Solgun, dudakları kuru ve yüzü yıpranmış. İki gün önce böyle değildi.

"Dinlenmeniz gerekiyor," diyor asistanı sitemkâr bir ses tonuyla.

Sebastian'ın bakışları sanki başından beri orada olduğumu biliyormuş gibi bana doğru kayıyor. Kıpırdanma isteğimle savaşıyor kalın kalın yutkunuyorum. Yirmi sekiz yaşımdayım ama kendimi hâlâ on yıl önce onu ilk gördüğümdeki şaşkın genç kız gibi hissediyorum.

Bu his hiç geçmeyecek mi?

Asistanı Candice onun görüş alanını takip ediyor ve gülümsüyor. Örgülü saçlarını geriye doğru savuruyor. "Seninle ilgilenecek birini bulacağını bana söylememiştin."

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyor.

"Artık biliyorsun." Şişeyi komodinin üzerine koydu. "Bu koca bebeğe iyi bak."

"Ben mi?" Başka biriyle konuşmadığından emin olmak için iki yanıma bakıyorum.

"Burada başka kim var kızım?" Çantasını kapıyor ve Sebastian'a sesleniyor. "Yarın ofiste hastalıklı yüzünü göstermeyi aklından bile geçirme."

"Gitme..." diye fısıldıyor ve sesi hasta hatta ateşliymiş gibi çıkıyor.

"Bazılarımızın bakması gereken çocukları var." Bana doğru yaklaştı ve fısıldadı, "Hastayken içmesine izin verme."

"Ne oldu?" Kısık bir sesle sordum.

"En küçük çocuğumun izlemeyi çok sevdiği zombi kıyameti dizilerinden sağ kurtulmuş gibi işe geldi. Doktor kötü bir soğuk algınlığına yakalandığını ve ateşinin takip edilmesi gerektiğini söyledi. Sık sık soğuk algınlığına yakalanmaz ama yakalandığında onu bir cesede çevirirler. İlaçları komodinin üzerinde ve bir şeye ihtiyacınız olursa hızlı aramasında 1 numarayım. Ama lütfen yapma. Bu gece erkeğimle biraz hareket istiyorum ve talepkâr patronum ararsa bu olmayacak."

Gülümsüyorum. "Olmadığından

emin olacağım." "Teşekkür ederim.

Sana borçluyum."

Ona yemek ya da başka ne yapmam gerektiğini soramadan gidiyor.

Sebastian viski şişesine uzanıyor, her ne kadar kolunda enerji yokmuş gibi görünse de. Koşarak gidip alıyorum.

İnliyor, rahatsız edici bir eğilme pozisyonu gibi görünen bir pozisyonda kalıyor. "Ver onu."

"Candice hastayken içmek yok dedi." "Candice bana ne yapacağımı söylemiyor."

"Candice'i unut. Hastayken içki içmemelisin." "Sen doktor musun lan?"

"Mantıklı olmak için doktor olmaya gerek yok."

"Gereksiz görüşünüz için teşekkürler. Şimdi ver şunu bana." "Hayır."

"Şişe, Naomi."

"Hayır dedim." Tekrar inleyip dengesini kaybedip sırt üstü düşerken arkamda tutuyorum.

Sebastian hafif, büyüleyici gözlerini gölgeleyen kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor ama onlar bile bugün hayattan yoksun. "Ne zamandan beri alkol polisi oldun?"

"Hasta olduğun için."

"Neden umursuyorsun ki?" Gözlerini kapatır. "Git..."

Dudakları bükülüyor ve göğsü endişe verici bir hızla inip kalkıyor. Alnına dokunmadan önce uyuduğundan emin olmak için birkaç saniye bekliyorum. Sıcak ve hafif nemli. Kesinlikle ateşi var.

Viski şişesini kaldırdım ve çantamı yatağın ayak ucuna koydum. Sonra banyoya gidip bir bez ıslatıyorum ve geri dönüyorum.

Alnına koyduktan sonra durakladım. Bu, o lanet hücrede onu hayatta tutmak için mücadele ettiğim korkunç anıları geri getiriyor.

O zamanlar neler olabileceğini ve tüm yanlış yolların sona erebileceğini düşündüğüm anlar oldu.

Onu yavaşça bırakırken elim titriyor, olumsuzluğun tekrar içeri girmesine izin vermek istemiyorum. İlacın üzerindeki talimatları okudum, yemekten sonra alınması gerektiği yazıyordu.

Orada ne olduğuna bakmak için mutfığa gitmeden önce alınıdaki bezi düzeltiyorum.

Güçlü bir el bileğimi sarıyor ve beni yatağa geri çekiyor. Tanrım. Sebastian bu kadar hasta biri için çok güçlü. Başparmağı bileğimin hassas etini okşuyor ve gözleri yavaşça açılırken yutkunuyorum. Gözleri karanlık olsa da berraktı. "Nao..."

Lakabımı onun dudaklarından duyunca nefesim kesildi. Tanrım. Annemin ölümünden beri kimse bana böyle hitap etmemişti. Mio bile bana abla diyor ve Kai gerçek adım yerine *Ojou-sama'yı* tercih ediyor.

"Öyle mi?" Nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Neden hâlâ buradasın?" Sesi alçak, boğuk ve yorgun.

"Çünkü sen hastasın."

"Neden şimdi? Neden yedi yıl önce vurulduğumda ve hastanedeyken değil?"

"Sebastian..."

"Sebebini bilmem gerek. Beni telefonda terk edecek kadar senin için neden önemsiz olduğumu söyle."

"Ateşin var, sadece dinlen." Elimi çekmeye çalışıyorum ama sertçe kavırıyor ve avucumu göğsüne çarpıyor.

Vahşi kalp atışları dudaklarımı aralıyor. "Duydun mu? Döndüğünden beri kalbimin sesi bu. Çünkü ona ihanet ettiğini ne kadar söylesem de anlamıyor. Anlamasını sağla."

Sözlerinin ağırlığı üzerime çökerken gözlerim yaşarıyor. "Ben... sana ihanet etmedim."

"Sen başka bir adamın kollarındayken sensiz geçirdiğim yedi yıl bunun aksini kanıtlıyor."

"Ben yapmadım..."

"Neydi o zaman? O şerefsiz Ren'le seks yaptın ve benimle yüzleşmek istemedin mi? Beni gerçekten bu kadar küçük mü görüyordun? Beni kurtarmak için başka bir adamla yattın diye seni bir kenara atacağımı mı sandın? Olsa olsa sana borçlu olurum."

"Bana borçlu olmanı istemiyorum." Sığ, işkence dolu saniyeler boyunca durakladım. "Ve Ren'le hiç seks yapmadım."

En azından ona bu kadarını söyleyebilirim.

Kalın kaşları kararmış gözlerinin üzerinde birbirine yaklaşıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

"Böyle bir şey hiç olmadı. Bunu yapmadan ayrılmayı başardım."

Alnındaki çizgi derinleşiyor. "O zaman neden bunca zaman beni buna inandırdın? Seninle ilgili kafamdaki son görüntü, *benim* için tecavüze uğradığın. *Benim* için travmatize olman! Bana eziyet etmekten ve kâbuslarımda taciz edilmiş ve kanlar içinde karşıma çıkmaktan zevk mi aldın?"

"Tabii ki hayır!"

"O zaman neden? Bunu neden yaptığını söyle bana? Beni neden terk ettin?"

"Ben sadece... istedim," diye mırıldanıyorum konuyu kapatması için çaresizce.

"*İstemek* mi? Sanırım bana söz verdikten sonra Akira ile evlendin çünkü sen de istedin? Onu bana sahte duygularını itiraf ettikten sonra mı sevdin, yoksa daha önce miydi?"

"Onlar asla sahte değildi."

"Kapa çeneni ve defol git. Artık yüzüne bakmak bile istemiyorum."

Elimi fırlatıyor ve yan dönerek sırtını bana veriyor.

Sözlerinin yakıcılığını yutuyorum ve ayağa kalkıyorum. Yine de gitmiyorum, çünkü o benden ne kadar nefret ederse etsin, ben ondan nefret etmiyorum.

Asla yapmadı. Bana zarar verdiğinde bile.

Yorgun sesi peşimden süzüldüğünde kapıdaydım.

"Keşke seninle hiç tanışmasaydım. Keşke hiç dönmeseydin." Ben de bunu dilemeye başladım.

Her zaman birbirimize mükemmel bir şekilde uyan iki eşsiz parça olduğumuzu düşünmüşümdür, ama belki de kendimizi bize uymayan kalıplara zorla sıkıştırıyoruzdur.

İki yanlış bir doğru etmez.

Ve biz asla haklı olamayacak kadar sapkın ve yasaklıyız.

SEBASTIAN

B Hasta olmak berbat bir şey. Aletin yerine sabrını taşıran tecrübesiz biri.

Gözlerimi açtığımda inliyorum, sonra zambak kokusunu içime çektiğimde duraklıyorum. Yatağında olmaması gereken bir koku.

Kaynağı bulmam uzun sürmedi. Küçük bir figür cenin pozisyonunda yanıma sokulmuştu. Elleri bir havluya sarılmış ve uzun kirpikleri kızarmış yanaklarında dalgalanıyor.

Komodinin üzerindeki saatin mavi neon rakamları 3:24'ü gösteriyordu.

Zihnim olaylar ve duygularla bulanık, ama herkesin kaçmasına neden olacak bazı boktan şeyler söylediğimi biliyorum. Özellikle de uygun gördüğü zaman gitme alışkanlığı varken.

Bu sözlerin her birinde ciddiydim ama yine de yavaşça dönüp ona bakacak şekilde yan yattım.

Yatağın kenarında, bana dokunmayacak kadar uzakta, ama sıcaklığı hala içimi ısıtıyor.

Ateşten farklı. Onunki güçlü, çarpık duygular ve cinsel ihtiyaçla karışık.

Onu ne kadar hırpaladığımın ya da ne kadar uzun sürdüğümün bir önemi yok. Onu sayamayacağım kadar çok pozisyonda sıkılmış olmam ya da her deliğini döllerimle doldurmuş olmam önemli değil.

İşim bittiği an, her zaman yeniden başlama havasına giriyorum. Onu tekrar becermek için. Ona tekrar sahip olmak. Boktan duygularımı tekrar rahatlatmak.

Ama mesele de bu. Duyguları rahatlatma kısmı hiç gerçekleşmiyor. Aksine, o lanet kapıdan her çıktığında öfkem daha da artıyor.

Hayatına geri dön.

Lanet kocasına.

Bir elimi uzatıp mürekkep rengi saçlarından bir tutamı yüzünden çekiyorum. Uyurken çok huzurlu görünüyor, porselen bir bebek gibi.

Ve tıpkı bir bebek gibi, kırılabilir.

Yine de, yedi yıl önce Ren'le seks yapmaya hiç zorlanmadığı gerçeğini keşfetmek, asla hissedemeyeceğimi düşündüğüm bir rahatlama getirdi.

Bunca zaman boyunca, o zamanlar yaptığı fedakârlıkları ya da ayrılırken nasıl titrediğini düşünmeden edemedim.

Korkudan titremesine rağmen başını dik tutuyordu. Ve kapıdan çıkarken onu son görüşüm sırtı oldu.

Naomi gözlerini açmadan önce uykusunda bir şeyler mırıldanıyor. İlk başta odaklanmamışlar, kafa karışıklığıyla karanlık. İki kez göz kırpmıyor ve dudakları aralanıyor.

Muhtemelen yine ne diyeceğini bilemedi.

Bir süre öylece kalıyoruz, elim saçlarında ve gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Normal bir şekilde samimi hissettiriyor.

Sanki son yedi yıldır birbirimizin yüzüne bakarak uyanıyormuşuz gibi.

"Sen gitmedin," diyorum yavaşça, dikkatlice.

"Sen hastasın." Elini uzattı, sonra durakladı. "Sadece ateşine bakacağım."

Avucunu alnıma koyuyor ve temasla nefesim derinleşiyor. Çabucak geri aldı. "Sanırım ateşin düştü."

Sesi hafif, hatta neşeli. Ve neden onu yakalayıp bir yere hapsetmek istediğimi bilmiyorum.

Naomi yavaşça yanımdaki kalçalarının üzerine oturuyor ve onu serbest bırakmamı sağlıyor. "Bir şeyler yemen ve ilacından bir doz daha alman gerekiyor." Komodinin üzerinden bir kap yemek aldı. "Daha önce yaptığım yulaf ezmesi hâlâ sıcak."

Kabı açtıktan sonra bir kaşık ve bir şişe hap alır. "İşte."

Onları almıyorum ama yatak başlığına yaslanıp onun hızlı ve hassas hareketlerini izliyorum. Sanki zamana karşı bir yarış içindeymiş gibi her şeyi hızlı yapan insanlardan biri. Daha önce onda böyle bir şey fark etmemiştim.

"İkinci doz demiştin. İlkini aldığımı hatırlamıyorum." Kulakları ısındı. "Sana yardım ettim."

"Bana nasıl yardım ettin?"

"Kapsülün içindekileri bir kaşık yulaf ezmesinin üzerine döktüm ve..."

"Ve ne?"

"Ve sadece yutmana yardım ettim."

"Dilini boğazımın arkasına sokarak mı?"

"O kadar ileri gitmeme gerek yoktu... ve seni öpmeye çalışmıyordum. Sadece sana yemek yedirmek ve ilacını yutturmak zorundaydım."

"Sana inanmıyorum." Onunla alay ediyorum ama elimde değil. Telaşlanıyor, kararsız parmakları kabı tekrar tekrar açıp kapatıyor. Bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum.

"Seni buna nasıl inandıracağımı bilmiyorum." "Tekrar yap."

Kocaman gözleri benimkilerle buluştu. "Ne?"

"Yaptığın şeyi tekrarla, ben karar vereceğim."

"Bu çok saçma."

"Onunla gitmezsen bilemeyiz."

Uzun bir süre hareketsiz kalır, sonra yenik bir iç çekiş salar. Naomi kapsülü kabın içinde açar, ilacı yemekle karıştırır ve bir kaşık alır.

Yulaf ezmesini dilinin üzerine koyup hafifçe dışarı çıkarırken gözleri benimkilerle buluşuyor, sonra eğilip baş ve işaret parmaklarıyla çenemi kavırıyor.

Aletim canlanırken dudaklarım aralanıyor.

Dilini yavaşça ağzımın içine sokuyor, şaşırtıcı bir şekilde yulaf ezmesini fazla dökmüyor ve dikkatlice dilime sürtüyor.

Yemeğin ortasında, onun ve geçici vuruşlarının tadını alıyorum. Dilimin arkasına doğru süpürüyor ve dudakları benimkilere değiyor. Yulaf ezmesini yutuyorum ve o geri çekilmeye çalışmadan önce duruyor.

Onu ensesinden tutup diliyle ziyafet çekiyorum, dudaklarını yalayıp ağzının çatısına vurmadan önce ağzım açık emiyorum. Onu vahşice ve kontrolsüzce öpüyorum, böylece çıkardığı tek ses boğuk, şaşkın inlemeler oluyor.

Onu daha önce hiç öpmediğim gibi öptüm. Sanki bu öpücük son öpücüğüm olacakmış gibi. Tırnaklarım ensesine batıyor ve vücudunun ön tarafını kendiminkine yapıştırıyorum.

Naomi ciyaklıyor, eli denge için pazumu kavırıyor ama bana açılıyor. İkimiz de deliliğe doğru yuvarlanırken, dili benimkiyle her lanet vuruşta buluşuyor.

Geri çekiliyorum, isteksizce onu bırakıyorum.

Naomi sertçe nefes alıyor, yanakları kırmızıya boyanmış. "Bunu neden yaptın?"

"Ne yapmak?"

"Öp beni."

"Ben sadece yulaf ezmesi alıyordum." Dudaklarımı yalıyorum ve başını sallayıp kabı kucağıma, kaşığı da parmaklarıma koymadan önce gözleri bu hareketi takip ediyor.

"Gerisini kendin halledebilirsin." Ayağa kalkıyor ve elbisesi solgun kalçalarına kadar iniyor.

Onu yakalamamak ve az önce yaptığımızı tekrarlamamak için konteyneri sıkıca tutuyorum.

Ya da belki bir adım daha ileri giderek.

"Gidiyor musun?" Sakinliğimi zar zor korurken sesim etkilenmemiş gibi çıkıyor. Yorganı kapıyor ve bacaklarımı örtüyor. "Beni kovmaktan vazgeç.

Sabah yola çıkacağım."

"Kocan seni sormayacak mı?" "Onu çoktan aradım."

"Bu sefer bahanen ne? Yine ofiste bütün gece mi çalıştın?"

Çenesini kaldırıyor. "Bir arkadaşım da kalıyorum."

"Şimdi arkadaş mıyız?"

"Biz...öyleydik."

"Gerçekten mi?"

"Birbirimize dünyanın geri kalanına söylemediğimiz şeyleri söyledik. Arkadaşlar böyle yapar."

"O zaman neden bana şimdi bir şeyler anlatmıyorsun?"

Beni başından savmasını bekliyorum ama yatağın en ucuna oturuyor, böylece ulaşamayacağım bir yerde duruyor. "Ne bilmek istiyorsun? Yedi yıl önce olanları saymazsak, çünkü o konuda konuşmayacağım."

"Yani en çok bilmek istediğim şey dışında her şeyi sormakta özgür müyüm?"

Ne zaman bu kadar acımasız oldun?"

"Senden beri," diye fısıldıyor.

Alaycı bir ses çıkardım. "Bunu senden duymak çok zengin."

"Bütün gece yumruk mu atacağını yoksa bilmek istediğin bir şey var mı?"

"Onunla neden evlendin?"

"Ailelerimiz arasında anlaşmalı bir evlilik oldu."

Bunun beni neden rahatlattığını bilmiyorum. Onu o seçmedi. Anlaşmalı bir evlilikti.

"Akira nüfuzlu bir adam ve babam onu müttefik olarak istedi." "Baban mı?"

"Onu buldum." Gülümsüyor ama omuzları kamburlaşıyor ve gözleri unutulmaz bir hüznle parlıyor. "Ya da daha çok, o beni buldu."

"Hayal ettiğin gibi biri mi?"

"Daha kötüsü." Kaşığı elimden alıyor ve sanırım sadece dokunacak bir şeye ihtiyacı var ama kaşığı yulaf ezmesiyle doldurup ağzımın önüne koyuyor.

Kendi başıma yiyebiliyorum ama açılıp beni beslemesine izin veriyorum. Bu onu gördüğüm en evcil haliydi ve var olduğunu bilmediğim bir parçama dokunuyor.

"Keşke annem uzak durmam gerektiğini söylediğinde ona inansaydım. Keşke hayattayken ona daha çok değer verseydim. Babamla birlikte olduğum için huzursuzluk duyarak öldü."

"Huzur içinde yatsın." Üzerimize kasvetli bir hava çöküyor. Sert ama nazik Riko'nun öldüğü düşüncesi göğsümün tabanında ağır bir yük bırakıyor.

Naomi ile ne zaman vakit geçirsem ya da onu almaya gitsem hep mutlu olurdu. Bir keresinde bana kızının nihayet harika bir ilişkisi olduğu için çok heyecanlı olduğunu söylemişti.

Naomi ağzıma bir kaşık daha atıyor ve göz kapaklarında nem parlarken dudaklarını büküyor.

"Moda evinde çalışmayı seviyor musun?"

"Pek değil. Sadece miras olarak tutuyorum."

"Hâlâ eskiz yapıyor musun?"

Gözleri parlıyor ve gülümsüyor. "Ne zaman zamanım olursa. Sana gösteririm... eğer istersen."

"Elbette."

Naomi kabı ve kaşığı alıp komodinin üzerine yerleştiriyor. Sonra yan tarafına döner, çantasına uzanır ve küçük bir ped alır.

Bir süre göğsüne bastırdıktan sonra bana uzattı.

Eskizlerini inceliyorum -insanlar, yüzler, bazı gölgeler. Başımı eğerek desenleri ve hepsinin nasıl tek bir kişinin varyasyonu gibi görüldüğünü inceliyorum. Lisedeyken olduğundan çok daha olgun, gerçi hiç olgunlaşmamış değildi. Sadece biraz masumdu ve şimdi o masumiyet tamamen yok oldu.

"Onlara gülersen seni öldürürüm," diyor savunmacı bir şekilde. Kıkırdıyorum, "Tsundere."

Gözleri açılıyor ve ben duraklıyorum. Hay sikeyim. Bu lakabı bir daha asla kullanmamalıydım.

"Tekniğin çok daha iyi hale geldi. Ve profesyonel olarak olmasa bile hala sevdiğin işi yapıyorsun."

"Fikrimi değiştirdim. Bunu bir meslek olarak sürdürmek istemiyorum, çünkü muhtemelen yaratıcılığımı öldürür. Bunu bir hobi olarak sürdürmeyi tercih ederim."

"Anlıyorum."

Pedi ellerimden alıyor, yavaşça kenarlarını okşuyor. "Peki ya sen? Sevdiğin işi mi yapıyorsun?"

"Evet. Mahkemede birini ezmekten aldığım adrenalin, dürtülerimi kovuyor. Geçici bir süreliğine de olsa."

"Senin bir avukat olduğunu hiç düşünmemiştim, gerçi sezgisel yapın ve çarpık adalet anlayışın göz önüne alındığında bundan şüphelenmeliydim. Ve, hey, bir dedektif gibi asgari ücret almıyorsun. Vay canına, rüyayı yaşıyorsun."

Hatırlıyor. Bir keresinde insan okuma becerilerimden bahsetmiştik ve bu yeteneğimi kullanmam için dedektif olmamı önermişti ama ben az bir ücret için bu kadar çaba sarf etmeyi şiddetle reddetmiştim. Onun bilmediği şey, yeteneklerimi geliştirmeye ve büyütmeye çalıştığım ve bu yüzden avukatlık yapmayı seçtiğim.

O zamanki konuşmalarımızı hatırlıyor olması içimi çok uzun zamandır hissetmediğim bir sıcaklıkla dolduruyor.

"Görüyorum ki alaycı doğanı gerçekten

kaybetmemişsin." "Senin gibi biri onu

kışkırttığında ortaya çıkıyor." "Benim gibi biri mi?"

"Karanlık adaletin bir askeri."

"Siz buna karanlık adalet diyorsunuz, ben ise kendi versiyonum diyorum. Hiçbir şey siyah ve beyaz değildir ve her şey griye dönüştürülebilir."

"Sloganının bu olmasına neden şaşırmadım?"

"İnsanlar gerçekten değişmez."

"Var." Eskiz defterine bakıyor. "Ben mi?"

"Evet."

"Nasıl yani?"

"Senin dairen. Birincisi. Çok boş."

"Bir şeylere ihtiyacım yok." Çünkü hiçbir şeye bağlanmak istemiyorum ama bunu ona söylemiyorum.

"Sen de daha soğuk ve dokunulmazsın. Gece gökyüzü kadar uzaktasın ve bazen o kadar... korkutucusun."

"Kim beni bu hale getirdi?" Hasta olduğum ve kelimelerimi filtreleyemediğim için ya da ileri geri konuşmaktan çok yorulduğum için olabilir ama ağzımdan çıkan kelimelerden pişmanlık duymuyorum.

Madem delilik, ben de şımartabilirim.

Naomi'nin eli pedin üzerinde sıkılaşıyor ve gözle görülür bir şekilde yüzünü buruşturuyor. İyi oldu. En azından yaptıklarının farkına varıyor. Umarım içi benden daha sıcak ve daha karanlık yanıyordur.

"Sebastian..."

"Ne var, Naomi? Ne söyleyeceksin?"

"Hiçbir şey."

"Boş ver onu. Altı yaşımdan beri karanlığı tanıyorum ve onunla savaşılmamayı erken öğrendim ve sonunda ona uyum sağlamayı öğrendim. Siyah olmak iyiydi, boş hissettirse bile. Sonra sen geldin ve ben griyi istedim. Şimdi sadece renksizim, o yüzden orada oturup bana söyleyecek bir şeyin olmadığını söyleme."

Dudakları titriyor. "Özür dilerim."

"Özürlerin bana kaybettiğim yılları geri vermiyor, o yüzden onları sakla."

"Ben de o yılları kaybettim."

"Öyle görünmüyor." Çıplak yüzük parmağını gösteriyorum. "Onu saklamanın evliliğinizi daha az düşünmemi sağlayacağını mı düşündün?"

Kaskatı kesiliyor, eli karalama defterine sıkıca sarılıyor ve rahatsızlığı cildini hastalıklı bir şekilde solgunlaştırıyor. Durmalıyım, onu uzaklaştırmalı ve yeniden bir araya gelmeliyim.

Yedi yıl önce dönüştüğüm acı pislikle birlikte kendime acıma partisi başlatabilirdim ama yapmıyorum.

Yapamam.

Dikişleri zaten açmıştım, bu sefer düzgün bir şekilde kan kaybından ölebiliyim.

"Onu seviyor musun?"

Tekrar yutkunuyor, parmaklarını tekrar pedin üzerinde gezdiriyor, tekrar göz temasından kaçınıyor. "Bu... karmaşık."

"Lanet olası bir evet ya da hayır sorusunun karmaşık bir yanı yok."

"Ona ihtiyacım var," diye mırıldanıyor.

"Yani bu bir evet."

"Hayır! Sebastian, lütfen oraya gitme. Bunu sana yalvarıyormuşum gibi kabul et.

Lütfen."

Oraya gitmek istiyorum. Beni bu lanet sefaletten kurtaracak sözleri söylemesini istiyorum. İster beni öldürsünler ister serbest bıraksınlar, en azından bir tür kapanışa sahip olacağım. Bunca zamandır ihtiyacım olan tek şey buydu. Barlardaki tüm kavgalar boyunca aradığım şey buydu, lanet bir final.

Ama belki de kapanış istemiyordumdur.

Belki de renksiz olmak o kadar da kötü değildir.

Ya da büyük ihtimalle bu soğuk algınlığı düşünme sürecimi bozuyor. Sırt üstü yatıyorum ve o burnunu çekerek uzun bir nefes veriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kısa bir süre sonra kolunu omzuma dolayarak bedenimin kuytusuna uzanıyor.

Sanki tepkimden korkuyormuş gibi dokunuyor. Korkmalı da. Bizi paramparça ettikten sonra bile neden bana bu kadar yakından dokunmaya çalışıyor?

Kaskatı kesildim ama onu üzerimden kaldırmaya çalışmadım.

Naomi bunu farklı algılamış olmalı çünkü yüzünü göğsüme gömüyor, nefes alış veriş hızla çarpan kalp atışlarım karşısında paramparça oluyor.

"Dokunma bana," diyorum gözlerimi açmadan.

"Lütfen izin ver. Sadece bu seferlik."

"Bana dokunma dedim, Naomi. Dokunduğunda, bu lanet ellerini onun üzerinde ve yüzünü onun göğsüne gömülmüş olarak hayal ediyorum. Bunu yaptığında, kokunun ona yapıştığını ve onun da sana yapıştığını hayal ediyorum, bu yüzden ona dokunduğun ellerinle bana dokunma."

Başını göğsümde sallıyor ve minik nefes alışları havayı doldururken gözyaşlarının ıslaklığını tişörtümde hissediyorum. "Sadece bir dakika..."

"Bir şartla." "Ne
olursa."

"Ona geri dönme."

"Ne?"

"Sabah burada kal. Sakın ona geri dönme."

Bacakları benimkilere takılıyor ve daha da sokuluyor, böylece tüm
vücudu benimkilere d o l a n ı y o r .

Döndüm ve ona sarıldım.

Yedi yıldır ilk kez Naomi'nin bana sırtını döndüğü kabusları görmeden
uyuyorum.

NAOMI

I Eve git.
Kanayan kalbime basıp gidiyorum.
Sebastian'ın dairesinden çıkar çıkmaz gözyaşları gelmeye başladı.
eve dönüş boyunca oradaydılar.

Ama kalbim geri dönmem için bana ne kadar yalvarsa da, bıçağı daha derine sapladım ve dinlemedim.

Dün gece büyü, huzurlu ve biraz da acılıydı. İlk kez seks yapmadık ama hiç benimle konuştuğu ve bana sarıldığı zamanki kadar içimde olmamıştı.

Kendini hiç o anki kadar yakın hissetmemişti.

Yaşanan her şey mükemmel olmayabilir, ama bize aitti ve her saniyesinden keyif aldım.

Ama her büyüde olduğu gibi, büyü'nün etkisini göstermesi için bir zaman dilimi vardır. Ben o ana ulaştım.

Sebastian bana eve gitmememi söylediğinde, evet demek istedim, hayatının herhangi bir köşesinde küçük bir yer açmak ve orada kalmak istedim.

Ama bu sadece benim duygusal tarafım. Bunca zaman hayatta kalmamızı sağlayan mantıksal taraf, dizginleri ele alması gereken taraftır.

Akira'nın evinin önünde durduğumda birkaç dakika arabamda kalıyorum. Gözlerimdeki şişkinliği gidermek için makyajımı düzeltiyorum.

O lanet olası kocam, herkesin zayıflıklarından yararlanarak onları aşağı çekmeyi kendine görev edinmişken beni en kötü halimde göremez.

Başka biriyle evli kalırken Sebastian'ın yakınında olabileceğimi, onu becerebileceğimi, onunla birlikte olabileceğimi düşündüm.

Ama yanılmışım. Tamamen ve yıkıcı bir şekilde.
Bir şekilde Akira'yı ters köşeye yatırmalıyım ki bana izin vermek
Git zorunda kalsın.

Ama bu onun soğukkanlılığını kırmak kadar zor olurdu. Ayrıca, orada
Ayrıca babamın tehdidi ve ona karşı gelirsem Mio'ya yapacakları.

Bir de Kai var ama o sinsi yılanın benim tarafımda mı yoksa babamın
gözüne girmek için beni mi kullandığından asla emin olamıyorum.

Başım ağrıyor.

Arabadan iniyorum ve girişte ayakkabılarımı çıkarıp terliklerimi
giyiyorum. Odama gitmek yerine bir dönüş yapıp Akira'nın odasına
gidiyorum.

Ağlamaktan, üzüntüden ya da herhangi bir umuda ihtiyaç duymaktan
kaynaklanıyor olabilir. Ama şansımı deneyip Akira'yla konuşmalıyım.

Şaşırtıcı bir şekilde, Sebastian konusunda ağzını sıkı tutuyor. Tehdit
etmesini ve kendisi için çalışmasını talep etmesini beklerdim ama haftalar
oldu ve henüz bir teklifte bulunmadı.

Bu beni mutlu etmeli ama nedense bir sonraki hamlesi beni
endişelendiriyor. Akira'nın sessizliği asla iyi değildir. Birinin yıkımını
planlıyor ve başka birinin cehennemini inşa ediyor demektir.

Tanıdık bir ses yatak odasının önünde durmama neden oldu. Kapı
aralık, bu yüzden içeride neler olduğunu duyabiliyorum.

Parmaklarım ter içinde, dikkatlice iterek açıyorum. Önümde beliren
manzara neredeyse çenemi yere düşürecek.

Akira, siyah temalı yatak odasının ortasında, pencereden süzülen güneş
ışınlarının tam karşısında duruyor.

Yukatasını giymiş ama açık, kaslı göğsünü ve beklediğim son kişinin
ağızına soktuğu sikini ortaya çıkarıyor.

Ren.

Babamın muhafızı kocamın önünde diz çökmüş, gömleği açık, yüzü
kızarmış ve bilekleri arkasından kalın bir iple sarılmış.

Akira'nın ellerinden biri Ren'i saçlarından yakalarken diğerinde bir
bıçak var. Bıçak Ren'in boynundan aşağı, ensesindeki dövmelemlerin üzerinden
ve sonra tekrar nabız noktasına doğru ilerlemeden önce havada kan
damlacıklarıyla parlıyor.

Aletin muhafızın ağzına girip çıkarken çıkardığı ses vahşi ve
acımasız, sanki çenesini kırma görevindeymiş gibi.

"Daha geniş aç," diye homurdanıyor Akira, sesinde şehvet duyuluyor ama yine de her zamanki sakinliğini koruyor gibi. "İyi yap."

Ren'in gözleri meydan okuyor ama yüzü kıpkırmızı ve Akira'nın bıçağı yüzünden kanıyor. Kırmızı tişörtünü, derisini ıslatıyor ve hatta yere damlıyor.

"Doğru yap yoksa kıcımlı kullanırım Ren. Aslında her halükarda kullanacağım, ama yavaştan mı alacağım yoksa çılgılık atarken seni parçalayacak mıyım, bu beni nasıl memnun edeceğine bağlı," diye uyarıyor Akira, hızı her saniye artıyor.

Sahne en garip kabus gibi. Lanet olası yalancı kocam Akira ve metaforik olarak beynime sapladığım ezeli düşmanım Ren.

Nasıl? Ne zaman?

Yine de Akira, Kai yerine onunla çalışmak için ısrar ettiğinde ve Ren'in buna verdiği tepkide bir şeyler döndüğünden şüphelenmeliydim.

Ya da birlikte geçirdikleri sonsuz saatler.

Ya da aradaki her şey, gerçekten.

Telefonumu elime alıp önümde olup bitenlerin fotoğrafını çekerken elim titriyor. Flaş patlıyor.

Kahretsin.

Hem Akira'nın hem de Ren'in dikkati bana yöneldi. Akira sıkılmış ve biraz da sinirli. Ren ise sanki herkesin içinde mastürbasyon yaparken yakalanmış gibi geniş ve telaşlı.

Telefonumu çantama geri koyarken sakinmişim gibi davranıyorum ve kapının pervazına yaslanıp soğukkanlı davranıyorum. "Seni durdurmama izin verme."

Ren geriye doğru sarsılarak Akira'nın çok büyük ve hiç tatmin olmamış şaftını serbest bırakıyor. Tükürük, prekum ve kan çenesinden aşağı süzülürken yerde debeleniyor, sonra ayağa kalkıyor.

Birkaç kesik göğsünü, karnını ve boynunu yaralar ve beyaz gömleğinin yakasını ıslatır.

Ahh. Acı verici görünüyor.

"Çöz beni," diye tıslıyor Akira'ya.

Bıçakla oynarken onun çılgınca hareketlerini izleyen kocam bir nefes veriyor. "Haddini bil. Emirleri ben veririm, tersi değil."

"Akira," diye

mırıldanıyor.

"Doğru söyle."

"Onegai..." Ren nefesinin altında yalvarıyor, sonra da "Desu" diye onurlandırıcı bir terim geveliyor.

"Güzel. Şimdi bunu tekrar söyle ve ciddi ol."

Ren'in karanlık gözleri başını eğip "Karın burada" diye mırıldanmadan önce benimkilere kaydı.

"Bana aldırmayın. İstedğin kadar zamanın var." Siyah tırnaklarımı inceliyormuş gibi yapıyorum.

Ren kaşlarını çatıyor, sonra Akira'ya onu bırakması için yalvarırken bile başını dik tutuyor. Başını yana eğip Ren'in kelime bulma çabasını dikkatle izleyen kocamın yüz hatlarını karanlık bir pırıltı kaplıyor.

Şaşırdım. Akira gerçekten eğleniyor.

Ayrıca, Ren'in kendi elementinin dışında olmasıyla başa çıkmasını duymak için onu kışkırtıyor gibi görünüyor.

Ve her zaman koleksiyon yapan Ren, bir kukla gibi onun ellerine oynuyor.

Tanık olana kadar bu sahneye ihtiyacım olduğunu hiç düşünmemiştim.

Akira sonunda Ren'in iplerini kesiyor ve genç adam kapıya doğru fırlarken bir eliyle gömleğini kapatıyor.

Önümde durdu, göğsü kabarıyordu ve yüzü hala kan, tükürük ve meni damlalarıyla kaplıydı.

Orada utanç var, mahcubiyet var ve hissettiği her olumsuz duygudan zevk alıyorum çünkü ne kadar karanlık olurlarsa olsunlar, yedi yıl önce Sebastian'ı vurduğunda hissettiklerim kadar acı verici olamazlar.

Ya da patronunun emriyle hayatını tehdit etmeye devam ettiğinde. "I..." Yutkunuyor. "Ben..."

"Kendine sakla." Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Elimde tercihlerine dair bir kanıt var Ren. Seni Yakuza'dan attıracak ve Kai'nin kılıcıyla öldürtecek bir şey."

"Hayır! Beni o yaptı!" Parmağıyla bizi sadece eğik bir kafayla izleyen Akira'yı işaret ediyor.

"Yalan söylüyor," diyor Akira omzunu hafifçe silkerek. "Vücudu bıçağım için yalvardığı kadar ağzı da sikimi istiyordu."

Ren'in boynunda bir kızılık belirir. "Eğer Boss'a kanıt gösterirsen, Akira da bu işe bulaşmış olacak."

"Yüzünü resimden çıkarırsam olmaz."

Ren, Akira'nın sakın ifadesiyle benim alaycı ifadem arasında gidip geliyor. "İkiniz de bu işin içinde misiniz? Bunu bana sırf beni tuzağa düşürmek için mi yaptırınız?"

"Sebastian'ı vurduğün gün kendini tuzağa düşürdün ve neredeyse onu öldürüyordun." Parmağımla omzunu işaret ediyorum. "Ona ya da bana bir daha bulaşma,

Babamın emri altında bile olsan, kariyerine ve hayatına elveda diyebilirsin. Kai'nin insanları parçalara ayırmadan önce işkence etmeyi sevdiğini duydum."

"Siktir. Seni."

"Bu dil hakkında ne demiştin?" Akira onaylamayan bir ses tonuyla sorar.

"Ve sen!" Ren ona hırlar. "İkinizi de sikeyim, sizi garip piçler."

Çeneme dokunuyorum. "Bunu söylemeden önce tüm kan ve spermleri silmek isteyebilirsin."

Ren yine hırlıyor ve yanımdan hışımla geçerken Akira arkasından sesleniyor, "Cezana hazır olsan iyi edersin, velet."

Muhafız duraksıyor, çıkmadan önce dudaklarını büzüyor, öfkeli adımları koridorda yankılanıyor.

Önce Akira'ya sonra da onun sertleşmiş sikine bakıyorum. "Bu acı verici ve tatmin edici olmamalı."

"Sen gelmeseydin böyle olmazdı." "Yani bu benim suçum mu?"

"Benim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yardım teklif ederdim ama kesilmesini tercih ederim."

Ereksiyonunu kaybetmekte olan sikini işaret ediyor, sonra yukatasını kapatıyor. "Elini düşünmek bile bir günahkârı rahibe dönüştürmeye yeter."

"Canın cehenneme."

"Yine söylüyorum, sen buraya gelmeseydin biriyle yatacaktım."

"Senin asexual olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum. Meğer sadece seçiciymişim." "Ve tüm insanlar arasından Ren'i mi seçtin?"

Gülümsüyor, nadir görülen ve saf sadizmle dolu bir gülümseme. "Biraz disipline ihtiyacı var. Aslında çok fazla."

"O babama sadıktır."

"Eğer onu istersem, sadakati ve sunabileceği her şey sadece bana ait olacak."

"İşler öyle yürümüyor. O Yakuza'nın yüksek rütbeli bir üyesi ve bu pervasız yaşam tarzını soluyor. Eğer onu huzurlu Kyoto'da size katılmaya zorlarsanız, muhtemelen arabanızı havaya uçuracaktır."

"Yapardı." Dudakları büyük bir gururla sırtıyor. "Ama bırak da onun için ben endişeleneyim."

"Ne zamandan beri bıçakla oynuyorsun?"

"Bıçakları ve eti her zaman sevmişimdir. Oh, ve kanı."

Kaşlarımı çattım. "Mektuplar üzerinden konuştuğumuzda bıçak oyunundan hiç bahsetmedin, sadece nefes oyunundan bahsettin."

Duraklıyor, yukata'sının kemerini parmaklıyor. "Bir fetiş geliştirdim."

"Bu resmi sana karşı da kullanacağımın farkındasın, değil mi? Dürtülerini ve seçimlerini bulmana sevindim, bıçak da dahil. Gücenmek yok. Sadece kendime bakıyorum."

"Ve Sebastian, tabii ki."

Midemdeki keskin burkulmayı görmezden geliyorum ve soğukkanlılığımı koruyorum. "Onu bu işe karıştırma."

Akira bana yaklaşıyor, sonra beni bir köpek gibi kokluyor. "Onun kokusunu üzerinde hissedebiliyorum, karıcığım. Haftalardır onun kokusunu ve izlerini taşıyorsun. Gerçekten fark etmeyeceğimi mi sandın?"

"Sen..."

biliyordun."

"Elbette

biliyordum."

"O zaman neden hiçbir şey yapmadın?"

"Edo döneminin başlarında, Miyamoto Musashi adında hem yeteneği hem de tuhaflığıyla tanınan ünlü bir rônin samuray vardı. Diğer birçok ünlü samuray ona düello için meydan okumuş, ancak ondan daha yetenekli olmalarına rağmen hepsi öldürülmüş. Neden her seferinde kazandığını biliyor musunuz? Çünkü her rakibinin zayıflığına göre taktiklerini değiştirirdi. Onlar sertse, o şakacıydı. Eğer onlar oynaksa, o sertti. Akıcı olmak ve sürekli değişmek işleri halleder, kaba kuvvet ise er ya da geç birinin mahvolmasına neden olur."

"O zaman bizim için taktiğiniz nedir?"

"Hala izliyorum, tıpkı Musashi'nin ikili dövüşlerinden önce yaptığı gibi." "Sakın ona zarar vereyim deme."

"Beni bir daha tehdit etmeye cüret etme, sonra konuşuruz."

"Ciddiyim, Akira. Eğer ona bir zarar verirsen, ailen bunun bedelini öder. Baban hâlâ hayatta, bu yüzden Mori servetine henüz sahip olamazsın. Hâlâ seni liderlikten alıp kardeşine altın tepside sunabilir. Bunca yıldır kurduğun imparatorluğu mahvetmek için beni zorlama."

"Vay be, Naomi. İçinde bu kadar ateş olduğunu bilmiyordum."

"Görmek istersen, lanet bir yanardağım var."

Gülümsüyor ama hemen kayboluyor. "Boşanma olmayacak. Rolünü oyna yoksa seni Abe'in kurtlarına atarım."

"O zaman ben de karşılığında seni ve Ren'i gömerim. Zayıflığımı bilen tek kişi sen değilsin."

"O zaman zayıflığını kontrol etsen iyi olur."

Adrenalin dalgası yavaşça dağılıyor. Akira'nın kayıtsız ses tonundan ve yüzünden hoşlanmıyorum. Bunun kızgın olduğu ve yakında kinci olacağı anlamına geldiğini anlayacak kadar uzun zamandır tanıyorum onu.

Onu tehdit etme fırsatını bulduğumda, bunun geçmesine izin veremezdim.

Ama belki de bu kadar güçlü gelmek o kadar da parlak bir fikir değildi.

Yine de, midem sıkıştığında bile gücümü koruyorum. "Neden?"

"Hediyem şimdiye kadar ona ulaşmış olmalıydı."

"Ne tür bir hediye?"

"Bomba yok, merak etmeyin. Sadece Japonya'da doğduğu için takdir edeceğinden emin olduğum pahalı Japon esansiyel yağları. Gerçi notayı yağlardan daha çok sevecektir."

"Bekle. Ne? Sebastian Sebastian Japonya'da mı doğdu?" Bunu nasıl olur da bilmem? Büyükanne ve büyükbabasının anne ve babasını dışladığını ve gitmek zorunda kaldıklarını biliyordum ama bunun Japonya'ya olduğunu bilmiyordum.

"Japon doğumlu olduğunu size hiç söylemediyse belki de sandığınız kadar sıkı değilsinizdir. Ailesi ölene kadar altı yıl Tokyo'da yaşadı."

"Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Bana verdiği gücü seviyorum. Ama bu onun sonu değil." "Bu da ne demek oluyor?"

"Bir dahaki sefere babanızın ofisine gittiğinizde daha dikkatli olmak isteyebilirsiniz."

BÜTÜN GÜNÜMÜ AKIRA'NIN SÖZLERINE TAKILARAK GEÇİRDİM. SEBASTIAN'IN Kökenleri. Uçucu yağların bulunduğu nota.

Kocam tam bir pislikti ve daha fazla bilgi vermeyi reddetti; bunda şaşılacak bir şey yok.

Annemin şirketindeki masamda otururken Sebastian'ı arayıp sormayı düşünüyorum ama bu sabahki çıkış şeklim beni durduruyor.

Neredeyse bir hırsız gibi sıvıştım. Ayrıca, muhtemelen soğuk algınlığı yüzünden hâlâ halsizdir. Gitmeden önce kontrol ettiğimde ateşi düşmüştü ama hâlâ hasta olabilir.

Başımı sallayarak önümdeki belgelere odaklanmaya çalışıyorum ama onun yerine çizim yapıyorum.

Bütün gün verimsiz bir şekilde geçti ve Amanda bile ne kadar odaklanamadığımı için bana kafasını salladı. Akira'yla tekrar yüzleşecek havada değilim ama onu rahatsız edebilir, hayatını cehenneme çevirebilir ve hatta bana ihtiyacım olan cevapları verene kadar onu engelleyebilirim.

Tenha bir yolda ilerlerken arkamdan gelen bir araba fark ettim. Farları kör edici, bu yüzden modelini ya da rengini seçemiyorum.

Gözlerimi devirerek frene basıyorum ve arabamı durma noktasına getiriyorum. Bu gece babamın ve Akira'nın korumaları için hiç havamda değilim.

Onlara, korunaklı küçük bir prensesmişim gibi beni takip etmemelerini söyledim.

Arabamın kapısını gereğinden sert bir şekilde kapattıktan sonra, şaşırtıcı bir şekilde benimkinin hemen arkasında duran diğer arabaya doğru yürüdüm.

Audi'nin renkli camına vuruyorum. "Aç kapıyı."

Cevap yok.

"Ren, sen misin? Yemin ederim, eğer oyun oynamayı bırakmazsan gerçekten çok hızlı bir şekilde çirkinleşmeye başlayacağım."

Kapı açılıyor ve irkiliyorum, o tropik gözlerle karşılaştığımda topuğum asfalta takılıyor. Üzerinde siyah kapüşonlu bir tişört ve eşofman altı var ve akşamın ilk ışıklarının azlığı yüzüne gölge düşürüyor.

"Sebastian? Burada ne işin var?"

"Seni takip ediyorum tabii ki." Nereden geldiğini bilsem de sesindeki soğukluktan hoşlanmıyorum.

"Dinleniyor olman gerekmiyor mu?"

"Olabilir. Ama senin de bu sabah kalman gerekiyordu." Uzanıp beni bileğimden yakalıyor, sonra da kucağına çekiyor. Kucağına düştüğümde irkildim.

"Sebastian! Ne yapıyorsun?"

Tehditkâr karanlık kelimelerle fısıldarken gözleri öfkeyle parlıyor: "Senden kibarca kalmanı istedim ama sen kibarlık istemiyorsun Naomi. Seni kaçırmamı istiyorsun."

SEBASTIAN

Y *Onu beceriyor olabilirsin ama her gece geri döndüğü kişi benim.*
Mori A.

Bu sabah evime gelen esansiyel yağ paketiyle birlikte aldığım kart.

Naomi gittikten hemen sonra.

Öylece kalacağını düşünmemiştim ama en azından benimle bu konuda konuşacağını, yedi yıl önce yaptığı gibi ortadan kaybolmayacağını ummuştum.

Artık ortadan kaybolmayacak.

Yola bakarken emniyet kemerini iki eliyle kavradığı için dikkatimi ona kaydırıyorum.

Onu şirketinden takip ettiğimde, evine kadar gitmeyi ve onu kaçırmadan önce herifin önünde öpmeyi planlıyordum.

Planlarda ufak bir değişiklik oldu ama niyetim hâlâ aynı.

İlk kavgasını saymazsak, yol boyunca sessizdi, sadece karanlık, unutulmaz gözleriyle yolu izliyordu.

"Biz... biz az önce Blackwood tabelasını mı geçtik?"

İşaret parmağımla direksiyona vurarak sessiz kalıyorum. "Sebastian!

Neden Blackwood'a geri döndük?"

"Burası her şeyin başladığı yer. Mükemmel bir suç alanı gibi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Koltuğunda geriye doğru itiliyor, narin boğazı bir yudumla titriyor ve yanakları soluyor.

Korku dalgalar halinde yayılıyor.

Güzel. Korkması gerekiyor. "Ne yapacaksın Sebastian?"

"Hiç planını kurbanıyla paylaşan bir adam kaçırın gördünüz mü?"

"Bu sabah nasıl ayrıldığımla mı ilgili? Ben... öylece kalamazdım."

"Evet, yapabiliydin ve sadece bugünü kastetmiyorum. Yedi yıl öncesini de kastediyorum."

"Benim bakış açımı bilmeden beni sadece kendi bakış açınızla yargılıyorsunuz."

"Çünkü paylaşmayı reddediyorsun. Ama seni bu işe ikna etmekten bıktım."

Arabayı toprak yola doğru sürüyorum ve o da ciyaklayarak siyah boyalı tırnaklarını emniyet kemerine geçiriyor.

Sonra çevremizi fark edince donup kalıyor.

"Sebastian...hayır...burada değil..."

"Evet. Burada sikişiyoruz."

Arabayı durdurdum, farları kapattım ve arabadan inip onun yanına gittim. Kaçmaya çalıştı ama dirseğinden tutup emniyet kemerini çözdüm ve onu sürükleyerek dışarı çıkardım.

Sahne deja vu gibi.

"Blackwood'un ormanını hatırlıyor musun, Naomi? Mafyanın cesetleri gömmek için orayı kullandığı ortaya çıktı. Reina burada saldırıya uğramış ve ölümün eşiğinde bulunmuştu. Bu anılarınızı canlandırmıyor mu?"

"Hayır... hayır!" Kıpırdanıp beni üzerinden itmeye çalışırken kapalı bir yumrukla göğsüme vuruyor.

"Kavgayı seni yere yapıştırdığım zamana sakla." "Neden bizi ormana geri getirdin? Orada vuruldun ve bizi aldılar."

"Aynı zamanda seni ilk kez kovaladığım yer ve bunu tekrarlama havasındayım."

"Şimdi kaçacağımı düşünüyorsan aklını kaçırmışsın."

"Sanki bir seçeneğin varmış gibi konuşuyorsun. Kaç yoksa seni burada bırakırım." "Sen...yapmazsın."

"Dene beni."

"Artık 21 yaşında değiliz, Sebastian!" "Ne?"

"Dayanıklılığınızı mı kaybettiniz?"

"Topuklu giyiyorum."

"Çok daha iyi. Seni daha hızlı yakalayabilirim." Onu serbest bırakıyorum ve geriye doğru adım atıyor, ama vahşi bakışları üzerimde kalıyor, saçları darmadağın, yumuşak, solgun yüzünü çerçeveleyiyor.

"Sonra ne olacak? Ya beni yakalayamazsan?"

"Oh, seni yakalayacağım. Bunu er ya da geç yapmam sana bağlı." "Bazen senden nefret ediyorum."

En azından her zaman değil. "Bu ikimiz yapar. Şimdi koşun."

İrkiliyor ama her zamanki gibi arkasını dönüp kaçıyor.

Hareketleri o zamanki kadar hızlı değil, muhtemelen ayakkabılar yüzünden.

Arkasından koşuyorum, kaslarım avlanma ihtiyacıyla geriliyor. Kovalamak ve fethetmek için.

Ve sonunda incinir.

Herkese şiddet uygulama fantezisi kurmuyorum. Sadece ona. Benim Naomi'm.

Ayakkabılarından biri ayağından düşüyor ve diğerini tekmelemeden önce bir saniyeliğine duruyor. Yalınayakken hızı artıyor ve beni kaybetmek için ağaçların arasında zikzak çizerek ilerlemeye başlıyor.

Sadece bir anlığına işe yarıyor, sonra tekrar kuyruğuna takılıyorum, yaydığı av feromonlarıyla besleniyorum.

Canavarım yüzeye doğru tırmanıyor, beni ona yaklaştıran her adımda büyüyor ve genişliyor.

Onun kokusunu içime çekiyorum, zambaklar ve heyecan dolu korku... Minyon bedenini kavrayıp yere atmama, sonra da onu iyice becermeme bir nefes kadar kaldığını biliyorum.

Dün gece hasta olmam önemli değil. Bu gece kendimi şeytandan bile daha güçlü hissediyorum.

Naomi omzunun üzerinden bir bakış atıyor ve çılgınca hareketleri kontrolden çıkmadan önce karanlık sessizlikte yankılanan bir çığlık atıyor.

Şu anda tamamen hayatta kalma modunda hareket ediyor, kaslarını sınırlarına kadar zorluyor ve muhtemelen bir haftalık oksijen tüketiyor.

Kendi enerji dalgam devreye giriyor ve bacak kaslarım akıcı ve amaçlı bir şekilde hareket ediyor. O ağaçların arasına daldıkça, benim canavar daha da kararlı hale geliyor.

Kokusu netleştikçe, onu daha hızlı takip ediyorum.

Bir açıklığa geldiğimizde duraksıyor. Üzerinde konuşup seviştiğimiz kaya hala orada, berbat karanlığımızın doğal bir tanığı.

Biz yapmasak bile orada kalan taşınmaz bir nesne. Ve şimdi, en başa döndük.

Tereddütünü kullanıyorum ve kolumu beline dolayarak onu tek başıma yukarı kaldırıyorum.

İnliyor, gırtlaktan gelen sesi havada yankılanıyor, küçücük bedeni pençelerimin arasında kıvranıyor ve tekmeler savuruyor.

İnlemeleri saf ve ilkel, tıpkı benim sert nefes alışım gibi.

Diğer kolumu ona doluyorum ve onu kayaya doğru taşıyorum, o elimden kurtulmak için mücadele ederken bile tüm vücudu alev alev yanıyor gibi görünüyor.

Bu kadının içindeki kavgayı sikeyim.

Ondan başka hiç kimse, gözleri benim için şehvetle parlarken bile beni tekmelemez ve pençelemez.

İstesem bile ondan asla uzaklaşmamamın nedenlerinden biri de bu.

Vücudunu kayaya doğru itiyorum, böylece göğüsleri düz kenara gelecek şekilde eğiliyor. Naomi inliyor ve kaçmaya çalışarak ileri atılıyor. Kıçına art arda üç kez tokat atıyorum.

Onun çılgılığı ormanı doldururken kulaklarıma müzik gibi geliyor, ruhları ahlaksızlığımızın tek tanığı. Bizim lanet gerçekliğimiz.

Şaplak onun kavgasını öldürmüyor, azaltsa da hala elimi savurmaya çalışıyor.

Her iki bileğini de tutup arkasına hapsediyorum, sonra da saçlarından bir tutam tutup başını geriye çekiyorum. "Kıpırdamadan dur."

"Hayır...hayır, bırak gideyim!"

"İstediğin kadar çılgılık at. Burada kimse seni duymayacak. Sadece sen ve ben varız, benim küçük pis sürtüğüm. Gerçekten seni yakalayamayacağımı mı sandın? On yıl boyunca kaçsan da seni boğazından yakalayacağım."

"Ben kaçmadım..."

Sözleri omurgamın tabanında bir yangın başlattı. "Yaptığın zaman böyle şeyler söylemeyi bırak."

"Hayır...seni aptal. Ben yapmadım!" Gözyaşları göz kapaklarında parlıyor ve timsah gözyaşları mı yoksa acılı gözyaşları mı oldukları konusunda hiçbir fikrim yok.

Bileklerini ve saçlarını serbest bırakıyorum ve Naomi bir solukla kayaya yaslanıyor. Ama rahatlamasına izin vermiyorum. Her yerinde olmak istiyorum ve

her lanet saniyede onun etrafında ve içinde lanet olsun ve asla gitmesine izin vermeyin.

Önüne uzanıp pantolonunun fermuarını açıyorum, sonra külotunu indiriyorum.

Üç parmağımı içine sokarken aynı anda elim kıkına iniyor. Kovalamacadan sıırıslıklam olmuştu ama çığlığı havayı delip geçiyordu.

Tırnakları kayanın yüzeyini çiziyor, muhtemelen benden bir kurtuluş bulmak için, ama yok.

Kuzuyu kurttan kurtarmak diye bir şey yok.

Parmaklarımla onu beceriyorum ve klitorisini onu sarsacak ve inletecek kadar sert bir şekilde uyarıyorum.

Parmaklarımı ıslak amına sokup çıkarmaya devam ederken cebimden esans şişesini çıkarıyorum. Mükemmel kullanımını planladıktan sonra oraya koyduğumdan beri yanıyordu.

Elimi amından çekiyorum ve inliyor, kulaklarıma müzikal bir başyapıt gibi gelen hayal kırıklığına uğramış bir ses.

"Olduğun yerde kal," diye emrediyorum, sonra yağı iki elime birden döküyorum. Cam şişeyi toprağın üzerine atarken güçlü sedir ağacı, biberiye ve çam notaları havayı dolduruyor.

Avucum amını yağlıyor ve gergin kaslarında hâlâ bir savaş olsa da inliyor. "Kocan bana yağ göndermenin ve her gece geri döndüğün kişinin kendisi olduğunu hatırlatmanın dahice bir fikir olduğunu düşündü. Bu yüzden deliklerini onun değerli yağlarıyla dolduracağım, böylece onları kokladığında ve amcığında döllerimi gördüğünde, aslında kime ait olduğunu bilecek."

Kayanın üzerinde kıvranıyor, kavgadan değil, sürtünme ihtiyacından.

"Ne kadar açgözlü bir orospusun Naomi'm. Bu amcığın dolmasına ihtiyacın var mı?" "Mmm..."

"Peki ya diğer deliğin?"

Kıkının yanaklarını ayırıyorum ve yağlanmış parmağımı içine sokuyorum. Etrafımda gevşemeden önce kaskatı kesiliyor, omurgası sarsılıyor.

"Kıkında benim ve onun lanet yağlarının kokusunu da alacak. Beni her yerinde görecektir."

Nefesi kesiliyor ve orgazm olmaya yakın olduğunu biliyorum ama ona bu zevki yaşatmıyorum ve parmaklarımı çekiyorum.

"Sebastian..." diye yalvarıyor, tahrik olmuş sesi açlıktan ölmek üzere olan sikime afrodizyak etkisi yapıyor.

Eşofmanımı indiriyorum ve sikimi lanet yağlarla köpürtüyorum.

"Sikimin amını doldurması için yalvar Naomi."

"Lütfen..." diye mırıldanıyor, kelime zar zor

duyuluyor. "Daha fazla."

"Lütfen doldur beni."

"Ben bunu duymadım."

"Lütfen beni sakinle doldur. Lütfen, istiyorum. Ona ihtiyacım var.

Lütfen..."

Fısıltıyla çıkardığı inilti, kırık döküklükleri beni benden alıyor. Derin bir iniltiyle içine giriyorum, sonra kıkına bir parmak daha sokarken birleştiğimiz yeri izliyorum. "Amin benim için yaratılmış, bebeğim. Öyle değil mi?"

"Evet! Evet!"

"Şimdi bana seni ikimizin de istediği şekilde becermemi söyle."

"Daha sert... daha hızlı... daha sert... tüm aletini almamı sağla... beni cezalandır... bana sahip ol... alamasam bile bana sunabileceğin her şeyi ver..."

"Fuuuuck!" Neredeyse o anda boşalacaktım ama kendimi tuttum ve bizi Sebastian ve Naomi yapan tempoyla ona doğru ilerledim.

Sapkınız. Berbat durumdayız. Ama biz biziz.

"Daha fazla... lütfen... al beni, Sebastian. Lütfen. Kendini tutma. Beni istediğin kadar pis ve kirli yap..."

Hemen çekiyorum, sonra tekrar sokuyorum ve çığlık atmasına neden oluyorum. Bir elimle ensesini tutarken, diğer elimi kıkında gezdiriyorum,

yağla kaplıyor ve derinlere itiyor. Hissedebildiğim tek şey ahlaksız bir zevk duygusu olana kadar aletimin çılgınca hızına uyuyorum.

Etrafımda kenetleniyor, orgazmla titriyor ve ben amından kayıyorum.

Kalçaları titriyor ve bacakları onu zar zor taşıyor.

Kıkının yanaklarını ayırıyorum ve kaya gibi sert aletimi içine sokuyorum, ne kadar sıkı olduğuna inliyorum.

Naomi kıkını oynatırken bile haykırıyor, kalın uzunluğumun daha fazlasını içine alıyor.

Klitorisini çeviriyorum, sonra onu kıkından sikerken üç parmağımı amına sokuyorum. Bunu vahşice, kabaca, kontrolüm dışında yapıyorum.

Şimdi hıçkırarak ağlıyor, durmam için yalvarıyor, ama sonra mırıldanıyor, "Daha fazla, lütfen daha fazla..."

Ve ona veriyorum.

Ona içimdeki her şeyi veriyorum ve bu sadece seksle ilgili değil.

O lanet hücrede bana sırtını döndüğünden beri bir araya getiremediğim kırık parçalarımı ona veriyorum. Ona sevmediğim yanımlı bile veriyorum.

"Sebastian... oh, lütfen, lütfen... hayır."

"Lütfen hayır mı? Seni ortada bırakmamı mı istiyorsun bebeğim?" "Hayır..."

"O zaman doğru kelimeleri söyle.

"Evet...Lütfen...evet...evet!"

"

Hızım, yalvarana, hıçkırana ve etrafımda kenetlenene kadar artıyor. Kalçalarımı döndürüp içine girerken onu önce saçlarından, sonra da boğazından tutuyorum. Dilim yanağını buluyor ve titreyen dudaklarında ziyafet çekmek için aşağı kaymadan önce gözyaşlarını yalıyorum.

Beni öpüyor, dili benimkiyle buluşuyor ve tüm vücudu bana karşı eriyor.

O zaman boşalıyorum. O titrerken ve şimdiye kadar duyduğum en erotik sesleri çıkarırken döllerim arka deliğinin derinliklerine fışkırıyor.

"Bir daha düşündüm de, ona asla geri dönmeyeceksin," diye hırlıyorum kulağına doğru, sertçe nefes alarak. "Benden başka hiç kimse seni bir daha beceremeyecek."

"Kimse yapmadı." Pantolonunu indirdi, karanlık, ağlamaklı gözleri benimkilerle buluştu. "Senden sonra kimse beni sikmedi."

NAOMI

I Kelimelerin beni bu kadar kolay terk etmesi garip.
Buraya, Blackwood'un ormanına, bizim dediğimiz kayaya geri döneceğimizi hiç düşünmemiştim. Ama işte buradayız. Ve bunun bir sebebi de

neden konuştuğumu.

Belki de tüm o ahlaksız seks aklımı başımdan aldı. Belki de kovalamaca dilimi gevşetmiştir.

Ama bunu söyler söylemez, sanki bir büyüü bozmuş gibi oluyorum.

Soğuk hava tenimde tüylerimi diken diken ediyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıyor.

Sebastian'ın göğsü sırtımı terk ediyor, dudakları artık kulaklarıma eziyet etmiyor ya da iğrenç sözler fısıldamıyor.

İçimden çekiliyor ve onu kaybettiğim için usulca inliyorum. Yedi yıl boyunca onsuz hayatta kaldım, ama şimdi bana dokunmaya ve benimle bir olmaya geri döndüğüne göre, ondan bir dakika bile uzak kalmak işkence.

Beni bıraktığı anda kendimi dik durmaya zorluyorum, taşın göğsümde ve omuzlarımda bıraktığı darbeler yüzünden yüzüm buruşuyor. Muhtemelen çoktan morarmıştır.

İç çamaşırlarımı ve pantolonumu yukarı çekerken ellerim titriyor. Sebastian ne zaman canavarını üzerimde serbest bıraksa her zaman darmadağın olmuşumdur. Dokunması gereken tüm doğru yerleri ve beni delirtmenin en iyi yollarını biliyor.

Dikkatini sırtımda hissedebiliyorum, bir tür tehdit gibi üzerimde belirliyor.

"Az önce ne dedin sen?" Sesinin tonu alçak ama sert ve derin.

Dikkatlice arkamı dönüp ona bakıyorum. Eşofmanlarının içine sıkışmış, omuzları gergin. Işığın azlığı yüzünü aşılmaz bir gölgeye dönüştürüyor. "Akira ya da başka biriyle hiç seks yapmadım."

Eğer rahatlama, sevinç ya da herhangi bir tepki bekliyorsam, bunların hiçbiri yok. Sadece kısılmış gözleri beni selamlıyor. "Yedi yıllık kocanla hiç seks yapmadın mı?"

"Hayır."

"Neden?"

"Akira bunu sana söylediğimi bilseydi beni öldürürdü ama artık saklanmayacağım.

Ben... sadece her şeyin bitmesini istiyorum."

"Neyin çıkmasını istiyorsun?"

"O aseksüel ya da aseksüeldi. Sanırım bu spektrumda.

Her neyse, o eşcinsel. Asla bir kadına doğru bakmaz."

Sebastian vahiy kafasına dank edince bir an sessiz kalır. Kaşları hâlâ birbirine kenetli ve ay ışığının altında yüzünün keskin hatları geriliyor. Uzanıp ona dokunmak, onu öpmek ve sıcaklığını aramak istiyorum ama kesinlikle bunun zamanı değil.

Sırf bir şey dokunsun diye kayaya yaslandım ve kığım yüzeye değdiğinde irkildim. Lanet olsun. Onun acımasız sikişinden sonra günlük bakıma ihtiyaç duyduğum aşamaya geri döndük.

Alnıma dokunup saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. "Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

"Ne söylememi istiyorsun, Naomi? Sen ona baktığında o sana hiç bakmadığı için mutlu olmamı mı istiyorsun?"

"Savunmacı olmayı bırak, lanet olası! Ben de onu hiç öyle düşünmedim. Akira ve benim en başından beri bir anlaşmamız vardı. Ben onun geleneksel ailesi için onun imajıyım, o da kendi ailem için benim imajım. Birbirimizin cinsel hayatına da karışmayacaktık. Açık bir evliliğimiz var."

"Açık evlilik hala lanet bir evliliktir. Hâlâ onun evine gidip onunla yemek yiyorsun. Hala onun koluna giriyorsun, onun soyadını taşıyorsun ve onun lanet yüzüğünü takıyorsun. O yüzden bu habere sevinmemi bekleme Naomi. Bir centilmen olup 'doğru olanı yaptın' dememi bekleme, çünkü yapmadın. *Benim* adım seninkine iliştilmiş olmalıydı. Parmağında benim yüzüğüm. Kolum seninkine dolanmalıydı. Sen önce benim Naomi'mdin. *Benim* kadınımdın. Ama sen devam ettin ve bunu mahvettin."

Tuz tadı alıyorum ve o zaman göz kapaklarımdan bir damla yaş süzüldüğünü fark ediyorum. Duygularındaki güç beni nefessiz bırakıyor, boğulmuş hissediyorum ve hiçbir çıkış yolu yok. Sebastian'ı hiç bu kadar çökmüş, bu kadar incinmiş görmemiştim.

Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

Ama onun öfkesi benimkinin etrafına bir ilmik sarıyor ve onu dışarı sürüklüyor.

Çünkü buna hakkı yok. Yaşadığım onca şeyden sonra olmaz. "Bunu kimin için yaptığımı sanıyorsun?" Parmağımla göğsüne vuruyorum.

"Bunu

Akira'nın kolunda olmaktan hoşlandığımı ya da onun yüzüğünü takmaktan ve onun lanet olası adını taşımaktan memnun olduğumu mu sanıyorsun? Zevk almıyorum! Ama *senin için bunu yapmak zorundaydım.*"

"Ben mi? Oh, bu her şeyi açıklıyor. Teşekkürler."

"Kapa çeneni, seni lanet olası aptal. Bir kez olsun çeneni kapa ve dinle. Bulduğum babayı biliyor musun? O Abe Hitori, New York'taki Yakuza'nın başı. O gün ormanda vurulup hücrede tutulman onun emriyle oldu. Bunu beni kendine alıştırmak ve itaatkâr kızı yapmak için yaptı. Ve işe yaradı. *İşe yaradı* amına koyayım. Eğer tıbbi yardım almasaydın, ölecektin Sebastian. Hiç var olmamışsın gibi ortadan kaybolurdun. Seni lanet bir çukura gömerlerdi ve kimse cesedini bulamazdı. Yani evet, seni pislik, bunu seni kurtarmak için yaptım. Sen hayatta kalasın diye ayrıldım ve Akira'yla evlendim."

Sebastian'ın gözleri açılıyor ve bir adım daha yaklaşarak elini bana doğru uzatıyor ama ben onu itiyorum. "Hayır! Bırak da bitireyim. Olan her şeyi bilmek istiyordun. İşte burada, Sebastian. İşte her lanet gün acı bir hap gibi yuttuğum lanet gerçek. Ren ve Kai, babamın adamları, bana onun emirlerine uyma ya da senin ölümüne tanık olma seçeneğini sunduklarında iki kere düşünmedim. Seni sağ salım görmek için bedenimi ve ruhumu satmaya hazırdım. Benim için bu kadar önemliydin. Seni bu kadar önemsiyordum. Ama hepsi bu değil. Babam, o zamanlar sadece on dört yaşında olan küçük kız kardeşim Mio'yu gözünü kırpmadan satabilirdi. Ama Akira benimle evlenmek istiyordu ve babamın Mori ailesinin gücüne ihtiyacı vardı, işte bu noktada ben devreye girdim. Babamın bana doğru bakmasının tek nedeni, onun için bir ittifak sağlayabilecek olmamdı."

"Neden bana söylemedin?" Sesi biraz kırık, biraz duygusal geliyor.

"Neden beni terk etmenin, bizi ayırmanın, sahip olduklarımızı yok etmenin daha iyi bir fikir olduğunu düşündün?"

"Seni korumak için olduğunu söylemiştim! Bizi korumak için, artık var olmasak bile. O zamanlar çok kaybolmuştum ve korkmuştum ve yaptığım

hiçbir şey

yeterli ya da doğru. Yaptığım hiçbir şey beni sana geri getiremezdi." "Nao..."

"Bana Nao deme." Gözyaşlarımı serbest bırakarak ondan uzaklaşıyorum. "Seni o lanet hücrede ölüme terk edeceklerini düşündüğümde bir bebek gibi ağladım. Senden telefonda ayrıldıktan ve aramızdaki ilişkiyi o lanet olası güvenli kelimeyle bitirdikten sonra da aynı şekilde ağladım. Başka biriyle evlendiğim gece, ruhumun bir parçasını kaybettim. O zamandan beri sadece yaşıyorum ama yaşadığımı hiç hissetmedim. Seninle ilgili makaleler okuyarak ve senin iyi olduğunu ve nefes aldığını düşünerek hayatta kaldım. Ve biliyor musun? Yaptığım şeyden pişman değilim. Seni babamın gazabından kurtardığım ve şimdiye kadar da kurtarmaya devam ettiğim için pişman değilim çünkü Akira ile olan değerli ittifakını tehlikeye attığımı öğrenirse bu kez seni öldürmekte tereddüt etmeyecektir."

Eli omzuma geliyor ve ben onu itiyorum. Ağlamaktan perişan haldeyim ve nefesim kesiliyor. Tek gördüğüm gölgeler olana kadar gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. Sebastian bana ulaşmaya çalışmaktan vazgeçmiyor, her seferinde kıpırdanıp kurtulsam da.

"Buraya gel." Bir kolunu sırtıma doluyor ve iki yumruğunu da göğsüne vuruyorum.

Ancak, beni güçlü bir şekilde kucakladığı için mücadelem kısa sürdü. Tırnaklarım kapüşonunun kumaşına batıyor ve kırılıyorum.

Ormanın ortasında.

Karanlığın içinde.

Tüm acıyı serbest bırakıyorum. Keskin parçalar kalbime saplanıyor ve her şey yüzeye taşıyor.

Sümük ve gözyaşları yüzümü ve Sebastian'ın kıyafetlerini lekeliyor ama o beni kendine yakın tutuyor, beni sıkarken elleri sırtımda rahatlatıcı daireler çiziyor.

"Annem de o sıralarda öldü..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "Beni daha çok kırdı çünkü tek başıma olduğum gerçeğiyle tokatlandım... Sen yoktun... Annem yoktu... Akira soğuk ve asla arkadaş olmaya çalışmıyor... Babam beni Mio'nun hayatıyla tehdit edip duruyor... O çok genç ve korunaklı ve ondan sorumlu olduğumu hissediyorum, biliyorsun. Sonunun benim gibi olmasını istemiyorum. Babamın piyonu olmasını, sevmediği bir adamla evlenmesini ve bu yüzden her gün acı çekmesini istemiyorum... aldığı her nefeste... çünkü sensiz de böyle hissediyordum Sebastian. Nefes almak bir angarya. Her gün uyanmak, yüzüme bir gülümseme yerleştirmek ve iyiymişim gibi davranmak lanet bir mücadeleydi. Yoruldum... Çok yoruldum."

"Ben de yorgundum Naomi. Kırgındım, acılıydım ve herkese karşı genel bir pisliktim çünkü benim olduğumu düşündüğüm kız beni lanet bir mesaj yüzünden terk etti. O gün beni parçalara ayırdın ve bir daha asla kendimi toparlayamadım. Sen en azından neden gittiğini biliyordun, ben bilmiyordum. Bunca zaman beni suçladığını düşündüm, o zamanlar seni koruyamadığım için lanet olası bir ezik olduğumu düşündüm."

"Hayır, Sebastian, hayır... Böyle düşünme."

"Ama yaptım, Naomi. Yedi lanet yıl boyunca tek düşünebildiğim buydu. Ve sonra, başka bir adamın kolunda geri döndün."

"Sana az önce söyledim..."

"Biliyorum. Ama bu, yıllardır yerden kaldırmaya çalıştığım parçaları paramparça etmediği anlamına gelmiyor. İçimde bıraktığın paslı bıçak beni bu sefer hayatta kalamayacağımı düşündüğüm noktaya kadar daha derin ve daha sert kesti."

"Özür dilerim... Acı çekmek istediğim son şeydi..."

"Ben de üzgünüm bebeğim." Sesi alçak ve acılıydı. "Bunu tek başına yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Keşke yanında olsaydım."

Sözleri beni daha da hıçkırıklara boğuyor ve burnumu çekerek ve çirkin bir şekilde ağlayarak ona sarılıyorum.

Çünkü belki de Sebastian'dan duymak istediğim sözler bunlardı. Keşke orada olsaydım dediği.

Gerçekten yanımda olmak ve yükümü taşımama yardım etmek istiyordu.

Bu şekilde ne kadar kaldığımı bilmiyorum ama Sebastian tüm bu süre boyunca bana sarılıyor, saçlarımı, sırtımı okşuyor ve en başından beri ihtiyacım olan kaya gibi davranıyor.

"Nefes alabildiğim tek zaman geri döndüğüm zamandı, benden nefret etmene rağmen seni ilk kez o partide gördüğüm zamandı."

"Oh, bebeğim, senden asla nefret etmedim. Yaptığın şeyden nefret ettim. Bir kısa mesaj ve bir telefon görüşmesi yüzünden benden ayrılmandan nefret ettim. Sensiz olduğum kişiden nefret ettim - huysuz, soğuk ve içi boş. Binlerce kez öldürmeyi hayal ettiğim lanet olası kocan da dahil olmak üzere pek çok şeyden nefret ettim ama senden nefret etmeyi asla başaramadım. Bir saniye bile. Tek bir nefes için bile."

Oh, Tanrım.

Sanki kendi bedenimden havalanıyorum ve sonunda dilediğim alternatif gerçeklikte yaşıyorum.

"Sebastian..." Ona bakıyorum, ismi huşu ve acı arasında sıkışmış. "Ne oldu?"

"Bunu daha fazla yapamam. Kalbim ve ruhum seninle değilmiş gibi davranamam."

"Zorunda kalmayacaksın, bebeğim. Söz veriyorum."

NE KADAR AğLADIğIMI BILMIYORUM.

Ama gözlerimin şişmesine ve nefesimin kesilmesine yetecek kadar uzun. Saatlerce sürüyor gibi görünüyor ama Sebastian beni bir saniye bile bırakmıyor.

Bitkin düştüğümde bizi ormandan çıkarıyor ama içimden bir ses bunun buradaki son seferimiz olmayacağını söylüyor.

Burası bizim başlangıcımızdı ve en güzel anılarımdan bazılarına sahip ve bunu silecek hiçbir şey yok.

Ona benim evime gitmesini
söyledim. Daha doğrusu
anneme.

İçeri girdik ve alarmı devre dışı bıraktım. Burası yedi yıl önce nasılsa hâlâ aynı. Hiçbir şey değişmemiş, alarm kodu bile. Her ay bir hizmetçiye temizletiyordum ama Blackwood'dan ayrıldığımdan beri buraya ilk kez adım atıyorum.

Oturma odasının ortasında durup kendime sarılıyorum, annemin anıları bir anda yüzüme çarpıyor.

Onu bir mankenin önünde dururken ve mükemmeliyetçi biri olarak hayal edebiliyorum.

Mekan tertemiz olmasına rağmen sigarasının kokusu burnumun ucuna kadar geliyor.

İkimizin birlikte yemek yerken ve televizyon izlerkenki görüntüleri bana saldırıyor ve gözlerimden taze yaşlar akıyor.

Bugün duygusal bir karmaşa içindeyim.

Güçlü kollar arkamdan beni sarıyor ve çatlak bir nefes bırakıyorum.

"Sakladığımı bilmiyordum," diye fısıldıyor.

"Satmayı düşündüm ama yapamadım. Bu annemden kalan son şey. Moda evi sayılmaz, o sadece iş. Burası... onun ve bizim anılarımızla dolu."

"Ve senin gerçek su programların," diye dalga geçiyor.
Gözyaşlarıma rağmen gülüyorum. "Ve onları da. Gerçi yedi yıldır hiç izlemedim."

Yüzümü ona dönmem için beni çeviriyor. "Neden olmasın?"

"Anıları geri getirdiler ve beni duygusal bir karmaşaya dönüştürdüler."

"Gidip sana bir duş aldırırım, sonra da bir tane izleriz." "İzler miyiz?"

"Bu lanet şeyler beni büyüttü."

"Sana öyle olacağını söylemiştim."

"Onları seviyorum çünkü bana seni hatırlatıyorlar."

Yanaklarım yanıyor ve gözlerimi kaçırıyorum. "Bütün kadınlar buna kanıyor mu?" "Çoğuna, Tsundere."

Midemin dibini oyan kıskançlık ateşini bastırmak için dudağımı ısııyorum. Evliyken böyle hissetmemem gerektiğini biliyorum ve kalbini kıran ben olduğum halde yedi yıl boyunca bekâr kalacağını düşünmemiştim.

Ama elimde değil. "Aspen de onlardan biri mi?" "Olabilir."

"O çok güzel."

"Güzel."

"Reina ona kızıl saçlı cadı dedi."

"Reina bazen hâlâ bir sürtük olabiliyor. Aspen güzel bir kadın." "O zaman *güzel* Aspen'ine geri dön."

"Hastalık iznim biter bitmez onu şirkette göreceğim."

"Peki, iyi şanslar."

"Teşekkürler."

"Bunu kabul etmemeniz gerekiyor."

"Ama onun güzel olduğunu söyleyen ve bana iyi şanslar dileyen sendin."

"Lafın gelişi söyledim, göt herif."

"Tsundere'nin tanımı sensin."

"Kapa çeneni." Ondan uzaklaşıyorum ve bir elimi kalçama koyuyorum.

"Onun hakkında bir şeyler yapmalısın. Seni paylaşmak istemiyorum."

"Kocanla ilgili bir şey yapacak mısın?" Alt dudağımı ısııyorum.

"Sen başka bir adamın kollarındayken benden seninle özel olmamı isteyemezsin Naomi. Bu işler böyle yürümez."

"Ben...biliyorum."

"Sen ne bilirsin ki? Seni onunla gördüğümde ne kadar öfkeli olduğimi biliyor musun? İnternetteki tüm fotoğraflarda o orospu çocuğuna gülümsüyordun."

"Bu bir oyundu."

"Çok iyi çektiğin bir tane."

"O zaman ağlamamı mı istiyorsun?"

"Onu sonsuza dek terk etmeni istiyorum. Bu konu pazarlığa açık değil."

"Ben de ondan ayrılmak istiyorum ve bir şeyler planlıyorum. Akira'nın babamın müttetiki olmaya devam ederken beni boşayan kişi olması gerekiyor. Eğer bunu ben başlatırsam, babam senin peşine düşer."

"Umurumda bile değil."

"Hayır, Sebastian. Hayır! Yedi yılımı sırf şimdi çöküp yanmak için feda etmedim."

Beni kolumdan tutup kendine çekiyor, gözleri ölümcül bir fırtına gibi kararıyor. "Seni bir daha onun kolunda görmeyeceğim Naomi. Beni duyuyor musun? Eşcinsel olması umurumda değil. Yine de lanet ellerini sana koyuyor. Hâlâ sana dokunuyor. O sahneyi tekrar görmektense seni kaçırıp ikimizi de öldürtürüm. Sen benimsin ve bu da bana ait olduğun anlamına geliyor, başka bir pislığe değil."

"O zaman Aspen'den de kurtul. Bir daha onu kolunda görürsem taşaklarına tekmeyi basarım."

"Yapacaksın, ha?"

"Evet! Ve başka ne yapacağım biliyor musun? Beni kovalamana izin vermeyeceğim." "İşte bu tam bir işkence."

"İşkence, seni başka bir kadınla görmek ve bu konuda hiçbir şey yapamamaktır."

"Başka kadın yok, bebeğim."

"Ha?"

"Aspen ve ben tamamen profesyonel bir ilişki içindeyiz." "O zaman... neden hep senin kolunda?"

"Çünkü senin beni incittiğin kadar ben de seni incitmek istedim." "Bu sadece... zalimce."

"Sen de acımasızdın."

Çok fazla ağladıktan sonra gelen istemsiz bir nefes bırakıyorum. "Ne kadar zehirliyiz değil mi?"

"Öyle miyiz?"

"Evet, birbirimizi incitip duruyoruz."

"Artık değil."

"Ama acıtıyor, Sebastian. Seni Aspen ve diğer kadınlarla düşünmek acı veriyor."

"Başka kadın olmadı." "Ne?"

"Senden sonra hiç ilişkim olmadı." "Oh."

"Seks için bile değil. İlk yıl istedim, sırf seni silebilmek için, ama kimse için kaldıramadım. Duştayken seni hatırlamak dışında. Dünyanın en uzun sik engellemesi için teşekkürler."

"Bekle... Başka biriyle hiç seks yapmadın mı?"

"Owen'ın partisinden beri değil. Bu arada sikim, elimle olan gergin ilişkisi için seni suçluyor."

Gülümsüyorum, kalbim yıllardır hissetmediği kadar hafifliyor.

"Neye gülüyorsun, Tsundere? Aletimin sorunu gerçek bir sorun. Bu yüzden döndükten sonra ilk seferinde seni neredeyse kırıyordum." Kollarımı boynuna doladım. "Sadece mutluyum."

"Vay canına. Sikimin acısına mı seviniyorsun? Şimdi senden gerçekten nefret edecek."

Gülüyorum. "Hayır, mutluyum çünkü beni hiç unutmadın. Bu her şeye değer."

"Katledilen cinsel dürtülerimi kim telafi edecek?"

Dudaklarımı yalıyorum. "Dudaklarımla özür dileyeceğim. Onlar senin sakinle arkadaş."

"Bu iyi bir başlangıç olurdu. Ama nefret saçmak hâlâ menüde."

"Her zaman menüde değil mi?"

"Bu sefer bir çentik atacağız."

Vücudunun üzerinde zıplıyorum ve bacaklarım ve kollarım onu sararken Sebastian geriye doğru sendeliyor.

Bir koluyla beni sabit tutuyor ve gülümsüyor. "Bu bir davet mi, bebeğim?"

"Senin için mi? Hep ben istiyorum."

Üzerinden atlarken ciyaklıyorum ve aramızdaki mesafeyi bir saniyeden kısa bir sürede tüketiyor. Dönüp merdivenleri çıkıyorum, sonra birbirimizi soyup duşa girerken kahkahalara boğuluyorum.

Mutluluk.

Mutluluk böyle bir şey ve keşke sonsuza kadar içinde kalabilsem. Uzun sürmeyeceğini bilsem bile.

AKIRA

Sevgili Yuki-Onna,

SANA DOKUNDUM.

Rüyamda yani. Tanrı'ya ve minnettar olacağımı hiç düşünmediğim tüm meleklerine teşekkür etmek için bir dakikanızı ayırın.

Ezelden beri ilk defa, bana sakso çektikten hemen sonra sırta kadem basmadın ve parmaklarımı mürekkep gibi saçlarına batırmama izin verdin. Bir pislik gibi davranıp bunun The Ring'deki Sadako'ya benzediğini söylemek istiyorum ama bugün pislik eğilimlerimi dizginleyeceğim.

Saçın yüzünden mi? Evet, kesinlikle pürüzsüz ipek ve inanmadığım tüm o güzel şeyler gibi hissettiriyordu.

Görünüşe göre, o kadar duygusal biriyim ve güzel şeylere tamamen inanıyorum. Ya da belki sadece sen söz konusu olduğunda inanıyorumdur. Bana huysuz halimi geri ver, Naomi.

Her neyse, sıcak ve rahatsız vücudumda bir kedi yavrusu gibi yavaşça kaydınız ve yemin ederim, neredeyse mırıldadığınızı duyabiliyorum. Oh, ve çıplak olduğunu söylemiş miydim? Tanıştığımıza memnun oldum, Naomi'nin vücudu, kesinlikle ileride arkadaş olacağız.

Bana bir azizi günahkâra, bir rahibeyi fahişeye çevirebilecek göğüslerin olduğunu söylemeliydin, çünkü lanet olsun, yüzümü onlara sokmak ve asla hava almak için dışarı çıkmamak istiyordum. Ama sadece onlara dokunmakla ve sen inleyene kadar sana sataşmakla yetindim. Ve evet, dikkatliydim.

İkimize de istediğimizi vermek istemediğim için değil, senin ortadan kaybolacağın ve memelerin, yani sen olmadan tek başıma uyanmak zorunda kalacağım andan korktuğum için.

Ama sen gitmedin.

Hatta bana kuru kuru vurdun, beni bir anda yeniden sertleştirdin ve lanet olsun, bu kadar utanmam gereken bir şeyden hiç hoşlanmamıştım. Ve seni kampıma sürüklemek, gözlerindeki baştan çıkarıcı bakışı çekip almak ve benimle alay ettiğin meydan okumaya karşı çıkmak zorunda kaldım.

Ben de seni kolundan tutup yüzüstü yatırdım ve sonra seni yedim. Sanki ölmek üzere olan bir adammışım ve sen de benim son yemeğimmişsin gibi aminla ziyafet çektim. Peki ya tadın? Evet, Azrail'ime anlatacağım bir hikaye olacak.

Ama en çok sevdiğim şey çıkardığın erotik seslerdi. "Lütfen, daha fazla... Lütfen, sik beni, boşalt beni... Tamamen seninim. Bu amcık senin..."

Ve lanet olsun, bu sesler neredeyse sürtünme olmadan boşalmama neden oluyordu. Ama yapmadım, çünkü bir görevim vardı; senden tüm sesleri koparmayı içeren bir görev. Bu yüzden dilimin etrafında kenetlendiğini hissettiğimde, amını serbest bıraktım, kış yanaklarını ayırdım ve arka deliğine geçtim, sonra parmaklarımı damlayan amına soktum.

Evet, pisim ama senin kadar değil çünkü kıcını yedikten birkaç dakika sonra dilimin etrafına geldin.

Şimdiye kadar verdiğim en iyi oral. Ve ben veren biri değilim.

Sırılsıklam amcığınla sikimin sırasını beklemeye çok hazırdım, ama sonra sen ortadan kayboldun. Yine sevişiyorduk. Ve ben ter içinde ve ellerim sikimi sıkarken uyanmak zorunda kaldım. Oh, ve karnımın her yerine boşalmıştım.

Hiç hoş değil, Naomi.

Bir dahaki sefere, en azından sonuna kadar kalabilirsin. Tercihen uyanmama asla izin verme.

SENİN PIS, *pis* MEKTUP ARKADAŞIN,

Akira

NAOMI

W

Geceyi annemin evinde geçireceğiz.

Geçmişten çok farklı ama yine de aynı hissettiriyor.

Biz hala o üniversite çocuklarıyız.

Sebastian her an bana uygunsuz bir şekilde dokunmaya çalışırken televizyonun önünde. Sessizlikte de sohbet ederken olduğu kadar rahatız.

Ama şimdi farklı, daha yorgun, kırık.

İkimiz de incinmişiz, lanetlenmişiz ve ikimiz de uzun bir süre boş kalmışız. Aynı anda doldurulmak hem heyecan verici hem de acı verici.

Ama hiç bu kadar ödüllendirici olmamıştı.

Birlikte duş aldıktan sonra, Sebastian beni duvara yasladı, gerçek bir suç programı izlemek için uzandık.

Ama buna pek dikkat etmedik, sadece birbirimize baktık ve konuştuk.

Acı hakkında.

Özlem hakkında.

Her şey hakkında.

Her şeyi içimde tuttum ve dışarı çıktığında sansürsüz ve sınırsızdı.

Arınmak gibiydi.

Sebastian bana baroyu nasıl geçtiğini ve büyükanne ve büyükbabasıyla ilişkisini nasıl kestiğini anlattı. Bana Nate'in yeni hayatında oynadığı rolü ve şirketteki arkadaşlarını anlattı. Duygularından kaçmak için işini nasıl kullandığını anlattı.

Bir bakıma benim için de aynıydı, bu yüzden ondan ve Japonya'daki hayatımın nasıl olduğundan bahsettim. Ona bulduğum yeni aileden ve bu ailede sevdiğim tek şeyin Mio -ve bazen Kai- olduğundan bahsettim.

Gece devam etti ve neredeyse hiç uyumadık. Konuşmalar, sarılmalar ve arka plandaki televizyonun yavaş uğultusu arasında kendi dünyamızdaydık.

Ve sonra gün ışığı pencereden içeri süzüldü.

Yüzümü Sebastian'ın çıplak göğüs kaslarına saklayarak inliyorum. "Tekrar gece olmasını istiyorum."

Kıkırdıyor, göğsünün uğultusu sertleşen meme uçlarımda bir titreşim yaratıyor. "Birkaç saat içinde gece olacak."

"Şimdi istiyorum."

"Karanlığa alıştın mı bebeğim?"

"Sanırım içinde daha rahatım." "İşte bu yüzden uyumluyuz."

Bergamot kokusunu içime çekerek parmaklarımı göğsündeki iki dövme çizginin üzerinde gezdiriyorum ve ardından omzundaki kurşun yarasının izini takip ediyorum. Onu kaybetmiş olabileceğim düşüncesi hâlâ içimi eşsiz bir korkuyla dolduruyor.

Muhtemelen tekrar olabileceği içindir.

"Gerçek hayata dönmek zorunda olmamızdan nefret ediyorum." "Zorunda değiliz, bebeğim."

"Sen çok başarılı bir avukatsın ve seni şirketten uzaklaştırdığım için Nate'in benden nefret etmesini istemiyorum."

"Görüyorum ki hala Nate'den etkileniyorsun." "Ne? O harika biri."

"Başka bir adam hakkında o lanet kelimeyi söyleme."

"O senin amcan, pislik."

"Hâlâ bir erkek."

"Sen imkansızsın."

Gülüyorum. "Senden daha fazla değil."

"Ben mi?"

"Paylaşmadığını söylemiştin, hatırladın mı?" "Evet, paylaşmıyorum."

Kollarını bana daha sıkı doluyor. "O zaman ben de paylaşmıyorum. Boşanma davası açana kadar seni kaçıracağım."

"Beni kendi evimde mi kaçıracaksın?"

"Daha da sapıkça."

Şakacı bir şekilde omzuna vurdum.

"Kes şunu." "Resmi olarak benim

olana kadar olmaz." "Bu zaman

alacak."

"Bu yüzden seni tutuyorum. Bir daha ne Japonya'ya ne de o şerefsizce dönmek var."

"Hey. Japonya çok güzel."

"Bunun farkındayım."

"Çünkü... sen orada doğdun?"

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte. Neden bana

söylemedin?" "Sebepler."

"Ne tür sebepler?"

"Eğer anlamadıysan, senin için hecelelemeyeceğim - en azından henüz değil."

"Bu haksızlık."

Sırıttırıyor ve ben durup göğsüm titrerken ona bakıyorum. Aradan kaç yıl geçtiği önemli değil, o hâlâ midemi bulandırabilen ve beni baştan çıkarabilen tek erkek. Onunla on yıl önce tanıştım ve hala ona karşı büyük bir aşk besliyorum.

Hiç duracağımı sanmıyorum.

Parmaklarımı göğsünün sert çıkıntılarında gezdirerek, "Çok fazla ortak noktamız var. Ben Japon'um ama Amerikan doğumluyum, sen de Amerikalı'sın ama Japon doğumlusun."

"Kader karşıma bir Tsundere çıkarıyor, ha?"

Gülüyorum. "Kapa çeneni, pislik."

"Bana sert sevgi göstermene bayılıyorum."

Ona dirsek attım ve yüzünü buruşturdu. "Japonya'ya geri dönmeyi hiç düşündün mü?"

"Hayır. Bana ailemin ölümünü hatırlatıyor."

"Özür dilerim."

"Yine de seninle geleceğim."

"Gerçekten mi?"

"Seninle dünyanın her yerine giderim bebeğim."

Aynada kendime bakmadan da yüzümün kızardığını söyleyebilirim. Yirmi sekiz yaşındayım, yine de onu ilk gördüğümdeki genç kız gibi yüzüm kızarıyor.

"Yapar mıydın?" Fısıldıyorum.
"Bu sefer seni kovalayacağım."
Ondan uzaklaşıyorum. "Peki ya şimdi?"
Gözleri onda çok sevdiğim o pusla kararıyor. "Şimdi seni kovalamamı mı istiyorsun?"

"Bilmiyorum." Kanepenin kenarına yaklaştım. "Belki bu sefer seni daha sert beceririm."

"Oh, öyle mi?"

"Seni bir güzel sikeceğim, çığlık atana kadar sikeceğim." "Yapacak mısın?"

"Acıtacak."

"Mmm."

"Sert olacağım."

"Evet, lütfen."

"Kontrolden çıkacak." "Öyle mi?"

"İhtiyacınız olan her şey ve daha fazlası olacak."

"Ne bekliyorsun? Yakala beni," diye fısıldıyorum boğucu bir sesle ve fırlıyorum.

Merdivenlere doğru ilerlerken Sebastian'ın homurtusu peşimden geliyor, sonra durup mutfağın arka balkonuna doğru yön değiştiriyorum.

Eğer beni merdivenlerde yakalarsa, hiç şansım yok. Tam arkamda ve bana yaklaştığını hissedebiliyorum.

Titreyen parmaklarımla balkon kapısını açarken ve verandadaki gömme masanın etrafından koşarken durmuyorum.

Neyse ki sadece ağaçlar ve uzaktaki birkaç ev görünüyor ama komşulardan herhangi biri gelip beni çıplak görebilir.

İri bir el beni dirseğimden kavırıyor ve çığlık atıp çenesine vurmaya çalışıyorum. Sebastian benden kaçıyor ve beni sırt üstü masaya itiyor. "Yakaladım seni, bebeğim."

"Hayır, hayır... Bırak gideyim!"

Çıplak göğsüne vurarak çizik izleri bırakıyorum ama o bileklerimi kolayca zapt ediyor ve başımın üstüne vuruyor.

"Seni öyle bir sikeceğim ki, bırak gitmeyi, hareket bile edemeyeceksin."

"Bırakın beni!"

"Komşuların ne kadar açgözlü bir sürtük olduğunu duyması için daha yüksek sesle çığlık at. *Benim sürtüğüm.*"

Bacaklarımı ayırıp içime girerken göğsü benimkini örtüyor.
Hiçbir hazırlık yapmadan yapıyor ve çok lezzetli oluyor.

Vücudum onun her şeyini içine alırken yanık beni suskunlaştırıyor.

Küçük kovalamacadan ıslandım ve beni masanın diğer tarafına iten bir güçle içime girerken yüksek sesle inliyorum.

Parmaklarımı başımın üzerinde büküyorum ama bileklerimi vahşice tuttuğu için zar zor hareket ediyorlar.

Canavar gibi, beni eziyor, beni alıyor, bana sahip oluyor. Her arzumu gerçekleştiriyor.

"Sebastian!"

"Evet, bebeğim. Adımı söyle." "Sebastian!"

"Beni yedi yıl önceki gibi ara." "Ne?"

Kalçalarını yuvarlıyor, içimde çıldırtıcı bir ritimle basınç artarken daha derine vuruyor ve sonra rahatlıyor ve sonra tekrar baskı yapıyor.

"Bilirsin işte.

Söyle." "Bebeğim?"

İçimde kalınlaşıyor ve ritmi kontrolden çıkıyor. "Tekrar söyle."

"Becer beni, bebeğim. Al

beni." "Seni nasıl

almalıyım?"

"Sert, sert... Ver onu bana, lütfen..."

"Senin küçük dar amcığını sikecek tek kişi kim?" "Sen..."

"Etrafında çözdüğün tek kişi kim?" "Sen!"

"Sen kime aitsin lan?"

"Sen, Sebastian! Sen!" Kelimeler onun çıldırtıcı ritmine uyuyor ve o kadar özgürleştirici, o kadar özgürleştirici ki keşke daha önce söyleseydim diyorum.

"Şimdi bana o zaman ne dediğini söyle Naomi. Hücreden çıkmadan hemen önce."

"I..."

"Söyle onları, Naomi."

"Seni seviyorum!" Orgazmım beni vurduğunda çığlık atıyorum ve daha önce hiç hissetmediğim bir ıslaklık içimden akıp kalçalarımı ıslatıyor. Ama "Seni seviyorum Sebastian!" diye bağırırken utancıma odaklanmıyorum.

"Sadece
ben mi?"

"Sadece
sen."

Sebastian omzumun üzerinden bakarken beni daha sert beceriyor.
"Duydun mu, orospu çocuğu?"

Başımı arkaya çeviriyorum ve Akira'dan başkasını göremiyorum. Arkamızda durmuş, her zamanki delici bakışlarıyla gösteriyi izliyor. Duruşu o kadar hareketsiz ki bir heykelle karıştırılabilir.

O ya da bir başkası tarafından bu şekilde izleniyor olmak beni mahcup ediyor.

Doğru, çıplaklığım Sebastian'ın vücudu tarafından tamamen örtüldü, ama yine de.

Yine de durmuyor. Beni daha sert, daha hızlı sikiyor, içimin derinliklerinden bir inilti koparıyor.

O anda, başka hiç kimsenin önemi yok. Ne Akira, ne de başkası. Sadece ben ve Sebastian.

Adını inliyorum, içime boşalana kadar zevkin doruklarına çıkıyorum. Ve sonra onun adı dilimin ucundayken tekrar geliyorum.

Tanrım. Çok ahlaksızım.

Sebastian'la kocamın önünde seks yaptım ama tek hissettiğim daha fazlasına ihtiyaç duymak.

SEBASTIAN

I Akira lanet Mori'nin oniks gözlerine baktı.
Naomi'mle evlenmekle kalmayıp onunla yıllarca birlikte olan adam.

Onu her gün gören, her gün onunla konuşan, nerede olduğunu bile bilmediğim her gün ona dokunan adam.

Benim önüm onunkini kapatırken Naomi altımda gevşek kalıyor ve benim döllerim v e onun suları kalçalarından aşağı damlıyor.

Ben arabayı ona doğru sürerken Akira verandaya gizlice yaklaştı ve orada durup sessiz bir şekilde, alnında hafif bir yükselmeyle beni izledi.

Yapılacak en mantıklı şey durmak ve onu ondan saklamak olurdu.

Ama ben yapmadım.

Onun sadece bana ait olduğunu görmeliydi.

Beni sevdiğini.

Onun hayatında sadece bir evre olacağını. Hem de berbat bir dönem.

O benim, ne o ne de bir başkası onu bir daha benden alamayacak.

Dün geceki çöküşünden sonra, onu bu acıyla tek başına mücadele ederken asla bırakmayacağıma yemin ettim. Her adımında yanında olacağım.

Dün geceye kadar, her geçen saniye boğuluyordum. Ölüyordum ve nefes alabildiğim tek hava oydu.

Yıllarca alıkonuldu. Yedi yıl. Ve o yılları bu şerefsizin yanında geçirdi.

"Özür dilerim, şu anda alkışlamalı mıyım?" diye soruyor. "Belki bir ya da iki bravo diye bağırırsın."

"Defol git buradan." Bir elimi Naomi'nin beline sararken sakinliğimi koruyorum.

"Korkarım buraya sadece gitmek için gelmedim. Her ne kadar karımla birbirimize yaptığımız röntgencilik gösterilerini takdir etsem de, onu takip ettirmemin ve buraya gelmemin nedeni bu değil. Gitmemiz gerek Naomi."

"Hem de nasıl."

"Babanla kahvaltı edeceğimize söz vermiştik, unuttun mu?"

Naomi babasından söz edilince kaskatı kesiliyor ve ben de başparmağımla hâlâ tuttuğum bileklerimi okşuyorum.

"Ben gitmiyorum," diye fısıldıyor.

"Gerçekten mi? Hitori-san üzülecek ve sanırım Mio-chan da bunun bedelini ödeyecek." Bir adım daha yaklaştı, sonra yanımdan geçip eve doğru yürüdü. "Hazır olduğunda içeri gel, Nao."

Adam kapıda gözden kaybolduğunda dudakları bükülür. "Onunla konuşmama izin ver."

"Ben de seninle geliyorum."

İç çekiyor ama ben içinden çıkıp onu taşıırken hiçbir şey söylemiyor. Zayıf kolları boynuma dolanıyor ve başını omzumun kuytusuna gömüp tatmin olmuş bir ses çıkarıyor.

Hayatımızın geri kalanında bu sesleri çıkarmasını istiyorum.

Akira'nın gittiği yolu takip etmek yerine evin etrafından dolaşıyorum ve başka bir arka girişten içeri giriyorum.

Yukarı çıkıyoruz ve önce onu sonra da kendimi temizliyorum, ikimiz de tamamen giyinene kadar piçin beklemesini sağlıyorum.

Hatta onu makyaj masasının önüne oturtup saçlarını tarıyorum ve kalın siyah tellerin ellerimin arasından kaymasına izin veriyorum.

Naomi aynanın arkasından bana gülümsüyor. "Aşağı inmeliyiz, Sebastian."

"Ya da o pes edip gidene kadar burada kalabiliriz."

"Akira? Vazgeçmek mi? Bu kelimeler onun mükemmeliyetçi kelime dağarcığında yok. Sadece bizi rahatsız edecek ve hatta buraya kadar gelecek."

"Ya da o herifin suratını duvara yapıştırabilirim."

"Hayır. Yapma. Bunu kişisel olarak algılayacak ve sana on kat daha kötüsünü ödetecektir." Arkasını döndü, ayağa kalkarken saçlarını serbest bırakmam için beni zorladı.

ve yanağımı okşuyor. "Bırak konuşmayı ben yapayım. Onun aptal maskaralıklarına alışkınım."

Homurdanıyorum ama onu yatak odasından çıkarıyorum.

Akira kendini evinde hissetmiş ve telefonunu kontrol ederken kanepeye oturmuştur. Naomi onun neye odaklandığını görmek için parmak uçlarında dururken ağzından küçük bir gülümseme yükseliyor.

Bizi fark edince telefonunu bir kenara bıraktı ve o sahte, politik gülümsemesiyle gülümsedi. "İşte buradasın. Bir tur daha atmaya gittiğini sanıyordum."

Naomi onun karşısındaki sandalyeye oturuyor ama ben boştaki diğer sandalyeye oturmak yerine kolçağa oturuyorum ve bir kolumu onun ince omzuna doluyorum. Nefes alış veriş biraz yavaşlıyor ve bana küçük bir gülümseme gönderiyor.

Akira'ya "Gitseydin biz de giderdik," diyorum.

"Görünüşe göre kısa bir süre önce karımın yaptığı gibi ben de seni engelledim.

Nerede kalmıştım? Doğru ya. Naomi. Anlaşmamızı unuttun mu?"

"Hayır, ama artık bunu yapmak da istemiyorum. Halka açık etkinliklerde de size eşlik etmeyeceğim."

Omzunu okşuyorum ama sessiz kalıyorum. Bunu kişisel olarak yapma ihtiyacını anlıyorum, bu yüzden ona sadece destek oluyorum.

Akira koltuğunda öne doğru eğilerek parmaklarını birbirine geçiriyor. "Bir imajı korumanın amacı toplum içinde birlikte görünmektir."

"Buna gerek kalmayacak, çünkü benden boşanacaksın." "Peki ya hayır dersem?"

"Ben zaten tehdidimi yaptım. Tekrar etmeyeceğim."

"Planlarıma engel olmak istemezsin Naomi. İkinizi de ezebilirim ve ezeceğim de. Weaver da anne babasına benzer bir kazada ölürse hiç de iyi hissetmezsiniz, değil mi?"

Sertleştim. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bağlantılarım var. Beni onları kullanmaya zorlama."

Naomi çenesini kaldırır. "Bildiklerimi de kullandırtma bana."

"Bu senin son kararın mı?"

"Evet." Hiç tereddüt etmiyor.

"Umarım sonuçlarına hazırsınızdır."

Ayağa kalktım, ona doğru yürüdüm ve yakasından tuttum. "Onu bir daha tehdit edersen seni öldürürüm."

Beni iterken sadece sırtıyor, sonra ona bakıyor. "Beni düşman edinmek büyük bir hata ve bunu sen de biliyorsun sevgili karıcığım."

"Defol git." Kapıyı gösteriyorum.

Ona başıyla selam veriyor ve fiziksel olarak mümkün olduğunca yavaş yürüyerek oradan ayrılıyor.

Kapı arkasından kapandıktan sonra Naomi sandalyesine yığılır ve başını ellerinin arasına alır.

Yanına gidip onu kollarımın arasına aldım. Titreyen vücudu göğsüme yaslanırken karşı koymuyor. "Her şey yoluna girecek, bebeğim."

"Hayır, olmayacak. Bir de Mio var. Yaptıklarımın bedelini onun ödemesine izin veremem."

"Yapmayacak."

"Sen babamı tanımıyorsun, ama o kesinlikle tanıyacak. Ben... Akira'yla konuşmalıyım. Yardım edebilecek tek kişi o."

"Seni onun yoluna geri göndermeyeceğim."

"Öyle bir şey değil. Sadece onun zayıflığını ona karşı kullanmam gerekiyor." "Neymiş o?"

"Ren'e olan ilgisi. Az önce onun resimlerine bakıyordu."

Kaşlarım çatıldı. "Bizi kaçırın Ren mi?"

"Evet. Babamın adamlarından biri."

"Ve Akira onunla ilgileniyor mu?"

"İlgilenmekten de öte. Onun yüzünden artık asexual değil."

"Neden daha önce kullanmadın?"

"Çünkü ben de yeni öğrendim. Bu yıl daha önce birkaç kez buluştular ama Akira ilk kez cinsel arzuları doğrultusunda hareket etti. Bildiğim kadarıyla."

"Hâlâ bundan hoşlanmıyorum."

"Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Bana sadece birkaç gün ver." "Bir gün."

"Sebastian!"

"Bir. Senden bundan daha fazla uzak kalamam. Sonunda sana tekrar sahip olduktan sonra olmaz."

Gözlerini deviriyor ama başını göğsüme yaslıyor ve dalgın bir şekilde kolumu okşuyor. Onu içime çekiyorum, bu huzurlu anın tadını çıkarıyorum.

Bu noktaya gelmemiz çok uzun sürdü ve yeni başlangıcımızı korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Hâlâ kırılğan ama bizim. Benim ve Naomi'nin.

Telefonum titriyor ve işim olduğunu düşünerek açıyorum. Ama bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesajdı.

Bu Akira. Daha önce bir şey paylaşmayı unuttum. Tamam, unutmadım. Sadece seninle oynamaktan zevk alıyorum. Şöyle bir şey var. Naomi benim

ona o mektupları gönderdim. Eski Japon adresinden gönderdiklerini. Ailem o binanın sahibi ve Amerika Birleşik Devletleri'nden birinin üzerinde adımın yazılı olduğu bir posta kutusu kiraladığını ve mektuplarının o Japon adresinden Amerika'ya gönderilmesini talep ettiğini öğrendiğimde meraklandım. Kendi kendime, burada bir hikâye olmalı diye düşündüm. Hem de ne hikâye. Mektuplarını okudum, sonra zarflara geri koydum ve gönderme işini bizzat üstlendim. İyi bir aşk tanrısı değil miyim? Ama sonra ona sahip olanın ben olmamın kaderin güzel bir cilvesi olacağını düşündüm. Ne olduysa oldu, babası benimle ittifak kurmak istiyordu ve ben de onu kendi çıkarlarım için kullanmak için altın bir fırsat buldum. Senin göbek adıyla benim ilk adımın aynı olması, Sebastian Akira Weaver, sence de harika bir tesadüf değil mi?

SEBASTIAN

TNaomi'yi bırakmak isteyeceğim son şey olsa da, yine de yapıyorum. Brooklyn'e varır varmaz yollarımızı ayırdık ve ben onunla herkesin içinde uzun dakikalar boyunca öpüşmüş ve insanlara ihtiyaçları olmadığını göster.

Onu bırakmam için çok zorlamam gerekti. Durumu kendi başına halletmek konusunda ısrarcı. Bunu yapmasını istemiyorum. Onu kaçırıp kendime saklamayı tercih ederim dediğimde ciddiymdim.

Eğer bana kalsaydı, yatağıma zincirlenirdi ve sadece onu kovalamak için gitmesine izin verirdim.

Ama en son birimiz tüm durumu kendi başına halletmeye karar verdiğinde, tam yedi yıl ayrı kaldık.

Yedi yıllık yalnızlık.

Öfkeyle.

Boşa harcanan zamanın.

İleride de durum böyle olmayacak.

Ayrıca, Naomi'nin kapanış için buna ihtiyacı var. Bunca zaman olumsuz duygularla yaşamış olabilirim ama o da acı çekti. Sessizce. Tek başına.

Ve yarasındaki dikişleri kendi başına sökmesi gerekiyor. Ve düştüğünde, canı yandığında onu taşıyacak kişi ben olacağım.

Diğer sebep de Akira'nın lanet mesajı. Mektupları biliyordu. Pislik herif on yıl önce başlayan her şeyin farkındaydı.

Ayrıca geçmişimi ve büyükannemle büyükbabamın mecbur kalmadıkça söylememeyi tercih ettikleri Japon göbek adımı da biliyor.

Neden Akira'nın bu kartı oynamasının nedeninin sadece benimle alay etmek değil, aynı zamanda gizli bir gündemi olduğu izlenimine kapılıyorum?

Ama ne?

Daireme dönüp kıyafetlerimi değiştirdikten sonra şirkete gidiyorum. Soğuktan başım hâlâ ağrıyor ama ağrı kesicilerin halledemeyeceği bir şey değil.

İçeri girdiğim anda burayı bir kaos içinde buldum.

Daniel Candice'in masasında oturmuş, yeni stajyerlerle konuşuyor ve sırf lanet gamzelerini göstermek için sırtıyor.

"Ofisime girmek istediğinizi ve yanlış ofise girmek gibi küçük bir hata yaptığınızı biliyorum." Parmaklarını şıklattı. "Haydi, Kate, Omar. Eşyalarınızı alın ve benim eğlence dünyama gelin."

Daniel ile ofisinin yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş ve bacağını yere vuran Candice'in arasına bakarlar.

"Cehennem gibiler," diye tersledi. "Gitmelisiniz Bay Sterling."

"Sen karışma Candice." Sırtma seansına devam ederken ona hiç aldırmaz etmiyor. "O taş kalpli aptaldan daha eğlenceli olacağıma söz veriyorum."

"Bay Sterling, çalışabilmemiz için lütfen masamdan kalkın."

"Bir saniye Candice. Senin ilgilenmen gereken hasta bir patronun yok mu?" Kate ve Omar'a göz kırpmıyor. "Ben hiç hastalanmam, çünkü fiziğim güçlüdür. Şu kasları görüyor musun? Lisede futbol oynadım. Sizin için futbol."

Candice kaşlarını kaldırıyor. "Ve Sebastian hem lisede hem de üniversitede futbol oynadı, *gerçek* futbol."

"Bu gerçek futbol değil, aşkım. Gerçek olanın doğru adı var. Ayak ve top. El ve bilmem ne topu değil." Gülümsemesini stajyerlere yöneltiyor. "Daha sonra öğle yemeği? Şu anki patronunuzdan daha cömertim."

Asistanım bu noktada ayağını manik bir şekilde yere vuruyor. "Çıkacak mısınız yoksa Bay Weaver'ı mı çağırayım? Buranın sahibi olan *kıdemli Bay Weaver'ı*."

"Tanrım, Candice. Sebastian onun yokluğunda kaleyi koruman için sana fazladan para mı ödüyor?"

"Bilmiyorum, ama başlayacağım." Candice'in ofisine giriyorum ve her iki stajyer de ayağa kalkarak beni selamlıyor, meslektaşımın yaklaşımı karşısında hâlâ telaşlanmış durumdalar.

Bir el hareketi yapıyorum, böylece tekrar oturuyorlar.

"Senin hasta olman gerekmiyor muydu?" Daniel hoşnutsuzluğunu gizleme zahmetine girmeden masadan atlar.

"Öylesin." Candice sert bakışlarını bana yöneltiyor. "Dinlenmen gerekiyor."

"Yapacak önemli işlerim var. Ama önce Candice, Kate ve Omar'ı geç kahvaltıya götür. "

Asistanım Daniel'e "Gördün mü?" der gibi yan gözle bakıyor.

"Hey, bu adil değil-"

Ceketinin yakasından tutup ofisime sürüklediğimde Daniel henüz cümlesini bitirmemişti.

Kapıyı tekmeleyerek kapattığımda, geri çekilip ceketini düzeltti ve homurdanarak "Seni saldırıdan dava edeceğim" dedi.

"Gerçekten mi? Seni sürüklediğim için fiziksel saldırı mı?" "Hayır. Modaya karşı saldırı. Kıskançlık gerçek, dostum." "Bu yüzden mi stajyerlerimi almaya çalışıyordun?"

"Aslında benim olması gereken şeyi geri alıyordum. Sen onları çaldın."

"O zaman yenilgiyi kabul etme. Şimdi bana Akira Mori hakkında ne kadar bilgi edindiğini söyle."

Daniel sandalyenin kolçağına oturuyor ve masamın üzerindeki kalemleri parmaklıyor. "Adam tam bir kale. Alınacak bir şey yok."

"Peki ya Knox?"

"Onun da elinde fazla bir şey yok. Sadece bazı şaibeli işler var, bazıları da şurada burada, onları da eve döndüğünde torpil yaparak öğrenebilmiş. Üvey babası ortaklarının özel hayatlarına girmekten hoşlanmıyor."

"Yani lekesiz mi?"

"Yasal olarak mı?"

Tertemiz." "Ahlaki olarak mı?"

"Yakuza ile şüpheli ilişkileri var, ancak onlar her zaman hayali LLC'ler kullanıyorlar. Bu yüzden ilişkiyi kanıtlamanın yasal bir yolu olsa bile bu onlarca yıl sürer - tabii bu süreçte hayatta kalırsanız."

Sikeyim.

Bunca zaman boyunca Akira'nın yasal yollardan halledilebileceğine dair bir umudum vardı.

Ya da en azından, yaralanabilir.

"Akira'yla ne işin var senin?" Daniel başını öne eğdi. "Bütün bunlar bir müşteriye güvence altına almak istediğin için olamaz. Bir müşteri bile

Knox ve benim gibi yeni insanlar arayın, bu arada onlar her zaman taze kan avlama görevindedirler."

Sayısız kez ava çıktım ama hiçbir zaman bir müşteri için olmamıştı.

"Karısı, değil mi?" Yüzünün keskin hatlarını daha da sertleştiren sinsi bir sırıtış.

"Onun karısı değil." Ya da en azından yakında olmayacak.

"Senin tipinin kim olduğunu hep merak etmişimdir. Evli bir kadın olacağını hiç düşünmemiştim."

"Peki senin tipin ne? Etek mi?"

"Etek giyen esmerler. Kesinlikle." "Bir sarışın kalbini mi kırdı?"

Sırıtmadan önce dudakları tiksintiyi andıran bir şekilde bükülüyor. "Akira'nın karısının seninkini kırdığı kadar değil."

"Ona öyle demeyi kes."

"Sinirine mi dokundu? Bu olay ilgimi çekti ve içeriden bir bilgiye ihtiyacım var. Söylentilerden hangisi doğru?"

"Ne söylentisi?"

"Üniversitede kalbini kırdığınızı ve sizden daha güçlü biriyle evlenip bunu yüzünüze vurduğunu söylüyorlar."

"Bu doğru değil."

"Yazık. Ben de öyle yapardım." Genelde neşeli olan yüz hatları kaşlarını çatı. "Biri bana ihanet etseydi, ayaklarıma kapanıp diz çökene kadar hayatlarını yavaş yavaş mahvettiğime emin olurum."

"Biri sana ihanet mi etti? Sarışın mı?"

"Belki." Başını sallıyor, kendini trans halinden çıkarmış gibi görünüyor. "Ama bu benimle ilgili değil. Bu seninle ve Japon prensesinle ilgili. Pardon, yani Akira Mori'nin prensesi."

"Ona bir daha böyle dersin suratına öyle bir yumruk atarım ki, hiçbir doktor suratını eski haline getiremez."

"Lanet olsun, dostum. Yüz değil! Bu bok gerçek bir mülk." "O zaman beni onu yok etmek zorunda bırakma."

"Sadece seni uyarıyorum ki başını ve bizi belaya sokmayasın. Eğer sen gidersen, Nate'in sevgili prensi olmayacak ve bizim de hata yaptığımızda otobüsün altına atabileceğimiz kimse olmayacak."

Kaşlarını kaldırıyorum ama bir şey söylemiyorum.

"Her neyse, istediğinizi yapın ama Akira Mori'nin kim olduğunu unutmayın. Amerika'da yeni olabilir ama o tamamen farklı biri."

Uluslararası alanda. Mori ailesi yurt içinde çok nüfuzludur. Sadece soyları nedeniyle değil, aynı zamanda Japonya imparatoru ve Asya'daki diğer iş dünyası kodamanlarıyla doğrudan ilişkileri olduğu için. Size bahsettiğim son kara elmas servetini de unutmayalım."

Onun gücü umurumda bile değil. Ya Naomi'nin gitmesine izin verecek ya da onu ondan kurtarmaya çalışırken ikimiz de öleceğiz.

Ofisimin kapısı açılıyor ve amcam içeri giriyor, sert bakışları önündeki manzarayı inceliyor.

Daniel sırtıyor. "Nate! Ben de tam Sebastian'a senin en sevdiğim patron olduğunu söylüyordum."

"Yalakalığı Van Doren'a sakla, Sterling."

"Aklıma o tuhaf görüntüyü soktuğun için teşekkürler." Daniel yüzünü buruşturup beni işaret etti. "Kendini öldürttüğünde sana en iyi cenaze törenini düzenleyeceğim, Dokumacı Prens. Sonra da stajyerlerini elinden alacağım."

Masamın arkasındaki koltuğa çökerken başımı salladığım şeytani bir kahkahayla oradan ayrılıyor.

Amcam oturmuyor. Onun yerine, beni dikkatle izlerken elini cebine sokmakla yetiniyor.

"Ne oldu, Nate?"

"Hâlâ hastalık izindeyken işe geldiğin söylendi." "Ben iyiyim."

"Benim şirketim olmayan başka bir yerde öl, Serseri."

"Bundan iyi bir basın çıkar."

"Ölüm nedeni yorgunluksa hayır." Gözlerini bana dikti. "Neyin peşindesin?"

"Aynı anda hem pek çok şey hem de hiçbir şey."

"Dur tahmin edeyim, Naomi ile ilgili bir şey mi?"

O lanet bahse evet dediğim günden beri her şey Naomi ile ilgili. Zaman içinde bununla mücadele ettim ama bu onun şu anda hayatımda işgal ettiği yeri değiştirmiyor.

Ya da yedi yıl önce girmiş olması gerektiğini.

Nate sessizliğimi onaylama olarak algılıyor ve iç geçiriyor. "Bay ve Bayan Weaver'ın seni görüp görmediğini umursamadan onu televizyonda öptüğün gün onun yüzünden başını belaya sokacağını biliyordum."

Sırtıyorum. "Bayan Weaver'ın incilerini nasıl tuttuğunu hatırlıyor musun? Paha biçilemez." "Onun tepkisi seni daha az düşüncesiz yapmıyor. Ya da aptal."

"Aptallık onun gittiğini kabul etmektir. Ayrıca, aslında benim olan bir şeyi geri almak düşüncesizlik değildir, Amca."

"Bunun için kafanızın kontrolünü kaybederseniz kesinlikle öyledir."

"Bunu söylüyorsun çünkü hiç kimseyi ondan ayrı kalmanın aynı anda hem boğulmak hem de diri diri yanmak gibi hissettireceği kadar çok sevmedin. Hiç bütün gece uyumayıp, onun da dünyanın başka bir köşesinden gökyüzüne bakıyor olabileceğine dair ufak bir umutla gökyüzüne bakmadın. Hiç sevmedin, nokta, amca. Kırklı yaşlarına yaklaşıyorsun ve hala soğukkanlı bir bekarsın ve görünürde bir yuva kurmuş değilsin."

"Özgür olmak varken neden bir yere yerleşesin ki? Haklısın, hiç aşık olmadım ve olmayı da düşünmüyorum. Hepsi senin gibi aptalların inandığı aptalca bir hiçlik fikri. Gerçek değil. Somut değil. Ve kesinlikle kazançlı değil."

"Bayan Weaver bunu söylediğinizi duyarsa felç geçirir."

Gülümsüyor ama kısa sürede kayboluyor. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" "Yapabileceğim tek şeyi. Akira'yı devirmek."

"Bu akıllıca değil."

"Yedi yıl boyunca içi boş olmak da öyle."

"Akira'nın tehlikeli müttefikleri var, Sebastian."

"Artık çocuk değilim."

"Anlamıyorsun." Avucunu masanın üzerine koyuyor ve öne doğru eğiliyor. "Yolunuzun asla kesişmemesi gereken müttefikleri var."

"Şansımı deneyene kadar bilemeyeceğim."

"Akira'ya karşı çıkma saçmalığına bir son vereceksin ve bu son sözümüdür."

"Hayır."

"Sebastian..."

"Hayır, amca. Bu sefer geri çekilmeyeceğim ve sonra yine ortadan kaybolduğunda aklımı kaçırmayacağım."

"Bu *senin* hayatınla ilgili."

"Risklerin farkındayım."

"Hayır, yapmıyacaksın. Bunu sana söylemek istemezdim ama kendini neyin içine soktuğunu bilmen gerekiyor."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Nate ceketinin düğmelerini açıyor ve masanın karşısına oturuyor. "Ailen gerçekten bir kaza sonucu ölmedi."

"Bunu kendi başıma çözdüm sayılır. Annem zimmetine bir şey geçirmiş ve bunu babamla kendisinin hayatlarıyla ödemiş."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Öldükleri gün, arabadayken başımın üzerindeydiler. Büyüdükçe noktaları birleştirdim."

"Bu son değil. Julia'nın kimden çaldığını biliyor musun?"

"Kimden mi?"

"Yakuza. Akira'nın bağlı olduğu kolla aynı mı bilmiyorum ama olabilir."

Bulmacanın parçaları bir araya gelmeye başladıkça nabzım hızlanıyor. Ren'in dövmelelerinden ve o zamanki kazadan haberdar olması tek bir yöne işaret ediyor ama bunun Naomi'yle olan ilişkisini düşünmek istemiyorum.

Ben de diyorum ki, "Ailem zaten parasını ödedi."

"Öldüler ama senin de onlarla birlikte ölmen gerekiyordu. Bunun yerine, fidye için hastanede esir tutuldun."

"Ben neydim?"

"Japonya'da kaçırılmışsınız. Bay ve Bayan Weaver'ı aradılar ve ödeme yapmazlarsa torunlarını bir daha göremeyeceklerini söylediler."

"Onlar... ödedi mi?"

"Elbette öyle yaptılar. Nick, Julia'yla birlikte olmayı seçtiğinde onunla ilişkilerini kesmiş olabilirler ama er ya da geç kucaklarına geri döneceği gibi bir yanılgıları vardı. Bu yüzden değerli büyük oğullarının öldüğünü öğrendiklerinde yıkıldılar. Nick'ten geriye kalan tek şey sendin, bu nedenle kaçıranlara ödeme yapmakta tereddüt etmediler."

"Ama bitti. Beni serbest bıraktılar."

"Son bir notla, 'Onun hayatı artık bizim hayatımız. Sonunun ailesi gibi olmasını istemiyorsanız ağzını ve gözlerini kapalı tuttuğundan emin olun. Bayan Weaver o notu yaktı ve sanki hiç yaşanmamış gibi tüm olayı geride bıraktı. Ama o insanlarla yolunuzun tekrar kesişeceği bir zamanın geleceğini biliyordum. Ve işte buradayız. Nick ve Julia yanlış kişilere bulaştıkları için hayatlarını kaybettiler. Ailenin hatasını tekrarlama Sebastian. Kendi ayaklarıyla ölüme doğru yürüme."

Sandalyemde arkama yaslanıp bilginin içime işlemesine izin verdikten sonra bir iç çekiyorum. "Ama mesele de bu amca. Hayatta olmadan yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim."

NAOMI

I Babamın evine kadar.
Geç kaldığım için kahvaltı faslı bitti ve herkes ev işlerini yapmaya başladı.

Mio bana Akira'nın babamla birlikte ofisinde olduğunu söylüyor ve o antrenman yaparken beni de ona katılmaya davet ediyor.

"Bu sefer değil." Dikkatim babamın ofisinin bulunduğu ikinci kata odaklandı.

Kız kardeşimin omuzları kamburlaşıyor ve bambu kılıcını parmaklıyor.
"Bir sorun mu var, *Onee-chan*?"

"Hayır," diyorum dalgınca.

"Rus'la evlenmeyi kabul ettiğim için mi bana kızgınsın?"

Binayla göz temasını kesip ona bakıyorum. Bazen küçük kız kardeşimin ne kadar narin olduğunu unutuyorum ve sadece fiziksel olarak değil. Evet, yumuşak elmacık kemikleri, küçük bir burnu ve dudakları, kocaman badem gözleri var ama içten içe de kırılgan.

Kendo'ya olan sevgisine rağmen Mio, bir filmde duygusal bir sahne izlerken hüngür hüngür ağlayan bir tiptir. Ayrıca biraz saftır, her zaman insanların en kötüsünden önce en iyisini bulur. Bu özelliğini nereden aldığı hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü etrafındaki herkes canavar gibi. Babam bu listenin başında yer alıyor.

"Hayır, elbette değil, Mio. Ben babama kızgıyım, sana değil." "Ama ben kabul ettim. Benim için sorun yok."

"Bunun senin için sorun olmadığını düşünüyorsun ama o insanları ya da ne kadar tehlikeli olduklarını bilmiyorsun."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim. Ben bebek değilim."

Ona neye bulaştığının farkında olmadığını söylemenin faydası yok. Korunaklı olabilir ama lanet kılıçlarından biri kadar kararlı ve katıdır. Piç babamıza çekmiş.

Bu yüzden onu karıştırmadan arka planda bu işi çözmeye çalışacağım.

"Peki, tamam."

Gözlerini kısıyor. "Beni başından savıyorsun."

"Benim küçük sevimli Mio'ma bunu nasıl yapabildim?" Çenesinden tutup sarsıyorum ve geri çekilmeden önce gülümsemesine neden oluyorum.

"Yine yapıyorsun, *Nee-chan*."

"Neyi tekrar yapıyorum?"

"Bana küçük bir kızmışım gibi davranıyor."

"Özür dilerim. Sanırım her zaman benim küçük kardeşim olacaksın." "Ben büyüdüm."

"Evet, öylesin." Ve bu iyi bir şey değil. Babamı tanıyorsam, eninde sonunda onu kıracak bir durumun içine itmenin bir yolunu bulacaktır.

Ama ben onun yanında

olursam olmaz. "*Nee-*

chan?"

"Öyle mi?"

"Ben... onu

gördüm."

"Kimi?"

"Babamın evlenmemi istediği adam. Adı Damien Orlov ve Bratva'da bir lider."

"Onu nasıl gördün?" "Ben

sadece... gördüm."

"Dışarı bile çıkmıyorsun, Mio."

Alt dudaklarını ısıırıyor. "Bazen yapıyorum."

"Ve? Bu Damien'ı nasıl gördün?"

"Tesadüfen ona rastladım." Sondaki tereddütü ya da yutkunurken boğazının nasıl titrediğini kaçırmıyorum.

"Mio... sana bir şey mi yaptı?"

"O büyüktü, *Onee-chan*. *Dev* gibiydi. Gördüğüm herkesten daha büyüktü. Kai'den bile büyüktü. Kimsenin Kai'den daha büyük olabileceğini düşünmezdim."

"Çünkü dünyayı tanımıyorsun."

"Ama ben istiyorum." Gözlerinde bir kıvılcım parlıyor ve kılıcını parmaklıyor. "Buna ihtiyacım var *Nee-chan* ve eğer babamla kalırsam bunu yapamayacağım."

"Ve bu Damien'la evlenmenin sihirli bir çözüm olacağını mı düşünüyorsun?" "Hayır, ama en azından benim seçimim olurdu."

Öyle değil. Bu babamın tercihi, ama bunu ona söyleyemiyorum, çünkü özür dileyip giderken omuzları bir çizgi halinde kırılmıştı.

O gözden kaybolur kaybolmaz gülümsememi bırakıyorum ve babamın ofisine ulaşana kadar adımlarımı ikişer ikişer atıyorum.

Ren kravatsız bir takım elbise giymiş, önünde duruyor. Ben görüldüğümde siyah noktalı küpesine dokunuyor ve bana ters ters bakıyor.

Dudaklarımın alaycı bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdim.

"Buraya babam için mi yoksa sevgilin için mi geldin?"

"Kapa ç en e n i , " diye tıslıyor, etrafına bakmıyor. "Ve o psikopat benim sevgilim değil."

"Başka şeyler yaparken seni keserken öyle görünüyordu." "Belli ki izlemek hoşuna gitmiş. Sen de mi psikopatsın?"

"Olabilirim, özellikle de yedi yıl önce yaptıklarından sonra. Çaresiz ve senden daha güçlü birinin merhametine kalmış olmak nasıl bir duygu Ren? Yakıyor mu? Canın *acıyor* mu? Hayal kırıklığından için patlayacakmış gibi hissediyor musun?"

"Çaresiz değilim. O piçi istediğim zaman öldürebilirim." "Ve karşılığında babam tarafından mı öldürüleceksin?"

"Belki de haşarattan kurtulmak için buna değer."

"Belki de kendine yalan söylüyorsun, çünkü Akira'yı öldürmek isteseydin bunu çoktan yapardın."

"Belki de zamanımı bekliyorumdur."

Bir elimi omzuna koyuyorum ve gözlerinin açılmasına ve muhtemelen ne yaptığımı sorgulamasına neden olacak kadar yakınına eğiliyorum.

"Akira'nın ilgisini çektiğin için sana acıyorum Ren. Gerçekten acıyorum. Ama yoluma çıkar ya da beni ve Sebastian'ı bir daha tehdit edersen, ister tek başına ister patronlarının emriyle olsun, yedi yıl önce bana yaptığın gibi seni de yok ederim. Sana söz veriyorum."

"Bu tehdide ben de dahil miyim?" Kai'nin zarif sesi Ren'le aramdaki gerilimi kesip atıyor. Geri çekiliyorum, ama ancak mesajı açık ve net bir şekilde aldığını anladıktan sonra.

Ren sertleşiyor, muhtemelen Kai'nin ne kadarını duyduğunu merak ediyor. Akira ile olan alışılmışın dışındaki ilişkilerinden utandığını söyleyebilirim. Ve bunun üzerine, o

Babamın ikinci komutanı bunu öğrenirse, onu kesinlikle parçalara ayıracağıının farkında.

"Bilmiyorum." Kai'ye dönüyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Hayatımı kurtardın ama daha sonra onu benden çaldın, bu yüzden seninle her zaman gri bir alan var. Ama Sebastian'ı tekrar bu işe bulaştırırsan, tıpkı Ren'i gömeceğim gibi seni de gömmekte tereddüt etmem."

"Çok akıllısiniz *Ojou-sama*, ama bu konuşmayı önemli olan kişiye saklamak isteyebilirsiniz." Ofisin kapısını işaret ediyor.

Derin bir nefes alarak kapıyı çaldım ve onay beklemeden içeri girdim.

Ofis yeşil ve kahverenginin tonlarında dekore edilmiş. Gerçek kitaplardan çok antikalarla dolu kitap rafları var ve sayısız tablo ve hat duvarları süslüyor. Kai bir keresinde bana babamın bu paha biçilmez tabloları karaborsadan aldığını ve bazen bunları gerçek nakit yerine işlem parası olarak kullandığını söylemişti.

Bazılarının değeri yüz binlerle ifade ediliyor. Babam düğün hediyesi olarak bize milyonlarca dolara mal olan hat sanatı hediye etti.

Akira'nın onu nereye koyduğunu ya da saklayıp saklamadığını bile bilmiyorum. Hiç sormadığımdan eminim.

Babam ve kocam sehpanın etrafında oturmuş, çay içiyor ve Japonca hararetli bir şekilde konuşuyorlar.

Beni fark ettiklerinde, konuşmaları durur. Müstakbel eski kocamın gözlerinde parlak bir kıvılcım parlıyor. Muhtemelen buraya onun için ve yedi yıl önce yaptığımız anlaşmayı onurlandırmak için geldiğimi düşünüyor.

Başka bir şeyi daha var.

"Kahvaltı yarım saat önceydi Naomi," diye azarlıyor babam.

"Acil bir işi çıktı, Hitori-san," diye benim adıma yalan söylüyor Akira.

"Pek sayılmaz. Sadece senden nefret ederken neden seninle kahvaltı etmem gerektiğini anlamıyorum baba."

Yanakları kızarıyor ve çay fincanını daha sıkı kavırıyor. Abe Hitori'nin kendisine karşı gelinmesinden daha çok nefret ettiği bir şey varsa o da saygısızlığa uğramaktır, özellikle de bunun aşağılanma olarak kabul edildiği toplum içinde. Kontrol manyağı eğilimleri ve Yakuza'daki rolü nedeniyle taleplerinin karşılanmasına alışkındır.

"Ölmek mi istiyorsun?" diye homurdanıyor.

Belki de sahip olduğum şey tam olarak budur, çünkü şu anda içimde bir baskı oluşuyor. Ya da belki de yıllardır orada iltihaplanıyordur. Her iki durumda da,

serbest bırakılması gerekiyor.

Serbest bırakılmam lazım.

Sonunda maskeyi düşürüp tekrar kendim olmalıyım.

Kimsenin onu ezmesine izin vermeyen Naomi olmalıyım, çünkü annesi ona böyle öğretmişti.

"Akira ve benim konuşmamız gerek," diyorum.

"Daha önce konuşmuştuk sevgili karıcığım, ama sen bana itaatsizlik etmeyi tercih ettin, ben de Abe'ye sevgilini çağırttım. Ortaklığımızı mahvetmesini istemeyiz, değil mi Hitori-san?"

"Gerçekten, Mori-san." Babam bana ters ters baktı. "Bizi test etmekten daha iyisini bilmeliydin."

Bacaklarım titriyor ve yere düşmemek için kendimi zor tutuyorum. "Onu çağırtmak mı? *Onu çağırmakla* ne demek istiyorsun?"

"Bu onun bizim gözetimimizde olduğu anlamına geliyor." Babam kumandaya uzanıyor ve televizyonu açıyor. Bir hücre görüldüğünde nefes almayı bırakıyorum.

Ve sadece herhangi bir hücre değil.

Sebastian ve benim yedi yıl önce kilitlendiğimiz hücre. Ama bu sefer ben orada değilim. Sebastian var. Tek başına.

Yerde.

Kıpırdamadan

. Oh, Tanrım.

Hayır, hayır, hayır.

Yıllarca her gece aynı sahne ile ilgili kâbuslar gördüm. Rüyalarımda onu çok özleyip ve bir anlık zayıflığımla ona gidiyordum. Onu öperdim, ona dokunurdum, kollarında uyurdum ama sonra babam ve Akira onu *hep* öldürürdü.

Tam önümdeydi, böylece bir ders alacaktım.

Sebastian'a karşı koymamın nedeni de tam olarak buydu. Onun tekrar bu duruma düşmemesi için kendi kalbimi kırmayı ve üzerinde tepinmeyi tercih ettim.

Aptalca bir şekilde bir şeyleri değiştirebileceğime inandım. Her şeye rağmen sonunda onunla birlikte olabileceğime.

Ama geç kaldım.

Çok geç.

Ekrana bakarken ellerim titriyor ve gözlerim akmayan yaşlarla doluyor. Yanan bir his yüzeye fırlıyor ve taşmakla tehdit ediyor.

Hayır. Lütfen.

Lütfen, Sebastian. Seni tekrar bulduktan sonra beni terk edemezsin.

"O ölmedi," diye duyurdu Akira. "Ama anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirmezsene ölecek."

Göğsümde bir rahatlama hissi belirliyor ama Akira'nın sözlerinin ardında gizlenen tehdit karşısında bu kısa sürüyor.

Tehdit edilmekten hoşlanmadığımı, üstünlüğü elinde bulundurmamaktan ve bununla birlikte gelen kontrolden nefret ettiğini biliyordum ama yine de damarına bastım ve şimdi bana bunu ödetiyor.

"Ne sen ne de bir başkası işimi tehdit edemez Naomi. Beni duyuyor musun?" Babam ekranı, Sebastian'ın hareketsiz bedenini işaret ediyor. "O küçük piç yirmi iki yıl önce ailesinin günahı yüzünden ölmeliydi, ama ben büyükannesi ve büyükbabasının parası için onun hayatını bağışladım. Görünüşe göre buna hiç değmemiş ve hırsız annesine katılmalıymış."

Akira ve babam arasında şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Sana söylemiştim. Çok eskilere dayanıyor." Kocam ofisin köşesindeki bitkinin yanına gizlenmiş bir hat yazısını işaret ediyor.

Japonca kelimeleri okuduğumda gözlerim açılıyor.

Zayıflar et olur. Güçlüler yer.

Sebastian'ın Japon dövmesindeki kelimeler tam olarak bunlar. Bunca zaman -muhtemelen çocukluğundan beri- aynı kelimelerle yaşadı.

"Sebastian'ın ailesini tanıyor muydun?" Boğuk bir sesle sordum.

"Sadece hırsız annesi." Babam çayından bir yudum alıyor. "Yasadışı tabloları sevk etmek için paravan olarak kullandığımız şubelerimizden birinde asistandı. O zamanlar üç milyon değerinde olan o tabloyu öğrendiğinde açgözlülük yaptı ve sanat uzmanı gerçekliğini açıkladıktan hemen sonra çaldı. Tabloyu sahtesiyle değiştirecek kadar akıllıydı ve alıcı kendi uzmanını tutup ona sahte olduğunu söyleyene kadar haberimiz olmadı. Hırsızın o olduğunu anladık ve onlara çarpan kamyonu kiraladık. Ölüm nedeni bir araba kazasıydı. Bu kadar kolay."

Tökezliyorum ve son anda kendimi yakalıyorum. Babamın sözlerinin gerçekliği beni sert ve hızlı bir şekilde vurdu. Sebastian'ın ailesini o öldürdü. Küçük yaşta yetim kalmasının ve şu anki haline gelmesinin sebebi babamdı.

"Sen bir canavarsın! Bunu bir çocuğa nasıl yaparsın?"

"Annesi benden çaldı. Kimse benden çalamaz." "Ama Sebastian oradaydı! Sadece altı yaşındaydı."

"Onun da ölmesi gerekiyordu ama zengin büyükanne ve büyükbabasından fidye parası koparmak için onu kullandık. Şimdi bunun pek de iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum. Sence de öyle değil mi, Morisan?"

"Hayır, muhtemelen değil. Eğer o sırada ölmüş olsaydı bu duruma düşmezdik. Ama yine de bu kadar eğlenceli de olmazdı."

Eğlenceli.

Tüm bunların gerçekten *eğlenceli* olduğunu mu düşünüyor? Ona eğlencenin nasıl bir şey olduğunu göstereceğim.

"Sıraya girecek misin Naomi?" diye soruyor babam sakın bir ses tonuyla. "Yoksa bağışladığım hayatın işini bitireyim mi?"

"İstedığınızı yapacağım. Bırak gitsin." Sesim kayıtsız ama yenilmiş değil. Daha önce hiç hissetmediğim bir kararlılık damarlarımda nabız gibi atıyor ve öfkeli kan dolaşımdan akıyor.

Bu sefer işler onların dikte ettiği gibi gitmeyecek.

"Hayır. Akira kontratı imzalayana ve sen Japonya'ya dönene kadar olmaz. Ve onunla iletişim kurmadığından emin olacağız."

"Ama bu haftalar sürebilir!"

"Öyle olsun." Çay fincanını Akira'ya doğru kaldırıyor, o da jestle karşılık veriyor. İkisine de ters ters bakıyorum, sonra arkamı dönüp gidiyorum.

Kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz yere yığılıp ağlamak geliyor içimden. Yedi yıl önce yaptığım şey buydu.

Düğünümün olduğu gün kendimi bir dolaba kilitledim ve saatlerce ağladım.

Ama bu bana bir çözüm getirmedi. Ne huzur içinde yaşamamı sağladı ne de kaybettiklerimi geri getirdi.

Eylem yapar. Ve bunu yapmamın zamanı geldi.

Ren'e bakıyorum, o da bana bakıyor, ama temkinli bir şekilde. Önce delikli kulağına, sonra da boynundaki dövmelelere dokunuyor.

"Ne istiyorsunuz, *Ojou-sama*?" diye soruyor alaycı bir ses tonuyla, benden çekindiği her halinden belli olmasına rağmen.

"Ateşkes."

"Ha. *Ateşkes* mi? Az önce beni tehdit ettin." "İşte bu yüzden ateşkes istiyorum." "Peki bunu istediğimi nereden çıkardın?"

"Bu konuda benim kadar senin de kaybedecek çok şeyin var. İlişkinizde

üstünlük Akira'da, değil mi?"

Çenesi sıkılır. "Ateşkes isteyen sen olduğuna emin misin?"

"Evet. Çünkü onun nasıl biri olabileceğini anlıyorum. Tüm zayıflıklarınızı derli toplu bir dosyada toplamış olmalı ki, ne zaman çizgiyi aştığınızı düşünse sizi tehdit etmek için kullanıyor. Seni kontrol ediyor ve seninle oynuyor ve sen bundan nefret ediyorsun. Ne de olsa sen zincirlenmek, kafeslenmek ya da kontrol edilmek için yaratılmamış özgür bir ruhsun."

Ren'in dudakları büzülür.

Sesimi yumuşatarak yaklaşıyorum. "O *hissetmiyor*, Ren. Bunu benden duy. Yedi yıldır onunla yaşıyorum. Yani seninle yaşadığı eğlence bittiğinde, sanki hiç var olmamışsın gibi seni bir kenara fırlatıp atacak. O zamana kadar hem saygınlığınızı hem de ruhunuzu kırdığından emin olacak, böylece elinizde hiçbir şey kalmayacak. Ve böylece bir sonraki eğlencesine geçecektir."

Akira bunların hepsini ve daha fazlasını yapabilecek kapasitede olsa da Ren'e bunu yapmaz. Onunla farklı olduğunu biliyorum - bunu hissedebiliyorum - ama Ren'i kızdırmalıyım ki benim tarafımda olsun. Ayrıca, Ren'in Akira'nın kontrolcü doğasından ne kadar nefret ettiği konusunda haklıydım. O her zaman asi bir ruha sahipti ve yakında eski kocam olacak kişi onun bu yanını öldürüyor.

Babam uzun bir iç çekişten önce yumruklarını sıkıp açıyor. "Ne istiyorsun?"

"Sorduğuna sevindim."

Kulağına planı fısıldamak için eğildim. Bundan sonra Sebastian'a yardım edebilecek tek kişiyi ziyaret etmem gerekiyor.

Bunun için saygınlığımı pencereden dışarı atmam gerekse bile.

AKIRA

Sevgili Yuki-Onna,

İLK KEZ, BUNU BİR DİZİ KISA MESAJ OLARAK ALACAKSINIZ
siyah zarf içinde bir mektup yerine.

Numaranı nasıl aldığımı merak ediyor olmalısın, ama zaten büyük harflerle ismimin altında kayıtlı.

Onu karıştırdım ve seninle kendi aranda bana ne dediğini gördüm, benim küçük fingirdem.

Bu noktada, her ne yapıyorsanız bırakmış ve metnime neden lanet olası yıllar boyunca mektuplarda aldığınız açılışla başladığımı sorguluyor olmalısınız.

Cevap basit ama aslında değil.

Bak, Naomi. Biz konuşurken cinayetini planladığım o şerefsiz kocan tarafından sana yutturulan bir yalanı yaşıyordun.

Sana ben olduğunu söyledi, Akira, on sekiz yaşımızdan beri mektuplaştığın mektup arkadaşın. Ama o sadece birbirimize yazdığımız mektupları okuyan ve daha sonra bunları bizi ayrı tutmak ve hayatına girmek için kullanan bir sapık.

Seni önce ağlarken sonra gülümserken gördüğüm gün, sana yaklaşmak zorunda kaldım ama çok da yaklaşmak istemedim çünkü çabuk sıkılırim.

Senden sıkılmak istemedim.

Akira fikri, Lucy'ye bir gün bir Japonla evleneceğini söylediğini duyduğumda ortaya çıktı.

Mesele şu ki, bunu söylediğinizde içimde bir burkulma hissettim, ama aynı zamanda aradığınız şey olma fikrine kapıldım.

Yargılamayın, o zamanlar kulağa gerçekten dahiyane geliyordu.

Odamda oturdum ve sana ilk mektubumu elimle yazdım. Sonra daktilo ettim çünkü bir şekilde el yazımı tanıyıp beni aptal bir inek olmakla suçlamayı istemedim.

Sonra da Japonya'da göbek adım Akira'yı kullanarak bir posta kutusu kiralamak için onca zahmete girdim - ki bu aynı zamanda senin piç kocanın sana ulaşmak için kullandığı ilk adı. Şerefsiz.

Neyse, cevap yazacağını düşünmemiştim. Açık suya tatsız yemler atıyordum, balık yakalayacağıma gerçekten inanmıyordum.

Ama sen o lanet yemi yuttun ve cevap verdin.

O zaman yalan söylemiyordum. Gerçekten de ilk kez meme gören ve mini bir ereksiyon yaşayan bir çocuk gibi sırtıtmıştım.

O mektuplar aracılığıyla seninle konuşmak hayal ettiğimden çok daha farklıydı. Açıktın, hayatımda tanıdığım herkesten daha açıktın.

Bir noktada yakınlaşmak, kampüste seni kolundan tutup porno site tavsiyesi istediğin Akira olduğumu söylemek istedim. Onu bir erkek olarak görmeyecek kadar sıkı arkadaş olduğun Akira.

Beni durduran buydu. Beni bir arkadaş olarak görmen. O zamanlar bunun yeterli olduğunu düşünmüştüm. Sahip olduğum tek anlamlı arkadaşlığı ve kendim gibi davranabildiğim ve bu konuda azar işittiğim tek kişiyi kaybetmek istemedim.

Sonuçlarını veya diğerinin ne düşündüğünü düşünmeden sıradan şeyler hakkında konuşmamızı bile seviyordum. Yargısızdık ve bu benim büyükannem ve büyükbabamla yaşadığım kapalı, hesaplı hayatımda özgürleştiriciydi.

İğrenç, biliyorum.

Ama sonra, o bahis oldu ve seni farklı bir şekilde tanıdım. Bir sonraki gezegene arkadaş olarak gönderdiğin inek ahmak olarak değil, çılgınlığı seninkiyle eşleşen bir adam olarak.

İtiraf etmeliyim ki, o karanlık fantezilerinden Akira'ya hiç bahsetmediğin için biraz kızmıştım. Arkadaşın olarak ihanete uğramış hissettim, bu yüzden yargılayıcı küçük bir kaltağa dönüştüm ve bunun için biraz üzgün olabilirim.

Ama aynı zamanda kendimi Sebastian kadar özel hissediyordum çünkü seni o şekilde görebilen tek kişi bendim. Başka hiçbir erkeğin yapmadığı ya da yapamayacağı şekilde sana dokunup seni becerdim.

Akira yine de acı ve şirret hissediyordu. Evet, biliyorum.

Kendimi çok mu kıskanıyorum?

Bir kimlik krizi yaşıyordum. Aynı kişi olduğumu anlayacağından çok emindim, bu yüzden iki ile ikiyi asla bir araya getirmemen için pislik parametresini bir çentik artırdım.

Ama bir noktada çizgi benim için bile bulanıklaştı. Onunla her şey hakkında konuşurken parmak salladığınız Akira olmak istedim ve beni becer gözleriyle baktığınız ve her boktan fantezinizi gerçekleştirmesine izin verdiğiniz Sebastian olmak istedim.

Sana Akira olduğumu söylemeye çalıştığımda, zamanlama doğru değildi. Lanet olası bahsi öğrendin ve bana sırtını döndün.

Seni Akira olarak da kaybedemezdim, bu yüzden seninle her zaman iletişim halinde olmak için iki versiyonumu asla ilişkilendirmemeye karar verdim.

Ama yine de ikimizi de terk ettin.

Ve daha da kötüsü, kocan sana yaklaşmak için benim ikinci kişiliğimi kullandı. O pisliğin ben olduğumu düşünmen beni yaraladı, bebeğim. Ve hayatımızın geri kalanında bunu telafi etmek zorundasın.

Çünkü şöyle bir şey var, ben de senin kadar Tsundere olabilirim. Sebastian ya da Akira olarak, dünyamı alt üst etmeyi başaran tek kadın sensin.

Ve emin ol ki yaşadığımız sürece seni bu konuda sorumlu tutacağım.

Kişi listenizde BABE olarak adlandırdığınız kişi, yıldönümlerimizde size siyah zarflar gönderecek olan mektup arkadaşınız.

O senin eklektik porno zevkinle gurur duyan bir sapık. O senin anladığın ve onun da seni anladığı kişi.

O, gecenin geç saatlerinde sözlerinizi okurken gülümseyen arkadaşınızdır.

O SENİ HER ŞEYİYLE SEVEN BİR ADAM VE
yok.

Sebastian Akira Weaver

NAOMI

I dudaklarımı aralayarak ve çenem neredeyse yere çarparak metinlere baktım.

Bu sabah babamın evine gittiğimde, çantamı kontrol etmedim. Çünkü tüm odağım babamı ve Akira'yı alt etmektir.

Ama şimdi, Nate'i aramak üzereyken, Sebastian'ın bana gönderdiği bir dizi mesajı fark ettim.

Ya da daha çok, Akira.

Her zaman sessiz, içine kapanık ve bir tür davranış problemi olan biri olarak hayal ettiğim inek mektup arkadaşım benim kocam değil. Anlaşılması zor doğası yüzünden mektuplarında söylediği her kelimeye güvenmeyerek evlendiğim adam değil.

Akira, Sebastian'dan başkası değil.

Bir şeyleri kaçırdığımı ya da hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşünerek sözlerini tekrar tekrar okuyorum. Belki de Sebastian'ın durumu hakkında o kadar endişeliyim ki bazı şeyleri görmeye başlıyorum.

Ama önümdeki kelimeler yalan söylemiyor. Her itirafı Akira hakkında başından beri bildiklerimle örtüşüyor. Ve bu sadece onun konuşma tarzı değil, aynı zamanda Akira - kocam - söz konusu olduğunda benim için yıllar boyunca göze çarpan ve önemsiz diye geçiştirdiğim küçük şeyler.

Mizah duygusundan yoksun olması gibi. Kocam soğuk ve hesaplıdır ve kimse onu şakacı olmakla suçlayamaz. Ayrıca yaşı ve Tokyo'lu olmaması da var ve son zamanlarda, Mektuplar-Sebastian'daki Akira gibi nefes oyunları ile değil, bıçak oyunları ile ilgilendiğini keşfettim.

Tüm bunlar birer işaret olmalıydı, ancak kendi tetiklediği fantezilerim hakkında yargılayıcı davranırken ondan şüphelenmezdim. *Pislik.*

Yine de dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve göz kapaklarımda nem toplanırken burnum karıncalanıyor.

Mektuplardaki Akira, Sebastian.

O benim duygusuz kocam değil. Öyle olduğunu düşündüğümde, sahip olabileceğimiz ama olamadığımız arkadaşlığın yasını tuttum.

Başından beri tamamen farklı bir kişi olduğu ortaya çıktı.

Tüm bu çifte kimlik meselesine kızgınım ama aynı zamanda en başından beri yanımda olduğunu bilmenin verdiği baş dönmesine de engel olamıyorum. Resmi olarak birlikte olmadan önce bile.

"İyi bir şey mi?"

Başımı telefonumdan kaldırıp Kai'ye bakıyorum. Gitmek istediğim yere kadar bana eşlik etmekte ısrar ettikten sonra arabayı o sürüyor.

Bunu babam adına beni gözetlemek için yapıyor olma ihtimali var ama onu yanımda tutma riskini almamın bir nedeni var.

Telefonu çantama bırakıyorum ve ona bakıyorum. "Endişelenmene gerek yok."

Dudakları hafifçe seğiriyor, sanki olup biten her şeyin farkında ve sadece olan biteni izliyor. "Sen öyle diyorsan."

"Neden buradasın, Kai? Patronunun emirlerine göre Sebastian'a işkence ediyor olman gerekmiyor mu?"

"Ona işkence etmemi mi istiyorsun?"

"Kastettiğim bu değildi." Onun incindiğini düşünmek bile mideme kramplar girmesine neden oluyor.

"O zaman ne demek istiyorsun?"

"Bana yardım etmemelisin."

"Bunun için çok geç. Ayrıca, ne yapacağını görmek ve gezmek için buradayım."

"Ren'le konuştuğumu duydun, değil mi?"

"Belki de."

"İspiyonlayacak mısın?"

"Gevezelik Ren'in özelliğidir, benim değil."

"Akira'yı sattığı ve dolayısıyla ittifakınızı tehlikeye attığı için ona kızgın mısın?"

"Ben sinirlenmem, *Ojou-sama*. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydınız."

"Ren'in yaptığı şey için bir şeyler hissediyor olmalısın."

"Hmm." Sola doğru keskin bir dönüş yaparken parmağını direksiyona vuruyor ve şaşırtıcı bir şekilde beni koltuğumdan sarsmıyor. Yaşıyormuş gibi araba kullanıyor, her zaman diken üstünde ama ölümcül bir hata yapmadan.

"Hmm' ne demek?"

"Ren'in davranışları hakkında hissettiğim tek şey merak. Kendini her cephede derin çukurlara soktu ve ne kadar uhrevi olduğunu düşünürse düşünsün, kafası yerindeyken hepsinden kaçması neredeyse imkansız olacak. İzlemesi eğlenceli olacak."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hepsi bu kadar."

"Bana onu cezalandırmayacağını mı söylüyorsun?"

"Abe emrederse, elbette onu lime lime keser ve köpeklerime yediririm."

"Sadakat buraya kadarmış."

"Ben Ren'in olması gerektiği gibi insanlara değil, ilkelere sadığım." Arabayı aniden durdurdu. "İşte geldik."

Pencereden geniş bir arazinin üzerinde duran görkemli malikaneye bakarken içim içimi yiyor. Buraya daha önce de gelmişim ama farklı koşullar altındaydı.

Keskin bir nefes çekiyorum, sonra arabadan iniyorum. Büyük metal kapının önünde durup telefonumu alırken Kai bana eşlik ediyor.

Nate'in numarasını çevirirken elim titriyor. Sebastian'ın tutsaklığını öğrenir öğrenmez onu aramış ve ailesiyle aramda meditasyon yapması için ikna etmişim.

Sebastian'ın amcasının ailesine borçlu olmaktan hoşlanmadığını söyleyebilirim ama konu yeğeni olduğu için kabul etti.

Nate bir kez çaldıktan sonra telefonu açıyor.

"Burada mısın?" "Evet."

"İçeri gel."

Kapı gıcırtilı bir sesle açılırken hat kesiliyor. Tereddüt ediyorum ve Kai sanki düşersem beni yakalamaya hazırmış gibi beni dikkatle izliyor, her iki eli de yanlarında hareketsiz olmasına rağmen. Yine de silahlı. Her zaman öyledir.

"Kendi başıma gidebilirim,"

dedim. "Saçmalık."

Çenemi kaldırıyorum. "Bunu tek başıma yapamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Elbette biliyorum, ama bir tehdit oluşturabileceğinizi düşünürlerse bunu daha hızlı yaparsınız."

"Bu Yakuza değil, Kai. Brian Weaver bir politikacı."

"Bu da gangster için başka bir kelime." İçeriye işaret ediyor. "Hadi gel."

Kapıdan girişe kadar yürüyoruz ve çok uzak olmamasına rağmen sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor.

Yüzünde temkinli bir ifade olan minyon bir kadın kapıyı açıyor ve bizi içeri buyur ediyor.

İçeri adımımızı atar atmaz, Nate girişte beliriyor. Güzel bir şarap gibi yıllanmış ve gümüş tilki kategorisinde başarıyla ilerliyor. Sebastian'ın hayatında oynadığı ve oynamaya devam ettiği rol için ona her zaman saygı ve sevgi duyacağım.

Eleştirel bakışlarını bir süre Kai'ye diktikten sonra bana yöneliyor. "Sana telefonda ne söylediğimi unutma. Onların sempatisini kazanmaya çalışma. Sadece gururlarıyla oyna."

Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim olmasa da başımı sallıyorum. İnsan torununun tehlikede olduğunu fark ettiğinde en mantıklı şeyin, bedeli ne olursa olsun onu kurtarmaya çalışmak olacağını düşünüyor.

Görünüşe göre, bu Weavers için geçerli değil.

Nate beni ve Kai'yi resepsiyon gibi görünen bir yere götürüyor. Haki pantolon ve beyaz gömlek giymiş olan Brian Weaver bir sandalyede oturmuş gazeteden bir şeyler okuyor. Karısı Debra, tasarım bir etek takımın içinde parlıyor. Boynunu çevreleyen ve kulaklarından sarkan inciler ve altın rengi saçları sofistike bir topuzla toplanmıştır.

Geldiğimizde yanındaki masaya koyduğu bir fincan çaydan yudumluyor. Brian gazetesinin üstünden bize bakıyor ama elinden bırakmıyor.

"Merhaba," diyor Debra ballı bir sesle, çok sahte ama saklamaya da çalışmadığı bir gülümsemeyle. "Yardım etkinliğindeki cüretkâr görünümünüzden sonra, bu koşullar altında ya da herhangi bir koşulda tekrar karşılaşacağımıza inanmıyordum. Buraya gelme cüretini gösterdiğini düşünmüyor musun?"

Nate odanın ortasında, ailesiyle bizim aramızda duruyor, çenesi esniyor. "Naomi burada çünkü Sebastian yine kaçırıldı ve onu kurtarmanın bir yolunu biliyor."

"Kurtar onu o zaman." Brian bakışlarıyla beni delip geçiyor. "Belli ki onun bu çıkmaza girmesinin nedeni sensin ve en azından onu bu durumdan kurtarabilirsin."

o."

Sabrımı korumak için dişlerimi sıkıyorum. "Eğer bu kadar kolay olsaydı, ben kapınızda belirmezdi."

"Neden aldın o zaman?" Debra çayından bir yudum alırken dilini şaklatıyor ve nefesinin altında mırıldanıyor: "Sebastian'a bir terzi kızının ona uygun olmadığını söyledim ama beni hiç dinlemiyor."

"Tsk." Kai onlara başını sallar. "Bir daha onunla bu şekilde konuşmayın ya da ona saygısızlık etmeyin, yoksa hakkınızda yazılan manşetleri görecektir kadar yaşayamazsınız."

Brian gazeteyi katlarken kırmızı bir sis derisini kaplıyor. "Beni ve karımı kendi evimde mi tehdit ediyorsun?"

"Ben sadece temel kuralları aktarıyorum. Naomi'nin arkasında sizin küçük senatonuzdan çok daha güçlü bir aile var. Eğer siz ve eşiniz bizim gazabımızdan kaçmak istiyorsanız, onunla sizden daha kutsal bir tonda konuşmayın."

Kai'ye dirsek atıyorum. Nereden geldiğini biliyorum ama yardımına ihtiyacım olan insanları tehdit etmek bu işi halletmek için planladığım bir şey değildi.

Şaşırtıcı bir şekilde Brian doğrulur ve Debra boğazını temizler. Nate biraz gülümsüyor, onların rahatsızlığından biraz fazla keyif alıyor gibi görünüyor.

"Ne istiyorsun?" Brian bana sordu.

"Sebastian'a yardım etmenin bir yolunu biliyorum ve bu da kocamın iş girişimlerini engelleyerek yapılabilir. Bunu hızlı ve etkili bir şekilde yapabilecek yeterli güce sahip tek kişi sizsiniz."

"Bunu neden yapalım ki?" Debra soruyor, sesi her kelimede daha da sertleşiyor. "Nathaniel'in bize söylediğine göre, bunu baban yapmış. Aynı adam sadece en büyük oğlumu öldürmekle kalmadı, aynı zamanda tek torunumun hayatını da tehdit ediyor."

"Bunu benim için yapmıyorsun, torunun için yapıyorsun. Her zaman hakkında övündüğün kendi etin ve kanın için. Bunu ona borçlusun." "Bize ders verme, genç bayan." Brian ayağa kalktı, omuzları gerginlikle kalabalıklaşıyor.

"Sana ders vermiyorum. Senden doğru olanı yapmanı ve Sebastian'a yardım etmeni istiyorum."

"Sonra ne olacak?" Debra çayından bir yudum alır. "Diyelim ki önerdiğin gibi yaptık, bu sefer gidecek misin?"

"Anne..." Nate uyarıyor.

"Ne? Nicholas'ı babası öldürdü!"

"Onu gönderdikten sonra. Aptal gururun yüzünden onu evlatlıktan reddettikten sonra. Sen de en az katil kadar suçlusun."

Dudakları titriyor. "Beni istediğin kadar suçla, ama katilin kızı torunumla birlikte olamayacak. Eminim sen bile bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu görebiliyorsundur."

"Buna o ve Sebastian karar verecek, sen değil. Karışmayı bırak, sözünü kanun haline getirmeye çalışmayı bırak ve nahoş bir varlık olmayı bırak. Sadece *dur*."

Debra'nın eli titrer ve tabağı masaya koyarken tuttuğu fincanın kenarından biraz çay dökülür. Nate'e sanki üç kafası birden çıkmış gibi bakar. "Nathaniel! Varlığımın nahoş olduğunu mu söyledin?"

"Doğru olanı yap." Nate'in bakışları anne ve babası arasında gidip geliyor. "Kendinize düşkün hayatlarınızda bir kez olsun kendinizden başkası için bir şey yapın." Havadaki gerilim bir bıçakla kesilebilir. Hem Brian hem de Debra, küstahlığı yüzünden Nate'e vurmak ister gibi görünüyorlar.

Sırf karşılık verebilmek için herhangi bir hamle bekliyor.

Onlar birbirlerine bakmaya devam ederken sessizce, "Sebastian'ı önemsediyini biliyorum," diyorum. "Ve ondan uzak duracağıma söz veremesem de torununuzu geri getireceğime söz veriyorum. Bu yüzden lütfen ona yardım etmeme yardım edin."

KAI VE BEN WEAVER MALIKANESINDEN AYRILDIĞIMIZDA SAAT GEÇ OLMUŞTU. BRIAN VE

Debra hala telefon görüşmeleri yapıyor ve ipleri elinde tutuyor ve ben orada kalıp her şeyin plana uygun gittiğinden emin olmayı tercih etsem de, varlığımızın takdir edilmediği çok açık.

Bir uzlaşma olarak, Nate ailesine göz kulak olmak için geride kaldı ve her şey bittiğinde bize güncellemeler gönderecek.

Bu gidişle Sebastian geceyi hücrede, tek başına ve soğukta geçirecek, tıpkı yedi yıl önce olduğu gibi.

Babamın -ve Akira'nın- sırf bir şeyi kanıtlamak için ona neler yapabileceğini düşünmek tansiyonumu düşürüyor ve bayılacak gibi oluyorum.

"Ona işkence ettiklerini mi düşünüyorsun?" Arabasıyla ıssız bir yolda ilerlerken Kai'ye soruyorum.

"Olabilir."

Dünya her yönden üzerime kapanıyor. Midem çalkalanıyor ve bulantı kör edici dalgalar halinde üzerime saldırıyor. "Arabayı durdur."

Kai frene basıyor ve neredeyse kendimi dışarı atmadan önce tutamakla boğuşuyorum. Ayakta durmak için kapıyı denge unsuru olarak kullanıyorum ve uzun uzun temiz hava çekiyorum.

Mide bulantısını kovmayı başarıyor, ancak midemdeki sürekli ağrıyı silmiyor.

Kai önümde beliriyor, bir eli cebinde, diğeri bana bir mendil uzatıyor. İşte o zaman gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü fark ediyorum.

Beni bu kadar zayıf ve keyifsiz görmesini istemediğim için onları hızla siliyorum.

"Onu bu kadar mı önemsiyorsun?"

Mendili yumruk yapıyorum. "Yoksa neden hayatımın yedi yılını feda edeyim?"

"Mio yüzünden olduğunu düşünmüştüm." "Tek sebep o değil."

"Neden o? Ailesi seni çok az düşünüyor ve sadece bu da değil, baban onun yetim kalmasına neden oldu."

"Kimi seçeceğimizi biz belirleyemiyoruz. Sadece olur. Tıpkı senin on dokuz yıl önce beni kurtarmış olman gibi."

"Bu ne tesadüf ne de kaderdi. Harekete geçmeye karar verdim."

"O zaman tekrar al." Uzun bir nefes alıyorum, çaresiz görünmemeye çalışıyorum ya da boşalmasına izin verdiğimde bunu başından beri planlamışım gibi. "Bana yardım et, Kai."

Yüz hatları değişmiyor ama sanki beni daha iyi görebilecekmiş gibi başını hafifçe yana eğiyor. "Ne ile?"

"Akira'yla ilgili elimde bir şey var, onu hayatı boyunca tehdit edebileceğim bir imaj, ama babamla ilgili elimde hiçbir şey yok. Aslında, Mio'yu başımın üstünde tutuyor. Bu sefer Sebastian'ı çıkarsam bile, sırf bana haddimi bildirmek için onu öldürmeyeceğinin garantisi yok. Ve ben..." Boğazımda biriken yumruyu yutkunarak geçiriyorum. "Artık bu tür bir korkuyla yaşayamam."

"Ben bu işin neresindeyim anlamıyorum."

"Bana ona karşı kullanabileceğim bir şey verebilirsin."

"Diyelim ki bende öyle bir şey var. Neden patronumun zayıflığını sana teslim edeyim ki?"

"Çünkü beni önemsiyorsun."

"Kendinizi övüyorsunuz, *Ojou-sama*. Kimse umurumda değil. Sadece merak ediyorum."

"Önemsiyorsun. Geleneksel ya da normal olmayabilir ama beni kurtarmak için Sam'i öldürdüğün o günden beri hep önemsedin. Bu senin ilk cinayetindi ve bu eylemin herkesin hayatında özel bir yeri olduğunu bana kendin söylemiştin. Seninki de dahil."

"Varsayalım ki öyle. Bu bana Abe'in sırrını ifşa etmem için bir sebep vermez."

"Hayatım yeterli bir sebep mi?"

Gözlerini kısıyor ve esen bir rüzgar ensesinde bağlı olan uzun saçlarının rüzgarda uçuşmasına neden oluyor. "Senin hayatın mı?"

"Zor kazandığın kılıçlarınla yaptığın gibi bunca yıldır kurtarmaktan gurur duyduğun aynı hayat. Beni bir tür başarı olarak gördüğünü biliyorum, Kai. Muhtemelen değerli olduğunu düşündüğün ilk şey. Ve sırf seni zorlamak için bunu sona erdirmekten nefret ediyorum."

"Bu bir tehdit mi, *Ojou-sama*?"

"Hayır, sadece Sebastian'la birlikte yaşamazsam nasıl olacağını anlatıyorum. Onu seviyorum Kai ve bunun ne anlama geldiğini anlamayabilirsin ama benim için hayatımı sağlıklı kılan şey bu aşk. Artık ondan uzakta yaşayamam ya da onu uzaktan izlemekle yetinemem. Eğer beni Akira'nın yanına itmek için babamla entrikalar çeviriyorsan, o zaman kendimi öldürür ve gurur duyduğun hayatını bitiririm."

Sert bir şekilde nefes alıyorum, kelimelerimin gücü nedeniyle uzuvlarım titriyor.

Kai sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi hareketsiz, kımıldamadan duruyor.

"İyi oynadınız, *Ojou-sama*. Dokuz yaşındayken bile sende bir şeyler gördüğümü biliyordum."

"Bu bana yardım edeceğin anlamına mı geliyor?"

Ceketinin içine uzanıyor ve bir silah çıkarıp onu tehdit edebileceğimi düşündüğüm için beni vuracağını düşünüyorum ama küçük siyah deri bir defter çıkarıyor ve çantama atıyor.

"Bu da ne?"

"Abe'in küçük kara kitabı."

"Ne?"

"Babanızın en önemli müşterilerini dolandırmak için bir sistemi var. Birkaç yılda bir, onlara birçok gerçek tablo arasından bir sahtesini satar. Ondan en iyi kaliteyi almaya alışkın oldukları için bundan asla şüphelenmezler. Tabloların sahte olduğu ortaya çıktığında bile kendi adamlarını suçluyorlar,

Abe değil. Aynı kişiyi iki kez ya da aynı grup insanı yakın bir zaman dilimi içinde dolandıramaması için ince bir çizgi var. Gençken bunu ustalıklarla yapardı ve hatta tüm kazancı elde edebilmek için bizi, yani en yakın çevresini bile bunun dışında tutardı. Ben bu uygulamadan ancak birkaç yıl önce hafızasının zayıflığı nedeniyle kayıt tutmaya başladığımda haberdar oldum. O küçük kara kaplı defterde tabloların isimleri, dolandırdığı insanlar ve bunların gerçekleştiği yıllar yer alıyor. Defteri kaybettiğinden beri tedirgin ve dolandırıcılık işini tamamen bırakmış durumda. Bu yüzden Akira ile ittifak konusunda umutsuz. Her şeyden çok korunmak için çünkü bırakmış olsa bile, o defter ortaya çıkarsa hala büyük tehlike altında. Ona işkence etmekten ve öldürmekten çekinmeyecek diğer güçlü suç örgütü liderlerinden ve nüfuzlu kişilerden bahsediyoruz."

Ağzım açık kalıyor, sonra kapanıyor. "Ve bunu bana mı veriyorsun?"

"Babana karşı kullanmak için bir şey istedin. Bu onun en büyük zayıflığı."

"Ama bunu onu iktidardan uzaklaştırmak ve ardından lider olmak için kullanabilirdiniz. "

"Ön saflarda yer almakla ilgilenmiyorum, *Ojou-sama*. Gerçek liderlik arka plandan yapılır."

Yüzünü göstermeden ipleri elinde tutmayı tercih etmesine neden şaşırmıyorum? Ne de olsa Kai bir stratejist ve babam Yakuza'nın başı olsa da, Kai başından beri bu işin arkasındaki güç olabilir.

"Defteri almakla ilgili tek kelime etme," diye devam ediyor. "Abe ile konuşmayı bana bırak. Ona Akira'nın bir şekilde defteri ele geçirdiğini ve sana verdiğini söyleyeceğim. Böylece Abe ikinize karşı her zaman temkinli olacak ve sizi bir daha tehdit etmeye cesaret edemeyecek."

"Teşekkür ederim, Kai."

"Onu sadece benim için tutacaksın. Geri istediğimde, vereceksin." "Peki bu ne zaman olacak?"

Bir omzunu kaldırıyor. "Abe'i paravan olarak kullanmaktan bıktığımda." "Onu öldürecek misin?"

"Neden? Bunu istemiyor musun?"

"Sebastian, Mio ve ben bu işin dışında kaldığımız sürece umurumda değil."

"Sen ve Sebastian tartışmaya açıksınız. Mio değil. O evlenmek istiyor ve kimse onu durduramayacak."

"Sen bile mi?"

"Ben bile." Saatine bakıyor. "Ama senin Sebastian için endişelenmen gerekmiyor mu?"

Ondan bahsedince ve neler yaşadığını düşününce midem bulanıyor. Bilinmeyen bizi bekliyor ama bu sefer bizi parçalamasına izin vermeyeceğim.

SEBASTIAN

M Gözlerin yavaşça açılıyor.
Ağrı kafatasımın arkasına saldırıyor ve yavaş yavaş çevreme alışıırken bile görüşümde siyah noktalar oluşuyor.

Nerede bu lanet yer?

Hatırladığım son şey Naomi'ye o mesajı yazdığımdaydı, Akira olarak yazdığım son mesajdı, sonra otoparka yöneldim çünkü baş ağrım şiddetleniyordu ve onunla buluşmadan önce uyumam gerekiyordu. Ama oraya vardığımda kafama bir tür torba geçirilmişti.

Ondan sonra... hiçbir şey.

Kesinlikle hiçbir şey yoktu.

Gözlerimi birkaç kez kırıştıtırıp derin derin içime çektiğimde sidik kokusuyla karşılaşıyorum. Homurdanarak avuçlarımı yere koyuyorum ve doğruluyorum.

Başım acıyla zonkluyor ve dilim ağzıma büyük geliyor. Her yutkunuşta boğazıma acı bir tat doluyor.

Gri duvarlar etrafımda dönüyor ve dünya dönüyor. Ya da belki de dönen benim.

Başımı sallıyorum, daha iyi odaklanabilmek için gözlerimi birkaç kez kapatıp açıyorum.

Görüşümü kaplayan bulanıklık yavaşça kayboluyor ve tutulduğum yer odak noktasına geliyor. Hafızam bir hışımla devreye giriyor.

Bin yıl yaşasam bile bu cehennem çukurunu unutamam.

Burası Naomi ve benim tutulduğumuz ve duygusal işkence gördüğümüz yer. Burası onu kırdıkları yerdi, böylece hiç tereddüt etmeden ellerine oynayacaktı.

İçinden geçip gittiği metal kapı, sanki benimle alay ediyormuş gibi aynı sağlamlıkla bana bakıyor.

Sanki bana tekrar olacağını
söylüyormuş gibi. Ya da belki
çoktan olmuştur.

Etrafımı araştırıyorum ama Naomi'den hiçbir iz yok. Onu
da mı götürdüler? Ayrı bir yerde mi tutuluyor?

Dengemi sağlamak için duvarı kullanarak sendeleyerek ayağa
kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Elimden geldiğince sertçe
vuruyorum. "Aç kapıyı! Aç şu lanet kapıyı!"

Dışarıdan hiçbir ses ya da hareket gelmiyor ama iki elimle
eklemlerimi kırana kadar tekmeliyor ve yumrukluyorum.

Acıyı düşünmek için durmuyorum.

Ya da sersemliği.

Naomi'mden başka hiçbir şeyi düşünmüyorum. Ona işkence etmelerine
ya da tehdit etmelerine seyirci kalmamın imkanı yok.

Önceleri bize inanmak yerine gerçeklere inanıyordum.

Güvensizliğimin kontrolü ele geçirmesine izin verdim ve tüm kalbimle
onun beni terk ettiğini düşündüm.

Be

n. Şimdi olmaz.

Şimdi, onun için savaşacağım.

Ölümüm pahasına da olsa orada olacağım.

Kapı gıcırdıyor ve geri sığıyorum, içeri giren her kimse onu
yumruklamaya hazırım.

Ya onu kurtarırım ya da denerken ölürüm.

Asyalı görünümlü bir adam içeri giriyor. Uzun boylu, uzun saçlı ve
sadece büyükbabam gibi yüksek güç konumundaki insanların sahip olduğu
keskin göz temasına sahip.

Bir an için bana bakıyor ve ben de ellerimi yumruk yaparak ona
bakıyorum.

Yanında silahı ya da koruması yok, bu yüzden muhtemelen onu alt edip
geçebilirim-

"Bunu tavsiye etmem," diyerek düşünce zincirimi kesti. "Bana
dokunursan seni keserim ve bir mucize eseri beni geçmeyi başarsan bile,
burası muhafızlarla dolu. Silahlı muhafızlar."

"Ne istiyorsun lan? Naomi nerede?"

"Benim adım Kai ve bugün size ben ev sahipliği yapacağım." Dikkatini
saatine kaydırdı. "Ya da en azından önümüzdeki birkaç dakika için."

Omuzlarımı dikleştirerek yaklaşıyorum. "Kim olduğun umurumda

değil."

"Yapmalısın. Benim adım hafızana kazınacak, çünkü Naomi'ye zarar vermeyi düşündüğünde aklına gelecek olan şey bu olacak. Başka bir kadına bakarsan, ben orada olacağım. Onu ağlatırsan, ben de orada olacağım. Kılıcımın parıltısı, hayat sefil uzuvlarınızı terk etmeden önce gördüğünüz son şey olacak."

"Beni korkutmuyorsun." Gözlerinin içine bakıyorum. "Naomi ve benim birbirimize nasıl davranacağımız sadece bize bağlı."

"Bu da bana bağlı olacak."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Sen ortalıkta yokken onu saldırıdan kurtaran kişi. Onun için bir kez öldürdüm ve bunu tekrar yapmak benim için bir zevk olacak."

"Sen... Riko'nun erkek arkadaşını mı öldürdün, Sam?"

"Eski erkek arkadaş, biz konuşurken çürümeye başladığı için."

Yani o sefil piçi bulamamamın nedeni başka bir ülkeye taşınmış olması değil, çoktan ölmüş olması.

Bu adam tarafından öldürüldü. Kai. Her nasılsa, bu onu farklı bir gözle görmemi sağlıyor. Kızın geri dönüşü olmayan bir yara almamasının nedeni o ve bunu yapma nedeni ne olursa olsun ona saygı duymaktan kendimi alamıyorum.

"Geçmişte onun için yaptıklarına minnettar olsam da, o benim ve ona yaklaşmana izin vermeyeceğim."

"Onunla bu şekilde ilgilenmiyorum. O bizim prensesimiz ve ben de sadece onun koruyucu meleğiyim, hem de düşmüş olanından."

"Nerede o? Beni ona götür."

"Gerek yok." İç çekiyor. "Seni çıkarmak için bunca zahmete girdi. Önce Akira'nın bir sonraki iş girişiyle ilgili tekliflerini o aptal Ren'i oynayarak öğrendi. Sonra da amcanın yardımıyla işi büyükannene ve büyükbabana götürdü."

"Naomi büyükannemle büyükbabamı görmeye mi gitti?"

"Evet ve Akira'nın yatırımını perde arkasından engelleyerek sana yardım etmeleri için onlara yalvardı. Tabii ki, büyükanne ve büyükbabanız büyük silahları çıkarmak zorunda kalmaktan heyecan duymadılar ve ilişkinizi bitirmesini istediler, ama o kabul etmedi. Bunun yerine, büyükannene babanı kaybettikleri gibi seni de kaybetmeyeceklerini söyledi ve bu onlar için karar noktası oldu. Akira'nın planları durdurulduktan sonra kendini kaybetti ve bunun acısını Ren'den çıkarmış olabilir." Duraklıyor ve sanki bir görüntüyü yeniden yaşıyormuş gibi gülümsüyor. "Her neyse, Akira'nın projelerini engellemeyi bırakması karşılığında, ondan boşanmayı kabul etmesini sağladı."

Babasının müttefiki olarak kalırken. Şu anda Abe'yi, onu ya da seni -ya da kız kardeşini- kullanırsa Akira'nın ittifakı ve tüm fonlarını geri çekmesini sağlamakla tehdit ediyor. Şu anda onun üzerinde sahip olduğu diğer şeylerin yanı sıra."

Kai'nin olayları anlatışını dinlerken dudaklarım aralanıyor. Tüm bunları tek başına yaptığına inanamıyorum.

Naomi artık eskisi gibi değil. Her zaman güçlüydü ama artık hesaba katılması gereken bir güç.

"Nutku mu tutuldu? Güzel." Kai beni omzumdan sertçe tuttu. O kadar sert ki kemiklerimi kıracaktı gibi hissediyorum, sonra alçak, sakın ama tehditkâr bir ses tonuyla fısıldıyor, "Öldüğün güne kadar onun fedakârlıklarını hatırlasan iyi edersin. Yoksa son nefesini verdiğinden emin olmak için orada olacağım."

"Sebastian!"

Bakışlarım Kai'nin arkasındaki hareketliliğe takılıyor. Naomi bana doğru koşuyor, güzel yanakları kızarmış ve kırmızı ruju onu daha solgun, daha yumuşak ve çok güzel gösteriyor.

İleri atılıp Kai'yi fiziksel olarak yolundan iterken siyah saçları arkasında uçuşuyor.

"Git buradan, Kai," diyor ona sabırsızca.

Geri adım atıyor ve arkasını dönüp gitmeden önce bana son bir uyarı bakışı atıyor.

Naomi beni kollarımdan tutuyor, bakışları her yerde bir yara arıyor sanırım. Buraya son geldiğimizde neredeyse ölüyordum. Ama onun sayesinde ölmedim.

Yedi yıl sonra, bu müthiş kadın beni ikinci kez kurtardı. Ve yaşadığımız sürece bunu bir daha yapmak zorunda kalmayacağından emin olacağım.

"Ben iyiyim," diyorum usulca, sesim duygu dolu.

"Oh, Tanrı'ya şükür. Görüntülerde sizi gördüğümde piçlerin size vurduğunu ya da bir şey yaptığını sandım."

"Ben gerçekten iyiyim."

Bana dokunmayı bırakmıyor; parmaklarını pazumun üzerinde gezdiriyor, sonra sanki emin olmak istiyormuş gibi yanımda, göğsümde ve omzumda gezdiriyor.

"Nao."

Gövdeme, elime, koluma odaklandı. Yüzüm dışında her yere. "Bebeğim, bana bak."

Sonunda gözlerini kaldırıyor ve gözleri yaşlarla doluyor. İrislerinin koyu rengini bulanıklaştırıyor ve sonra pembe yanaklarından aşağı akıyorlar.

Bir elimi uzatıp başparmağımı gözyaşlarını siliyorum, avucum yanağındaki şişlikte kalıyor. "Neden ağlıyorsun?"

"Çünkü sen iyisin. Çünkü sonunda bitti."

"Kai söyledi. Büyükanneyle büyükbabama gittiğine ve aradaki her şeyi yaptığını inanmıyorum. Çok güçlüsün, çok güzelsin."

"Çok korkutucuydu ama senin için her şeyi tekrar yaparım Sebastian. Seninle birlikte olmak için cehenneme bile giderim."

"Güzel, çünkü orada özel bir yerim var."

Gözyaşlarının arasından gülümsüyor ve bu onda gördüğüm en güzel gülümseme.

"Özgürüm," diye fısıldıyor, sanki bu sözlere inanmıyormuş gibi.

"Akira'dan kurtuldum. Seninle birlikte olmakta özgürüm... Yani, eğer istersen..."

"Tabii ki istiyorum. Bir ömür önce seninle birlikte olmaya ihtiyacım vardı."

Kendi avucu yanağını kavırıyor, bir duygu kasırgası bakışlarını karartıyor. "Yedi yıl, Sebastian."

"Yedi lanet yıl."

"Bir daha asla ayrılmayacağımıza söz ver."

"Seni dünyanın sonuna kadar kovalayacağıma söz veriyorum bebeğim." "Öyle mi?"

"Aynen öyle. Ayrıca, yedi yıl önce aynı yerde verdiğin sözü de tutacaksın."

Nefesi kesiliyor. "Ne... söz mü?"

"Benimle evleneceksin. Bu sefer gerçekten."

Alt dudağını ısırtıyor, kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?"

"Asla durmadım. Karım olmasını istediğim tek kadın sensin ve bu asla değişmeyecek, benden önce bir piç kocan olsa bile."

"Akira benim için hiç önemli olmadı."

"Yapmaması gerektiği gibi. Siktir et o adamı."

"Evliliğin canı cehenneme. Bana kalsa, tek kocam sen olurdun."

"Artık her şey sana bağlı."

"Oh, Sebastian. Elbette seninle evleneceğim."

"Güzel. Çünkü bu bir soru değildi." Ve sonra onu öpüyorum- vahşice, çılgınca, gerçekte olduğum hayvan gibi.

Naomi de bir av gibi beni öpüyor.

EPILOG 1 - NAOMI

ALTI AY SONRA

T Bugün yıllardır hayalini kurduğum gün.
Asla gerçek olmayacağını düşündüğüm
gün. Sebastian'la düğün günüm.

Sanki havada yürüyormuşum, yıldızlara ulaşıyormuşum ve onlara dokunuyormuşum gibi hissediyorum. Ayaklarım yerde olmasına ve koridora doğru ilerlememe rağmen kendi bedenimden havalanıyor gibiyim.

Bunu ikinci kez yapıyorum ama ilkini hatırlamıyorum bile. O güne dair hatırladığım tek şey gözyaşları ve mecazi anlamda kendimi gömdüğüm bulanık görüntüler.

O evlilik hiçbir şeydi. Bu
ise her şey.

Parmaklarım elimde tuttuğum güllerin etrafında sıkışıyor ve kokularını içime çekerek tüm ortamın içime işlemesine izin veriyorum.

Eski evimin arka bahçesinde evlenmeye karar verdik. Son birkaç aydır burada yaşıyoruz ve yaşamaya devam edeceğiz. Sadece ikimiz.

Burada kalan kötü anıları silecek ve yerlerine yeni, mutlu anılar koyacağız.

Sebastian ve ben hayatlarımızda yeni bir sayfa açacağız.

Sadece en yakın ailemiz ve arkadaşlarımız katılıyor. Bu da babamın burada olmadığı anlamına geliyor.

Artık birbirimizden uzağız ve Mio olmasaydı onu bir daha asla göremezdim.

Hâlâ Akira ile müttefik ve onun için önemli olan tek şey bu.

Boşandıktan sonra eski kocam Japonya'da kaldı ve bana özgürlüğümü verdi.

Ren onunla gitti, daha doğrusu Akira onu ya ona eşlik etmesi ya da babamın ellerinde kellesini kaybetmesi için tehdit etti. Öte yandan, o defter yüzünden Akira'nın kendisine karşı komplo kurduğuna inanan babam, eski kocamı takip etmek için Ren'i Akira'yla birlikte istedi. Yani ikisi de korumayı kullanıyor. Bazen onun için üzülüyorum ama kendi başının çaresine bakamayacak değil ya.

Ailemden sadece Mio ve Kai var. Babamın ikinci adamı, gölgelerden de olsa hayatımın bir parçası olmakta ısrar etti.

Babamla, Yakuza'yla ve onların kirli işleriyle hiçbir ilişkim olmamasını tercih ederdim. Ama yaklaşık yirmi yıl önceki o kırmızı geceden beri Kai farklı biri oldu. Bir çeşit ağabey gibi. Berbat bir ağabey ama yine de sayılır.

Diğer katılımcılar arasında Reina, Asher, Owen, Lucy ve Prescott var ve ben koridorda yürürken gülümsediklerinde ben de onlara gülümsüyorum.

Son birkaç aydır hepimiz bir araya geliyoruz ve bu bana normal geliyor. Arkadaşlarım var; burada bir hayatım var.

Yalnız ve mutsuz değilim.

Üzgün değilim.

Hatta tam tersi.

Ön sırada oturan Debra, Brian ve Nate'e başımla selam veriyorum. Senatör ve karısı, Sebastian onları davet etmeye pek hevesli olmasa da tek torunlarının düğününe katılmakta ısrar ettiler. Nate ve Sebastian'la çok iyi arkadaş değiller ama onları kendi züppe tarzlarında önemsediklerini biliyorum. Ayrıca Kai'nin tehdidinden sonra benden biraz korkuyorlar, bu yüzden artık benimle ilgili hoşnutsuzluklarını dile getirmeye cesaret edemiyorlar.

Sebastian'ın iş arkadaşları da burada, Spen de dahil. Ondan hâlâ hoşlanmıyorum ama bu muhtemelen benim mantıksız kıskançlığımdan kaynaklanıyor. Candice bana gülümsüyor ve mendiliyle bir damla gözyaşını siliyor.

Bu kadını çok seviyorum. Tüm düğün hazırlıklarında ve kendi deyimiyle 'patronunun kafasını oyunda tutmada' çok yardımcı oldu.

Tüm bu insanlar düğünümüze tanıklık etmek için burada. Benim ve Sebastian'ın.

Sonunda onu gördüm. Mihrapta duruyor, üzerinde onu manken gibi gösteren gösterişli siyah bir smokin var.

Şekillendirilmiş saçlarından bir tutam kaçıyor ve bu küçük kusur onu daha da mükemmelleştiriyor.

Daha... karşı konulmaz.

O adam ben on sekiz yaşımdayken kalbimi çaldı ve asla geri vermedi.

Yirmi bir yaşımdayken bedenime el koydu ve her fantezimi gerçeğe dönüştürdü.

Ve bu arada ruhumu da çaldı.

Masumiyetimi aldı ve onu kesinlikle bağımlılık yaratan bir şeye dönüştürdü ve bana asla geri vermedi.

Ayaklarım onun önünde durdu ve ellerimi tutarak beni kendine doğru çekti.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyor kulağıma. "Seni şimdi ve burada sahiplenmek istiyorum bebeğim."

"Kes şunu." Alt dudağımla ısırarak gülüyorum.

"Ciddiyim. Beni öldürüyorsun, Tsundere."

"Sabırlı ol."

"Peki karşılığında ne

alacağım?" "Beni kovalamak

mı?" Fısıldıyorum.

"Gelinliğinle. Ormanda." Heyecanla

başımı salladım.

Sebastian beni kovalamaktan ya da düğmelerime basmaktan asla vazgeçmedi. İkimize de ihtiyacımız olanı ve daha fazlasını veriyor.

Onu hücreden sonsuza dek kurtardığım gece bu eve taşındık. Sebastian'ın zaten dairesine hiçbir bağlılığı yoktu.

Ve aynı gece, beni kovaladı.

Hayatımın en iyi kovalamacalarından biriydi ve sayamayacağım kadar çok kez boşaldım. Muhtemelen artık aramızda hiçbir şey olmadığını bildiğim için.

Onun benim olduğu kadar benim de onun olduğumu.

Ya da belki de beni sert ve hızlı bir şekilde becerirken bana nişanlım demeye devam ettiği içindi.

'Evet' dedikten ve birbirimizin yüzüklerini taktıktan sonra Sebastian'ın dudakları benimkilerle buluşuyor ve beni benimkilerle eşleşen bir açıklıkla öpüyor. Ben de ona karşılık vermek, daha derinlerine inmek için boynuna sarılıyorum.

Şimdiye kadar çok zaman kaybettim ve bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Her anın, her öpücüğün ve her lanetin avantajını kullanacağım.

Dokun.

Beni kucağına alıp eve doğru yürüdüğünde Sebastian'ın ağzının içine ciyaklıyorum.

Kalabalık kahkahalara boğuluyor ve bazı alaycı sözler havada yankılanıyor ama ikimizin de umurunda değil.

İçeri girdiğimizde kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor ve beni kapıya çarpıyor. Bacaklarım beline dolanıyor, elbisem üzerlerine yapışıyor. Ve sonra sanki hala o ateşli üniversiteli çocuklarmışız gibi öpüşüyoruz.

Belki de öyleyizdir.

Bir parçamız her zaman birbirimizin bağımlılığı haline geldiğimiz o zaman diliminde sıkışıp kalacak.

En iyi arkadaş olduğumuzda.

Birbirimize bu kadar derinden aşık olduğumuz ve bir daha asla çıkamadığımız zaman. Sebastian'ın ağzı bir iniltiyle benimkini terk etti.

"Seni becereceğim,

Bayan Weaver."

Gülümsüyorum, kalbim gümbür gümbür

atıyor. "Bunu sevdim." "Sikişme kısmını

mı yoksa yeni soyadını mı?"

"İkisi de." Yanağını avuçluyorum ve en karanlık anlarımda ışık kaynağı olarak kullandığım tropik gözlerine derin derin bakıyorum. "Gerçekten evli olduğumuza inanamıyorum, Sebastian."

"Hayatımızın geri kalanını sana bunu hatırlatarak

geçireceğim." "Söz mü?"

"Söz veriyorum."

"Seni çok seviyorum. Seni yedi yıl önce de seviyordum ve şimdi daha da çok seviyorum."

"On sekiz yaşımızdan beri senin fikrine aşığım Nao. Üç yıl sonra, beni sadece yargılamayan değil, aynı zamanda deliliğimi kucaklayan tek kadını buldum. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim bebeğim, bir parçam senden nefret ettiğinde bile. Sen gittiğinde bile. Ve hayatımızın geri kalanında da seni çok seveceğim, doğru seveceğim."

"Oh, Sebastian..."

"Benim olduğunu söyle, bebeğim."

"Ben seninim. Her zaman

öyleydim." "Benimle olmadığın

zamanlarda bile mi?" "Özellikle o

zaman."

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve kahkahalarım yüzeye çıkarken gözlerimi kapatıyorum.

Mutluyum

.
Özgürüm.

Her zaman sevdiğim ve sonsuza dek seveceğim adamla birlikteyim.

EPILOG 2 - SEBASTIAN

ÜÇ YIL SONRA

"I kokunu alabiliyorum, Naomi."
Küçük korku çığlığı doğrudan sikime gidiyor ve onu acı verene kadar sertleştiriyor.

Sağımndan bir hışrtı geliyor ve o yöne doğru koşuyorum. Sert nefes alışını, spor ayakkabılarının yaprakları ıtırdatışını ve istemsiz soluk alışlarını duyabiliyorum.

Hareketlerini gizlemekte ustalaştı. İyi bir av gibi çevreye uyum sağlamış ve kendini fark ettirmemeye çalışıyor.

Ama benden asla.

Onu her yerde görebiliyorum, her yerde kokusunu alabiliyorum.

Onu her yerde *bulabilirsin*.

Naomi beni kaybetmek için zikzaklar çiziyor. Ama ben ormanı ezbere biliyorum. Tıpkı onun gibi.

Ve doğal ortamında bir canavarı yanıltmasının imkanı yok.

Ayağı takılıyor ve düşmeden önce onu dirseğinden yakalıyorum, ama kolumu çekerek ağlıyor ve ikimiz de toprağı yuvarlanıyoruz. Benimle güreşiyor, tırnakları koluma batıyor ve narin yüzü çabayla kızarıyor. Boynumdaki çizik izleri yanıyor ama daha fazlasına olan ihtiyacımı tetikliyor.

O ne kadar sert tırmalarsa, ben de o kadar sert davranırım. Ne kadar savaşırsa, ikimiz de o kadar deliririz.

Ve lanet olsun, güzel karım nasıl dövüşüyor.

Bu bizim favori oyunumuz. Fantezimiz. Ve sadece bizim girmemize izin veriliyor.

Bileklerini tutup başının üstünden yere çarpıyorum ama kıpırdanmaya ve tekmelemeye çalışmaktan vazgeçmiyor.

Beni asla alt edemeyeceğini biliyor ama yine de deniyor. Sikimi taş gibi sertleştiriyor.

"Kıpırdama yoksa seni göt deliğinden sikerim, sürtüğüm."

"Hayır! Bırak beni!" diye bağıyor ve ben de diğer elimle eteğini bacaklarından yukarı çekiyorum.

Elim çıplak amcığıyla buluştu ve homurdandım. "Görünüşe göre pis bir fahişe gibi alınmaya hazırlıklı geldin, değil mi?" Amcığına bir tokat atıyorum ve nefesi kesiliyor, kara gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Hayır, lütfen... hayır. Lütfen bana zarar verme."

"Ama yapacağım. Seni öyle sert, öyle derin sikeceğim ki, kıpırdamayacaksın." "Hayır...lütfen...dur..."

Kıpırdanıp kurtulmaya çalışıyor ama ıslak amcığına bir tokat daha atıyorum ve çığlık atıyor, elleri tuttuğumda esneyip gevşiyor.

Eşofman altımı indirip bacağına yukarı kaldırıyorum, sonra acımasızca içine giriyorum ve nefesini kesip inlemesine neden oluyorum. Yüksek sesle. O kadar yüksek ki bütün orman yankılanıyor.

İtişlerim sert ve acımasız, tıpkı ikimizin de sevdiği gibi.

Birkaç dakika acımasızca sikiştikten ve vücudu beni içine aldıktan sonra yavaşlıyorum.

"Lütfen..." diye ağlıyor, gözlerinden yaşlar akıyor.

"Lütfen..." "Lütfen ne, bebeğim?"

"Daha fazla, Sebastian. Lütfen, daha fazla!"

Ona tam olarak bunu veriyorum, onu sert, sonra yavaş, sonra tekrar sert, sersemleyene kadar sikimi sularıyla ıslatana kadar beceriyorum.

İkimiz de inleyerek ve birbirimizin adını sayıklayarak bir araya geldik.

Canavar ve av olabiliriz, ama her zaman biz olacağız. Ne kadar zaman geçerse geçsin.

Toprağın üzerine uzanıyorum ve onu ezmek için üzerime çekiyorum. Düzensiz nefes alıp verişini göğsümün inip kalkma ritmine uyuyor.

Bir süre bu şekilde kaldık, her birimiz nefes alırken temiz havanın bizi içine çekmesine izin verdik.

Üç yıldır evliyiz ve bu kadının sunağında ibadet etmediğim bir gün bile olmadı.

Hayatıma tekrar girdiği için ona ne kadar minnettar olduğumu göstermediğim tek bir gün bile olmadı.

Birbirimizin hayatına geri dönmek ikimizin de düşünebileceğinden daha kolay oldu. Kaldığımız yerden devam etmek gibiydi.

Sadece, ben artık yıldız bir oyun kurucu değilim ve o da artık dışlanmış bir amigo kız değil.

Ben bir avukatım ve o da işine gelince mükemmeliyetçi olan ama sadece ikimiz olduğumuzda en şapşal insana dönüşen başarılı bir iş kadını.

Hâlâ birlikte gerçek suç programları izliyoruz ve o hâlâ korku filmlerinden korkuyor.

Pislik herif Akira hayatımızın büyük bir kısmından çıktı ama ne zaman karşılaştık bana hâlâ onun önce karısı olduğunu hatırlatıyor.

Onu en son, ailemin mezarlarını ilk kez ziyaret edebilmek için Japonya'ya gittiğimizde görmüştük.

Naomi, babasının ailemi öldürdüğünü ve bu süreçte neredeyse beni de öldüreceğini öğrendiğinde çok kötü hissetti ama bunun için onu asla suçlamadım.

Babasının lanet bir katil olması onun suçu değil. Olanlardan sonra geçmişe takılıp kalmayı reddediyorum.

Akira sonra bana o lanet mektupları hatırlattı. Her hafta hobi olarak okuduğu mektupları, sapığı.

Naomi benim Akira olduğumu öğrendiğinde -orijinal olan, lanet olası taklitçi değil- bu konuda söyleyecek çok şeyi vardı.

Önce beni yargılayıcı bir pislik olduğum için lanetledi.

Sonra bana sarıldı çünkü *Akira-ben* ile her zaman bir bağı vardı.

Ve sonra beni öptü çünkü onu ilk ben buldum. Ona ilk ben yazdım.

Akira, onu ağlarken gülümserken gördükten hemen sonra icat ettiğim bir tür ikinci kişiliğimdi. Ona bir şekilde yaklaşmam gerekiyordu ve bir keresinde Lucy'ye Asyalı erkekleri tercih ettiğini söylediğini duydum.

O zamanlar Asyalı olmayı diliyordum ve Akira fikri de böyle ortaya çıktı. Japonya'da doğmuş olmam ve ailemin bana bu göbek adını vermesi çok uygundu. Hem güneşi hem de ayı temsil eden bir isim.

Biz birlikte olmadan önce onun hayatına bu şekilde girmiştik. "Hey, Sebastian?"

"Evet, bebeğim?"

"Beni bulduğun için teşekkür ederim. Sen olmasaydın hayatımın nasıl olacağını hayal bile etmek istemiyorum."

"Bana geri döndüğün için teşekkür ederim." Alnından öperim.

Bana bakıyor ve gülümsüyor. Bunu yaptığında tüm yüzü aydınlanıyor.
"Mutlu musun?"

"Bu ne biçim bir soru böyle? Elbette mutluyum." "Ama ailemiz çok küçük."

"Sen bana yetersin."

"Ya sana katılmak isteyen başka bir üye daha olduğunu söylesem?" "Ne?"

Elimi tutuyor ve karnının üzerine koyuyor. "Ben hamileyim." "Sen... öyle misin?"

"Evet. Altı hafta."

Onu da yanıma alarak doğruluyorum ve o da kollarını boynuma doluyor. Evlenir evlenmez çocuk yapmayacağımız konusunda anlaşmıştık, böylece boşa harcadığımız onca zamanı telafi edebilecektik.

Ancak birkaç ay önce Naomi doğum kontrolünü bıraktı ve ne zaman regl olsa üzülüyor.

Görünüşe göre bu sefer yapmamış.

Biliyordum ama eğlencesini bozmak istemedim.

"Anne baba olacağız, Sebastian. Bu korkutucu ve heyecan verici ama yine de korkutucu değil mi?"

"Bizim gibi demek istiyorsun."

"Tıpkı bizim gibi." Yanağımdan öpüyor. "Benimle olduğun için teşekkür ederim."

Beni asla terk etme, tamam mı?"

"Benden asla kurtulamayacaksın, bebeğim."

Bu işte beraberiz ve hep öyle olacağız. Ben onun canavarıyım ve o da benim gönüllü avım.

SON

Sırada Sebastian'ın amcası Nathaniel'in yer aldığı bağımsız kitap var. Yaş farkı ve mantık evliliği üzerine kurulu bu romanı

Arzu İmparatorluğu.

Bu kitapta adı geçen Reina ve Asher'ı merak ediyor musunuz? Onların tamamlanmış hikayesini *All The Lies*'da okuyabilirsiniz.

SIRADA NE VAR?

Kara Dikenler'i okuduğunuz için çok teŖekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen yorum bırakın.

Desteginiz benim için dünyalara bedel.

Serinin diğer okuyucularıyla daha fazla tartışmaya susadıysanız, [Rina Kent'in Spoiler Odası](#) adlı Facebook grubuna katılabilirsiniz.

Sırada kalp atışlarını hızlandıran mantık evliliği, yaş farkı, babanın en iyi arkadaşı, tek başına, [Arzu İmparatorluğu](#) var.

AYRICA RINA KENT TARAFINDAN

ROYAL ELITE SERİSİ

Zalim Kral

Sapkın Kral Çelik

Prenses Çarpık

Krallık Kara

Şövalye

Kısır Prens

Acımasız

İmparatorluk

Kraliyet Eliti Sonsözü

EMPIRE SERİSİ

Arzu

İmparatorluğu

Günah

İmparatorluğu

Nefret

İmparatorluğu

Şehvet

İmparatorluğu

YALANLAR VE GERÇEKLER DÜETİ

Tüm Yalanlar

Tüm Gerçekler

THORNS DUET

Sarı Dikenler (Ücretsiz Önsöz)

Kırmızı Dikenler

Siyah Dikenler

KINGDOM DUET

Bir Krallığın Yönetimi (Ücretsiz Ön

Bölüm) Bir Kralın Hükümdarlığı

Bir Kraliçenin Yükselişi

THRONE DUET

Güç Tahtı

İntikam Tahtı

ALDATMA ÜÇLEMESİ

Karanlık Aldatma (Ücretsiz Ön

Bölüm) Aldatma Yemini

Aldatmacanın Baştan Çıkardığı

Aldatmacanın Tükettiği

NEFRET & AŞK DÜETİ

Benden Nefret

Ediyor Benden

Nefret Etmiyor

YAZAR HAKKINDA

Rina Kent, düşmandan aşığa romantizmle ilgili her şeyin uluslararası çok satan yazarıdır.

Karanlık onun oyun alanı, gerilim en iyi arkadaşı ve kıvrımlar beyninin gıdası. Bununla birlikte, bir şekilde kalbinde romantik olduğunu düşünmeyi seviyor, bu yüzden henüz umutlarını öldürmeyin.

Onun kahramanları anti-kahramanlar ve kötü adamlar çünkü o her zaman kimsenin desteklemediği adamlara aşık olan tuhaf biriydi. Kitaplarına bir tutam gizem, sağlıklı bir dozda endişe, bir tutam şiddet ve bolca yoğun tutku serpiştirilmiştir.

Rina özel günlerini Kuzey Afrika'nın huzurlu bir kasabasında bir sonraki komplo fikrini hayal ederek ya da bu fikirler bir araya geldiğinde şeytani bir deha gibi gülerek geçiriyor.

Eğer beni takip etme havasındaysan:

[Web Sitesi](#)

[Bülten](#)

[Okuyucu](#)

[Grubu Tiktok](#)

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Rina Kent

Yazar Notu

Oynatma Listesi

Önsöz - Sebastian

1. Akira
2. Naomi
3. Sebastian
4. Naomi
5. Sebastian
6. Naomi
7. Akira
8. Sebastian
9. Naomi
10. Akira
11. Sebastian
12. Akira
13. Sebastian
14. Akira
15. Sebastian
16. Naomi
17. Sebastian
18. Naomi
19. Naomi
20. Akira
21. Sebastian
22. Naomi
23. Akira
24. Sebastian
25. Naomi
26. Naomi
27. Sebastian
28. Naomi
29. Sebastian
30. Akira
31. Naomi
32. Sebastian
33. Naomi

34. [Sebastian](#)
35. [Naomi](#)
36. [Akira](#)
37. [Naomi](#)
38. [Sebastian](#)
39. [Sebastian](#)
40. [Naomi](#)
41. [Akira](#)
42. [Naomi](#)
43. [Sebastian](#)
44. [Epilog 1 - Naomi](#)
45. [Epilog 2 - Sebastian](#)

[Sırada ne var?](#)

[Ayrıca Yazan:](#)

[Rina Kent Yazar](#)

[Hakkında](#)

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

